

СКОРПІОНИ СІЄТЛА - 3

ТОЧНА
Копія

РУТ СТИЛЛІНГ

Рут Стілінг
Точна Копія

Серія “Скорпіони” Сієтла

КНИГА ТРЕТЯ

Перекладено групою Books-UA

Копіювання та розповсюдження заборонено

Редактор-перекладач: Каріна Б.
Обкладинка: Ліда

ЗМІСТ

Пролог
Розділ 1
Розділ 2
Розділ 3
Розділ 4
Розділ 5
Розділ 6
Розділ 7
Розділ 8
Розділ 9
Розділ 10
Розділ 11
Розділ 12
Розділ 13
Розділ 14
Розділ 15
Розділ 16
Розділ 17
Розділ 18
Розділ 19
Розділ 20
Розділ 21
Розділ 22
Розділ 23
Розділ 24
Розділ 25
Розділ 26
Розділ 27
Розділ 28
Розділ 29
Розділ 30
Розділ 31
Розділ 32
Розділ 33
Розділ 34
Розділ 35
Розділ 36
Розділ 37
Розділ 38
Розділ 39
Розділ 40
Розділ 41
Розділ 42
Розділ 43
Розділ 44
Розділ 45
Епілог

Для тих, хто відчуває, що їхня мета в житті - виправдовувати очікування інших.

До біса це.

ПЛІЙЛИСТ

Sabrina Carpenter — Bet u wanna

Ariana Grande — Love me harder

Arctic Monkeys — Do I wanna know?

Taylor Swift — Don't blame me

Hannah Wants — Cure my desire

The Weeknd — In your eyes

The Weeknd — Can't feel my face

Ed Sheeran — Shivers

Glass Animals — Heat waves

Bea Miller — Like that

Dermot Kennedy — Better days

John Legend — All of me

ПРОЛОГ

ДЕКАБРЬ

КЕЙТ

Хто знав, що придурки можуть бути такими красивими?

Ну, я знала, і я дивлюся на одного з них просто зараз.

Я маю на увазі, серйозно, ким, чорт забирай, він себе уявив?

Спочатку він пропонує поїхати до нього додому і провести ніч у ліжку, де, *на його глибоке переконання*, він буде найкращим, що в мене *коли-небудь* було. А коли я відмовляюся піддаватися його очевидній чарівності, він знаходить іншу.

Те, що я одягла майку з його номером і прізвищем на сьогоднішню гру, не означає, що я збираюся тут же лягти з ним у ліжку.

Гаразд, був мізерний шанс, що це станеться. Але з огляду на те, що він був так упевнений у собі *й у мені*, я нічого не зробила.

Уся ця нісенітниця про майки і справжнє кохання для мене нічого не означає. Звісно, він гарячий, і я не можу заперечувати, що раз чи два думала про те, що ховається під цією формою, але невже він *справді* думав, що зі мною буде так легко? Якщо я хочу вдягнути майку з його номером, то вдягну її. У продажу тисячі майок, і не кожен, хто носить номер вісімдесят вісім, автоматично хоче переспати з воротарем "Scorpions", хай би що він думав.

І це саме те, що я сказала, коли зісковзнула з його колін і сказала йому йти нахуй.

"Ну ж бо, дитинко. Навіщо ще тобі одягати мою майку? Давай перейдемо до справи."

Тьху.

Тому я кинулася до вбиральні й сердито підфарбувалася, перш ніж повернутися в бар, але виявила, що сам містер Придурок пішов до іншої жінки. Рудоволосої, з довгими, стрункими ногами і приголомшливим тілом, якщо точно. І вона виглядала молодшою за мене. Принаймні на п'ять років, а мені тридцять чотири, і той факт, що він переключився на молодшу модель, змусив мене почуватися ще гірше.

І це все, чого я вартя? Швидка спроба затягнути мене в ліжку? Ми мали бути частиною однієї компанії друзів; усе, чого він хотів, - це використати мене, а потім викинути. Я, може, і насолоджуюся випадковим сексом час від часу, але я хочу, щоб він, принаймні, *працював* заради цього. Інтрижки на одну ніч - це не моє.

І ось я тут, одна в барі, потягну мхіто відмови.

- Він навіть не такий гарячий, - бурчу я собі під ніс, роблячи ще один ковток.

- О, ну не знаю. Не думаю, що я погано виглядаю, - вимовляє низький голос позаду мене.

Я повільно повертаюся, щоб визначити джерело звуку.

Хммм, непогано. Високий, темноволосий, красивий і, ймовірно, молодший за мене.

Я обережно дивлюся ліворуч і бачу, що рука містера Придурка тепер на попереку рудоволосої.

Ну, у цю гру можуть грати і двоє.

Я роблю ще ковток коктейлю і мило посміхаюся йому.

- Ні, вважаю, що не погано.

Він посміхається, а потім нахилиється, щоб щось прошепотіти мені на вухо, і я миттєво відчуваю сильний запах випивки в його диханні.

Я злюся на себе. Гра, щоб змусити Дженсена Джонса ревнувати, вже обернулася для мене неприємними наслідками.

Повністю ігноруючи те, що хоче сказати цей хлопець, я ще раз кидаю погляд на містера Придурка. Він стоїть спиною до мене за столом із високою стільницею, його рука тепер повністю оповита навколо талії руденької, і він дивиться на неї саме таким поглядом, яким він дивився на мене менш ніж півгодини тому.

Але що справді дратує мене найбільше, так це той факт, що я стурбована. Тим, що мене хоч трохи хвилює, що його увага зосереджена на кому завгодно, тільки не на мені.

Я можу бути галасливою й іноді трохи зухвалою, але я не прагну привернути до себе увагу, і я, безумовно, не хочу уваги цього хлопця, що стоїть поруч зі мною. То чому я хочу Дженсена?

- Я Тодд. Як тебе звати, сонечко?

Я стримуюся, щоб не закотити очі, і роблю ще ковток свого напою, обертаючи соломинку, щоб перемішати листя м'яти.

- Кейт, - відповідаю я уривчасто.

Він схвально хмикає і підходить ще ближче. Я притискаюся спиною до стійки, а він стоїть переді мною. Ще кілька дюймів, і його тіло притиснеться до мого.

- Ти тут сама, Кейт? - запитує він хтивим голосом.

Одна? Я до біса ненавиджу це слово. Воно визначає моє життя.

Я піднімаю на нього погляд і примружуюся.

- Чому ти питаєш? Це вплине на твій наступний хід?

Він тихо посміюється.

- Ну, якщо ти тут з іншим хлопцем, тоді так.

- Зі мною немає хлопця. Але в мене немає планів йти з кимось сьогодні ввечері.

Я знову дивлюся на Дженсена. Він усе ще тримає руку над дупою руденької, а сам стоїть до мене спиною, ніби мене взагалі не існує.

- Можу я що-небудь зробити, щоб ти передумала?

Я хитаю головою.

- Ні. Я не йду з незнайомцями.

- Я б не сказав, що я вже чужий.

Чорт забирай, Кейт. Ти справді у щось вляпалася.

Я плескаю його по плечу і збираюся повернутися спиною, але в цей момент помічаю рудий спалах перед барною стійкою.

Він, блядь, везе її додому.

Прямо переді мною.

Виродок.

Я ледве стримуюся, щоб не роззявити рота від нахабства цієї людини, якраз у той момент, коли він озирається через плече і підморгує мені з чортовою усмішкою.

Його скуйовджене темне волосся падає на засмагле чоло, а темно-карі очі іскряться задоволенням. І коли він обдаровує мене, як я знаю, фальшиво милою посмішкою, на його правій щоці з'являється ямочка. Він за двадцять футів від мене, але я знаю, що вона там є. І це виводить мене з себе.

Він виводить мене з себе.

Дженсен Джонс офіційно очолює мій лайняний список.

Але коли я повертаюся обличчям до стійки і махаю бармену, щоб той приніс мені ще випити, я шкодую, що не можу стримати свій гнів.

Крізь натовп людей, що ввалилися в бар "Райлі", я все ще можу розрізнити, як він допомагає рудій одягти куртку, а потім закидає руку їй на плече. Вуличні ліхтарі зовні роблять його непримітним.

Це справді до біса боляче.

Він робить до біса боляче.

Уразливість пронизує мене наскрізь. Ми можемо бути частиною однієї групи друзів, і моя найкраща подруга може зустрічатися з його капітаном, але я ніколи більше не підійду до Дженсена Джонса.

Ця людина для мене мертва.

РОЗДІЛ 1

ТРАВЕНЬ, ВІСІМНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ ПОТОМУ

КЕЙТ

- Хммм, здається, я вибрав. Лобстер 'термідор' буде чудово. А як щодо тебе, сонечко? - Том проводить рукою по столу і кладе її поверх моєї. Я дивлюся на цей ніжний дотик, але не відчуваю жодної прихильності.

Те, що я дійсно відчуваю, жахливо.

Том - один із найдобріших людей, яких я коли-небудь зустрічала, і він заслуговує набагато більшого, ніж я можу йому запропонувати. Він хоче дружину і сім'ю, і він безумовно хоче поліпшити наші стосунки після дев'яти місяців періодичних побачень.

Я продовжую натискати на гальма, бо знаю, що це не те, чого я хочу. Ніколи нічого подібного.

Я знову опускаю погляд на меню, жодне зі слів на сторінці не має жодного сенсу.

- Я не можу вирішити, - тихо відповідаю я, прибираючи свою руку з-під його, щоб перевернути картку меню. Я могла б зробити це іншою рукою, але це здалося мені гарним приводом, щоб знову відсторонитися від нього.

Він прочищає горло. Я знаю, він відчуває це - що мені це не подобається. Що я відстороняюся.

Наші стосунки вичерпали себе.

Я б сказала йому, що він не повинен приймати це близько до серця, якби це не виглядало шалено нетактовним, але це правда - я завжди так роблю. Я не з тих, хто постійно зустрічається, але зазвичай, якщо я зустрічаю когось, хто мені подобається, я ходжу на кілька побачень, насолоджуюся сексом, а потім йду, перш ніж він перейметься до мене почуттями.

З Томом я зайшла далі, ніж із будь-ким за багато років. Він повністю в моєму смаку, високий, красивий і неймовірно талановитий юрист. Ми возз'єдналися на весіллі друга торік, знаючи одне одного з часів коледжу, і, чесно кажучи, коли він запросив мене на побачення, я подумала, чому б і ні? Якої шкоди може завдати трохи веселощів?

Але ось я тут, збираюся розбити йому серце. І я відчуваю кепсько через це.

- Чому б тобі не взяти баранину, і тоді ми зможемо розділити страви на двох? Я вибрав між цим і лобстером, - перериває мої думки Том.

Його красиве обличчя м'яко висвітлюється романтичною обстановкою і свічками. Це дійсно прекрасний ресторан у центрі Сіетла. Він приводив мене сюди кілька разів і ніколи не стримувався, щоб не пригостити мене, змушуючи почуватися ще гірше.

- Так, звісно, - кажу я, повертаючи меню офіціантові, коли він підходить до нашого столика, і Том підтверджує наше замовлення.

Залишившись самі, Том дістає вино з відерця з льодом і знову наповнює мій келих.

- Ти виглядаєш напруженою, - він запитально піднімає брову, дивлячись на мене. - Марк і Девід сильно тиснуть на тебе?

Марк і Девід Престони - брати і співвласники моєї юридичної фірми. Вони твердолобі юристи, але вони ніколи не "тиснуть на мене" з огляду на те, що я одна з найкращих юристів із судових спорів у штаті Вашингтон. Я маю бути найкращою. Я трудоголік, і це все, що я коли-небудь знала.

Наш офіціант повертається з хлібом та оливками і ставить їх на стіл. Я простягаю руку і відправляю одну в рот. Це дійсно чудова закуска - ми з моєю найкращою подругою Фелісіті дуже зблизилися через це.

Я знизую плечима.

- Напружено, але нічим не відрізняється від звичайного.

Брови Тома зводяться разом.

- То що тебе гризе?

Фу, я справді не хотіла робити це зараз, просто зараз, коли ми збираємося вечеряти, але, чесно кажучи, коли найвдаліший час із ким-небудь порвати стосунки?

Я роблю глибокий вдих і дивлюся йому в очі, здається, вперше відтоді, як він забрав мене сьогодні ввечері. І після цього я, найімовірніше, повернуся додому на Uber.

- Я, я просто...

- Це я, чи не так? Ну, я маю на увазі нас, - Т

ом відкидається на спинку стільця і піднімає голову до стелі. Заплющивши очі, він повільно хитає головою.

- Мені так шкода, Томе. Я просто так більше не можу. Це не...

- Будь ласка, не кажи мені, що ти збиралася сказати "справа не в тобі, а в мені", тому що від цього стає ще гірше.

Я підтискаю губи і стискаю їх разом.

- Я не збиралася цього говорити. Я збиралася сказати тобі, що це не те, чого я хочу, і що ми обидва хочемо різних речей. Ти хочеш двох і чотирьох десятків дітей і паркан та ідеальний будинок, а я хочу...

Чого *саме* я хочу?

- Ти хочеш бути такою, якою була завжди, - закінчує він за мене, крутячи в руках склянку з водою, коли нахиляється вперед і кладе лікті на стіл. - Ти хочеш досягти вершини своєї професії, не відволікаючись ні на що.

У мене зводить живіт від того, як він це вимовляє. У його тоні немає гіркоти, але він потрапляє в ціль своїми словами - це саме те, про що я завжди говорила, чого я хотіла, і це абсолютно те, до чого я прагнула.

"Кейт має підкорити світ".

"Кейт, ти не можеш дозволити таким мізкам, як твої, пропасти задарма."

"Кейт, ти була найкращою на факультеті юриспруденції в Єлі. Не залишай це без уваги".

"Тобі потрібно зберегти нашу спадщину."

Лекцією за лекцією мої батьки наставляли мене на єдиний шлях, який я знаю в житті.

Я піднімаю погляд на Тома і киваю, роблячи ковток вина.

- Мені справді шкода.

Він знову відкидається на спинку стільця і схрещує руки на грудях якраз у той момент, коли нам приносять вечерю.

- З таким самим успіхом ми можемо з'їсти це, а потім я відвезу тебе назад додому.

Залишок мого "побачення" з Томом найкраще було б описати як незручність.

Як завжди, він був ввічливий і навіть запропонував оплатити рахунок, який обчислювався сотнями доларів. Але я не могла дозволити йому зробити це, тому заплатила свою частку, перш ніж він відвіз мене назад у мою квартиру.

І ось де я зараз перебуваю, переодягнувшись у спортивні штани і стару толстовку. Потім я полила всі свої кімнатні рослини і приготувала собі гарячий шоколад зі збитими вершками.

Підтиснувши під себе ноги, я сідаю на диван, беру блокнот для малювання і набір ручок для каліграфії. Сьогодні рожеві та пурпурні тони.

Я почала займатися каліграфією минулого року, коли випадково записалася на курси зі своєю супер-обдарованою племінницею Евою. У моїй повсякденній роботі юриста важко проявити творчий підхід, і в моєму мозку завжди є бажання виразити себе.

Можливо, це спосіб відключитися, оскільки мій розум постійно в русі, в пошуках чогось.

Але не встигаю я почати, як мене перериває вібрація мого мобільного телефону на кавовому столику. Я простягаю руку і беру його. На екрані загоряється напис "Вайолет". Я не можу згадати, коли востаннє зверталася до неї "Мама".

- Привіт.

- Кейт, як ти? - запитала вона.

Ви б ніколи не подумали, що вона дзвонить своїй доньці, скоріше своїй помічниці або колезі.

Я відкладаю альбом для малювання вбік і беру кухоль, утримуючи тепло в руках, поки тримаю телефон між вухом і плечем.

З таким самим успіхом можна влаштуватися зручніше.

- Рада, що зараз вихідні. Як ви обоє?

- Чому? Робота була напруженою? - запитує вона, повністю ігноруючи моє запитання.

- Ні. Просто хочу розслабитися. Я порвала з Томом сьогодні ввечері, і це було напружено.

- Що ти маєш на увазі?

Мої брови в замішанні зійшлися на переніссі.

- Щодо Тома? Ну, я...

- Ні, ні. Я маю на увазі роботу. Вона *завжди* має бути напруженою.

Я ставлю кухоль на стіл і беру телефон. Я б із радістю жбурнула його через усю кімнату, якби не боялася, що він розіб'ється.

- Це напружено, але я звикла до такого тиску. Це не означає, що мені не потрібна перерва.

- У нас із твоїм батьком ніколи не було перерв; це дасть шанс усім іншим надолужити згаяне, - регоче вона.

- Не все зводиться до змагання, Вайолет, - тихо кажу я, соваючись на дивані й бездумно граючи пензликами на м'якій блакитній ковдрі, накинутій на мої коліна.

- Хм, ну, у фірмі, якою ми керуємо - все саме так.

- Ти зателефонувала з якоїсь причини? - я різко змінюю курс.

- Так. Твій брат повертається додому на вихідні наступного тижня. Це імпровізований візит, і оскільки він пробув у Дубаї шість місяців, ми подумали, що ти захочеш побачитися з ним. Але приїде тільки він; Ава залишилася зі своєю мамою.

Я здивована, що Істон не сказав мені, що приїде, оскільки ми досить близькі. Між нами кажучи, ми розділили тягар тиску, спрямованого на досягнення успіху, переданий нашими батьками. Однак мій старший брат безумовно досяг успіху, ставши власником багатонаціональної приватної інвестиційної компанії.

- Я прийду, - кажу я, роблячи ще ковток гарячого шоколаду.

- Гарзд. Ми збираємося влаштувати посиденьки з кількома друзями, тож не забудь захопити з собою що-небудь смачненьке.

Я закочую очі. "Посиденьки", на думку моїх батьків, це, по суті, коктейльна вечірка.

- Добре.

- І нічого занадто короткого, Кейт.

- Нічого занадто короткого, - повторюю я, вже розглядаючи найкрихітніші сукні, які є в моїй шафі.

РОЗДІЛ 2

КЕЙТ

- "Blades", як і раніше, посідають перше місце в моєму лайняному списку, - кажу я, вказуючи на гру на величезному телеекрані, встановленому на стіні вітальні Зака і Луни.

- Вони повинні були зробити з нього приклад, - киває на знак згоди моя подруга Луна Джонсон. Її нинішній наречений, Зак Еванс, є ключовим захисником і помічником капітана "Scorpions". Півтора року тому, завдяки своїй маніпулятивній колишній дівчині Емі, він зазнав брудного удару на льоду від колишнього захисника "New York Blades" Алекса Шнайдера, внаслідок чого його госпіталізували. На щастя, Зак зміг продовжити грати, але той удар міг вбити його, і, з огляду на те, як невпевнено Зак починав цей сезон, він теж це знав.

- Принаймні, Шнайдер більше ніколи не гратиме, оскільки жодна команда не хоче брати його до себе, - Луна відкидається на спинку дивана і схрещує ноги, потягуючи чай. - Я сподіваюся, що ми повністю знищимо їх сьогодні ввечері.

- Це було б поетичною справедливістю, - додає Фелісіті з іншого боку від мене, коли наше тісне тріо вмощується на диван, озброївшись усіма закусками та напоями, що ми змогли знайти в магазині. Фелісіті - наречена капітана "Scorpions" Джона Моргана, але він уже називає її своєю дружиною. Вона також моя найкраща подруга і колега в 'Preston & Preston', хоча вона юрист із прав людини. Ми витрачаємо надто багато часу на те, щоб пити каву на кухні та наводити лад у світі.

Мої думки на мить повертаються до моїх батьків і до того, як вони б не схвалили, що в мене є час розслабитися, особливо на роботі.

- Чорт забирай. Так! - Фелісіті верещить, ледь не перекидаючи миску з солодко-солоним попкорном, коли підхоплюється і втягує повітря.

"Scorpions" виходять уперед із рахунком один-нуль завдяки нищівному удару форварда Джессі Каллагана.

- Вау! - ахає Луна. - Послухай, це серйозна гра і все таке, але, будь ласка, легше з моїм попкорном.

Я хихикаю, коли вона нахилиється, бере миску з кавового столика і безпечно ставить її собі на коліна.

У неї залежність, у цієї дівчини.

Але вона має рацію щодо гри, а не попкорну.

Якщо "Scorpions" виграють сьогодні ввечері, граючи вдома у "New York Blades", вони стануть на крок ближче до Кубка Стенлі втретє у своїй історії.

Я була затятою фанаткою "Scorpions" усе своє життя, оскільки Істон завжди був від них без розуму. Але мій робочий графік і постійне навчання не залишали мені часу на відвідування ігор. Тільки відтоді, як я зустріла Фелісіті кілька років тому і коли вона переїхала сюди зі своїм тодішнім чоловіком, якого ми не згадуємо, оскільки він найбільший придурок у світі, я почала дивитися більше ігор. І те, що дві найкращі подруги

зустрічаються, а тепер і заручені з капітаном і помічником капітана "Scorpions", безумовно має свої переваги.

Луна стала частиною нашого тріо минулого року, і, чесно кажучи, вона доповнює нас.

- Знаєте, що ще буде поетично? - Фелісіті запитує нас обох, відкидаючись на спинку і заправляючи за вуха своє густе, хвилясте волосся шоколадного кольору. Вона дивиться на нас обох своїми чудовими смарагдовими очима.

- Що це, дитинко? - запитую я, нахилиючись, щоб узяти сирний начо з її тарілки.

- Фінальний етап кар'єри Джона завершується тим, що він піднімає кубок, - її ніжний голос трохи тремтить, коли вона вимовляє вголос те, чого ми всі уникали відтоді, як Джон офіційно оголосив про завершення кар'єри наприкінці цього сезону.

- Зак не хоче говорити про це. Я думаю, він усе ще заперечує це, - каже Луна, опустивши очі і втупившись у миску з попкорном перед собою.

- Пора, - кажу я на видиху. - Нарешті він знайшов дівчину, і тепер він готовий до наступного розділу, - я ніжно стискаю стегно Фелісіті.

Вона повертається, щоб подивитися на мене, її очі трохи заскленіли.

Емоції. Я в них не сильна.

- Не будь такою сентиментальною, жінко.

Нахилиючись уперед, я беру вино зі столу і роблю ковток.

Насолоджуючись свіжим цитрусовим смаком, я змінюю тему.

- У нас усе готово до тридцятого червня?

Сьогоднішній вечір був не тільки дівочою вечіркою з ночівлею, оскільки це був вечір п'ятниці, а й останньою перевіркою деталей весілля Джона і Фелісіті.

- Я все ще не можу змиритися з тим, що Джон значною мірою організував усе це сам, - Луна недовірливо хитає головою, спостерігаючи за грою. - Зак думає, що я очікую того ж.

- Ну, спочатку вам потрібно призначити дату, - відповідає Фелісіті з набитим начос ротом.

Класна дівчина.

- Хммм, так. Ну, весілля - не наш головний пріоритет.

Фелісіті схвильовано взвизгує і тягнеться, щоб погладити Луну по животу. Але у відповідь її карі очі тьмяніють.

- Як і раніше нічого? - обережно запитую я.

Вона хитає головою.

- Ні, але я думаю, що це ще тільки початок, і ми не намагалися зробити це більше кількох місяців.

- Це станеться, - заспокоює її Фелісіті.

- У моєму випадку, я була б розчавлена, якби це сталося так швидко.

Зачекайте, я щойно сказала це вголос? Нефільтровані нахили Місяця проявляються в мені. Обидві голови повертаються до мене.

- Що? - запитують вони в унісон.

Я знизую плечима.

- Не те щоб у мене були діти. Я просто кажу, що гіпотетично, якби я хотіла дітей, то мені хотілося б, щоб секс для розмноження тривав хоча б якийсь час.

Фелісіті плескає Луну по спині, щоб вибити шматочок попкорну, яким вона зараз давиться.

Переводячи подих, вона дивиться на мене.

- Господи, ти справді щось особливе, ти знаєш?

Я знизую плечима.

- Те, що я самотня, не означає, що у мене не може бути сексуальних думок.

Вони обидві кивають.

- Ти що-небудь чула від Тома відтоді? - запитує Фелісіті.

Я хитаю головою.

- Ні. Думаю, нарешті все. Так краще. З мого боку було нечесно продовжувати обманювати його. Хоча я й казала йому від самого початку, що не хочу нічого серйозного.

Луна хмикає на знак згоди, а Фелісіті співчутливо посміхається мені, перш ніж простягнути руку і прибрати пасмо мого світлого волосся з моєї чорної футболки "Scorpions".

Немов відчувши, що я хочу змінити тему, вона повертається до того, про що ми говорили раніше.

- У Джона є схильність до розмноження, - тепер її очі прикуті до гри, коли закінчується перший період, а "Scorpions", як і раніше, ведуть на одне очко.

- Мене це анітрохи не дивує, - відповідаю я. І це правда. Цей хлопець стає справжнім власником, коли справа доходить до його дівчинки.

- Зак так відчайдушно хоче, щоб я завагітніла. У ніч перед від'їздом до Нью-Йорка він так жорстко трахнув мене, а коли скінчив, то підняв мій таз над матрацом, упевнений, що "гравітація допоможе".

- Думаю, я завагітніла, просто почувши це, - у Фелісіті відвисає щелепа.

- У мріях Джона, - кажу я, покрутивши в руках келих із вином.

Вона махає рукою в повітрі, піднімаючись із дивана і прямуючи через відкритий простір на кухню.

- М-м-м, не думаю, що він так переймається з цього приводу. Він ніби як усиновив Джека.

- З Елліоттом усе так само погано? - кричить їй Луна.

Вона заглядає в морозилку.

- Так, мій колишній чоловік нарешті показав нашому синові своє справжнє обличчя, і Джек уже достатньо дорослий, щоб визнати, що він придурок-маніпулятор, - вона стегном зачиняє дверцята морозилки і відкриває морозиво з шоколадною помадкою. - І в мене немає жодного наміру що-небудь із цим робити. Я більше не можу приховувати від своїх дітей, який насправді їхній батько. Дарсі, без сумніву, рано чи пізно усвідомить це.

- Чесно кажучи, я не знаю, як тобі вдавалося зберігати холонокровність із цим нарцисом усі ці роки. Я б поховала його під його англійським двориком багато років тому, - випалюю я.

Вона повертається до нас у піжамі й капцях-кроликах, похмуро дивлячись на морозиво, яке занадто тверде, щоб встромити в нього ложку.

- Так, ну, це більш дієво, коли вони розуміють це самі. Плюс, він ніколи не зможе стверджувати, що я налаштувала їх проти нього.

- Ти краща жінка, ніж я, - розтягну я.

- І я, - додає Луна.

Фелісіті підтискає під себе ноги і відкидається на спинку дивана між нами.

- Так, ну, коли ви станете мамами, ви це зрозумієте.

- Якщо, - шепоче Луна.

- Коли. Ти знайдеш спосіб, незважаючи ні на що, - поправляє її Фелісіті.

Гравці знову виходять на лід на початку другого періоду, і ми всі замовкаємо, розуміючи, що гра підходить до свого завершення. Наступні сорок хвилин стануть ключовими для завоювання Кубка Стенлі.

- Він був неймовірний сьогодні ввечері, - киває Луна, а потім вказує на номер вісімдесят вісім, коли той виходить на лід.

- Вибачте, хто це?

Вона дивиться на мене, піднімаючи брову, не вражена моєю незрілістю.

- Ти знаєш, хто.

Я точно знаю, про кого вона говорить. Незважаючи на мою ненависть до нього, я не могла відірвати очей від того, як він потягується на льоду перед іграми. Те, як він робить це, має бути незаконним і *безумовно* не підходить для сімейного перегляду.

Я ненавиджу те, як реаую на нього, навіть через вісімнадцять місяців після інциденту в барі "Райлі" - він виводить мене з себе. Він викликає в мене бажання кричати в найближчу подушку від люті через його криву і зухвалу посмішку щоразу, коли я її бачу. Але особливо я ненавиджу те, як він змушує моє тіло тремтіти щоразу, коли я бачу його.

- На мій погляд, він був явно посереднім гравцем. Воротар "Blades" був набагато кращим.

Луна заперечує мені.

- Як ти це зрозуміла? Джей Джей відбив усі удари, а їхній воротар - ні.

Джей Джей.

Я помічаю, як голова Фелісіті повертається до Місяця, її очі спалахують при згадці цього прізвиська.

- Усе гаразд, - кажу я, здіймаючи підборіддя. - Використовуйте це прізвисько скільки хочете. Для мене воно нічого не означає.

Дорога до моїх батьків займає всього десять хвилин. Вони живуть на одній із найпрестижніших вулиць Сіетла в пишно оздобленому особняку, який десятиліттями був домівкою сім'ї Монро і передавався у спадок кільком поколінням.

Оскільки дорога займає всього кілька хвилин, можна подумати, що я часто відвідую свою сім'ю. Але правда в тому, що я рідко буваю тут, і в мене немає наміру змінювати це найближчим часом.

Це зовсім не схоже на сімейне вогнище. Тут холодно й офіційно, чого немає в моїй квартирі в центрі міста.

Коли Істон поїхав у коледж, мені довелося чекати два роки, перш ніж я змогла з'їхати і вирушити в Коннектикут.

Два найдовших роки в моєму житті.

Вчитися, вчитися, вчитися, вчитися.

Проїжджаючи через чорні залізні ворота, що ведуть на територію, я звертаю з під'їзної доріжки і зупиняюся позаду чорного Porsche 911 мого брата.

Я місяцями не була "вдома", і я тут тільки тому, що тут мій брат.

Гравій хрумтить у мене під ногами, коли я виходжу з машини й оглядаю доглянуті сади, за якими доглядає команда садівників. Вайолет і Генрі, мій батько, ніколи б не стали займатися такою ручною працею, як садівництво.

Я відчиняю багажник своєї машини і дістаю коктейльну сукню і дорожню сумку якраз у той момент, коли відчиняються вхідні двері.

Я не можу стримати сліпучої посмішки, яка розпливається на моєму обличчі, коли я бачу його.

Мій брат схрестив руки на грудях і притулився до однієї з білих колон на ганку. Його світле волосся і засмагла шкіра стали ще світлішими і темнішими завдяки арабському сонцю. І коли я підходжу до ганку, я перестрибую останні кілька сходинок, перш ніж він занурює мене в міцні ведмежі обійми.

Єдині обійми, які я коли-небудь отримую від своєї родини.

Якщо не брати до уваги двох моїх дівчаток, він - моє безпечне місце, і, більше того, він розуміє, як це - жити під гнітом постійно завищених очікувань наших батьків. Проте він завжди був моїм улюбленцем, і з ним найлегше.

- Привіт, Кетрін, - шепоче він мені у волосся.

Він принаймні на шість дюймів вищий за мене, а я не маленька - зріст п'ять футів вісім дюймів.

- Ти єдиний, кому може зійти з рук використання мого повного імені. Ти знаєш це, Іст? - я відстороняюся і обіймаю його за шию, закарбовуючи поцілунок на його щоці.

- І ти єдина, хто називає мене Істом. Просто не роби цього наступні двадцять чотири години, гаразд? - він морщить його голову всередину. - Вона не в порядку.

Я стискаю губи, мене охоплює занепокоєння.

- У якому сенсі?

- Постачальники провізії напартачили і не надали достатньої кількості основних страв, тому їй довелося зробити замовлення в останню хвилину, і в них є три години, щоб доставити їх.

- О боже, - передражнюю я. - Схоже, що її ненажерливі багаті друзі залишаться голодними.

Він здивовано піднімає брову.

-Це, звісно, викликає занепокоєння.

- Кейт! - чую я голос Вайолет, що луною розноситься фойє. - Не стій на ганку. Це має поганий вигляд.

Тьху.

Мій брат знімає мою сумку з плеча, і ми повертаємося, щоб увійти всередину.

- Я тут тільки заради тебе. Ти це знаєш.

Він усміхається мені через плече.

- Взаємно.

РОЗДІЛ 3

ДЖЕНСЕН

- Має ж бути якась причина.

Мій шафер, Тім, посміхається мені крізь гримасу.

- Так, це всього на півгодини. Я знову зателефоную водієві і дізнаюся, чи не потрапили вони в затор.

Я киваю і борюся з вузлом, що утворився у мене в животі.

Усі тут і чекають, дивляться на мене, а тепер починають перешіптуватися між собою.

Я знаю, про що вони думають: вона не прийде.

Різниця в тому, що я думав про це останні двадцять чотири години відтоді, як вона перестала відповідати на мої дзвінки. Але в глибині душі я знав, що між нами вже давно щось не так.

Чорт.

Я стискаю руку в кулак і відчуваю, як кінчики нігтів впиваються в долоню, все, що завгодно, аби вирватися з цього кошмару.

Я відчував, як вона віддаляється від мене, зводить свої стіни. Ми повинні були бути разом вічно, чорт забирай.

Ні, Дженсене, ти накручуєш - вона, напевно, застрягла на автостраді або щось на кшталт того, як і каже Тім. Хоча церква розташована лише за п'ять хвилин їзди від того місця, де вона зупинилася, і там немає ніяких автострад, тільки сільські дороги.

Священик знову дивиться на мене, потім на свій годинник, притискаючи Біблію до грудей.

Так, скажи що-небудь за мене, приятелю.

Він погойдується вперед на носках, а потім знову на п'ятах, знову дивлячись на мене.

- Ти знаєш, що сьогодні вдень у нас хрещення. Зазвичай я б не став проводити дві церемонії в один день, але я знаю, як багато це значило для твоєї дівчини.

Я киваю і дивлюся на годинник.

Запізняються майже на сорок хвилин.

Я озираюся через плече, і п'ятдесят пар очей спрямовуються в мій бік - жодних ознак її присутності. Двері в каплицю залишаються зачиненими, і в кімнаті запанувала моторошна тиша, ніби гості на весіллі змирилися з моєю долею.

Вона не прийде. Любов мого дитинства, все для мене.

Я повертаюся назад до священика і киваю йому, простягаючи руку для потиску. Я не збираюся залишатися тут, щоб на мене витріщалися, а потім запобігливо підлещувалися, тоді як люди намагаються втішити мене своїми порожніми словами.

Він дивиться вниз на мою руку, а потім знову на мене, у куточках його очей з'являються зморшки, коли він тепло посміхається.

- У Бога є для тебе інший план, Дженсен.

Я підскакую в ліжку, простирадла опускаються до талії.

Я кручу шиєю з боку в бік, проводжу тильною стороною долоні по лобі й стираю краплі поту. Це трапляється часто, але щоразу сон обривається на іншій частині.

- Інший план, чорт забирай, - я видаю сміх, не звертаючись ні до кого конкретно. Усі плани, які в мене коли-небудь були, перетворилися на лайно. Тому я відмовився від планів, просто пливу за течією і приймаю все, що зустрічається на моєму шляху.

Я відкриваю кран у душовій і встаю під крижану воду. Я сплю голим, тому що, здається, майже щоранку прокидаюся в холодному поту, і тому мені не потрібно турбуватися про те, щоб роздягнутися. Крижана вода завжди допомагає; вона пробуджує мої почуття, особливо перед іграми. Ще кілька хвилин, а потім я потихеньку збільшу температуру й обміркую свій день.

І сьогодні важливий день. Знаменний.

Якщо ми виграємо сьогодні ввечері, ми виграємо кубок вдруге в моїй кар'єрі та у фінальній грі нашого капітана.

Тиск прокочується по моєму хребту; Мені потрібно захиститися від "Blades". Немає нічого такого, з чим би я не стикався раніше, але легше від цього не стає.

Я вмикаю гарячу воду в душі, дозволяючи дощовій воді стікати по моїй спині, коли я спираюся передпліччями об кахельну плитку.

Відчуваючи, що це мій найкращий варіант трохи послабити напругу, я беру свій напівтвердий член у ліву руку і рухаю кулаком вгору-вниз.

Чорт, яке приємне відчуття.

Але, як і під час моєї ранкової рутини, немов за сигналом, її обличчя спливає в моїй свідомості.

І я говорю не про мою колишню наречену Лорен.

Кейт Монро. Мій довбаний криптоніт.

Хватка на моєму члені стає міцнішою в міру того, як я рухаю рукою все сильніше. Вона така, якою завжди була в моїх фантазіях: на своїх гръобаних колінах, її шовковисте світле волосся намотане на мій кулак. З її пронизливих яскраво-блакитних очей течуть сльози, залишаючи сліди туші на рожевих щоках, коли вона бере мене глибше у своє горло.

Правильно, принцесо. Візьми мене. Візьми всього мене.

Дозволь мені трахнути тебе за зухвалість і відповідні фрази з твого гарненького ротика.

Я відчуваю, як тиск передається від хребта до яєць, коли потужний оргазм загрожує вирватися на свободу.

Я притискаюся чолом до холодної кахельної стіни і заплющую очі, коли мої стегна починають безладно рухатися. Боже, вона до біса гарна в мінеті в моїй уяві, і я знаю, що в реальності вона буде ще кращою. Я б трахнув її, якби в мене був хоч найменший шанс, навіть якщо вона не підходить до мене ближче ніж на двадцять футів.

Стискаючи член сильніше, я видаю глибокий рев, коли потоки гарячої сперми розбризкуються по стіні, і в мене відвисає щелепа, коли я уявляю, як вона ковтає всі до єдиної гробані краплі.

Візьми це, Кетрін.

Тремтіння пробігає по моєму тілу, коли я повертаюся в реальність, і в мені знову наростає розчарування. Останні вісімнадцять місяців, з тієї ночі у Райлі, я можу думати тільки про неї. І відтоді, як вона відкинула мене, а потім пішла до якогось випадкового хлопця в барі, вона викликала спогади про той доленосний день десять років тому, коли я залишився стояти біля вітара.

Але найсмішніше, що це вона думає, що я переключився на якусь рудоволосу навшпиньки і пішов із нею додому. Що ж, вона помиляється. Ця руда, Хлоя, насправді була найкращою подругою моєї сестри, яка приїхала на канікули до своєї сім'ї. Ми випадково зіткнулися одне з одним, і в той момент, коли я побачив, що вона п'яна і планує наодинці повернутися у квартиру своїх батьків у центрі Сіетла, я нізащо не дозволив би цьому статися.

Отже, незріла маленька принцеса викинула свої іграшки і вирішила, що я пішов до когось іншого.

Яке лицемірство.

Я ні хріна їй не винен, і, чорт забирай, саме я збираюся пояснити, що сталося. Якщо вона думає, що я такий хлопець, то вона явно мене зовсім не знає. Вона може жити у своєму маленькому світі, де, на її думку, вона завжди права.

Проблема в тому, що вона погубила мене.

З того моменту, як я поцілував її у Райлі, між нами спалахнули іскри. Ні з ким більше, навіть із Лорен, у мене не було нічого подібного. Вона в моїй майці, сидить у мене на колінах, мій член такий до біса твердий, що я міг би трахнути її через штани. Так, я запропонував повернутися до мене додому, особливо в моє ліжко, і так, я хотів її. Але не як секс на одну ніч. Чорт візьми, ні. Я належав їй з того моменту, як вона з'явилася на грі в моїй майці, і відтоді я належу їй.

Відтоді, як вона зісковзнула з моїх колін і сказала мені йти нахер, усе змінилося. Я ніколи не був колишнім. Кожна жінка, з якою я спав, була Кейт у моїй уяві. Вони могли бути брюнетками, але в моєму уявленні вони блондинки. Коли вони брали мій член до рота, все, про що я міг думати, - це губи Кейт, що охоплюють мене.

А потім, на довершення всього, вона починає зустрічатися з іншим чоловіком.

Довбаний Том Беннетт.

Претензійний придурок. Думаю, він їй ідеально підходить.

Я закриваю кран і виходжу з душу, обмотуючись рушником, прямуючи до раковини, щоб почистити зуби.

Мені потрібно забути цю жінку, точно так само, як вона явно забула мене.

Ми з нею в одній дружній компанії, тому я не можу викреслити її зі свого життя, і, чесно кажучи, я не хочу цього; у мене немає на це сил. Щоразу, коли я бачу її, вона має ще карколомніший вигляд, ніж минулого разу, і щоразу я хочу сказати їй це. Я хочу сказати їй, що перестав спати з іншими жінками, оскільки це безглуздо. Вона єдина, кого я хочу, єдина, кого хоче мій член. Але я не можу дістати її, і я навіть не можу викинути її з голови.

Я до біса одержимий, ревнивий, злий, і навіть якщо вона може цього не бачити або їй байдуже, я захищаю її - я тримаюся на відстані, але, присягаюся Богом, якщо хто-небудь заподіє їй болю, я розірву його на частини.

Як я повинен продовжувати в тому ж дусі? Я облажався і вкладаю кожную унцію гніву у свою гру. Вона буде там сьогодні ввечері, ігноруючи мене, насміхаючись наді мною, нагадуючи мені про всі способи, якими вона мене ненавидить.

Але найбільше вона до чортиків лякає мене тим, що змушує мене почуватися некерованим і безпорадним. Як маріонетка, з якою грають, або, що ще краще, іграшка, яка колись подобалася, а потім була викинута на смітник заради чогось блискучого.

Я всім кажу, що не прагну зобов'язань чи стосунків, і це абсолютна правда.

Тому що єдина довбана жінка, яку я хочу, ненавидить мене за те, чого я не робив, і, чорт забирай, я збираюся плазувати.

А Дженсен Джонс не плазує.

Я не плазував перед Лорен, щоб вона повернулася і вийшла за мене заміж замість того, щоб втекти з моїм тодішнім найкращим другом, і я до біса впевнений, що не буду плазувати перед Кейт Монро.

Особливо коли вона явно забула про мене і трахається з іншим чоловіком.

РОЗДІЛ 4

ДЖЕНСЕН

Я вриваюся в роздягальню, нервуючи не менше, ніж сьогодні вранці. Можна подумати, що після кількох сезонів в НХЛ і перемоги в Кубку Стенлі мої тіло і розум звикли до такого тиску, але це не так.

Я приймаю це почуття. Це те, що змушує мене почуватися живим і нагадує мені, що в мене все ще є пристрасть до гри, в яку я закохався, коли мій батько вперше повів мене на нашу місцеву ковзанку в Альберті.

Головне - не дозволити нервам взяти гору над адреналіном.

- Йоу! - Джессі Каллаган, мій найкращий друг і шалено швидкий вінгер, б'є мене кулаком, коли я сідаю поруч із ним на лавку.

Завдяки перемозі в Нью-Йорку кілька днів тому і нашій перевазі на домашньому льоду в регулярному чемпіонаті ми проведемо вирішальну гру сьогодні ввечері перед домашньою публікою "Scorpions", і це дуже важливо для нашої заявки на кубок.

- Привіт, приятелю. Як справи? - я кидаю сумку на підлогу і роблю глибокий вдих, збираючись із силами.

- Я в порядку. Тіло в хорошому стані, голова в порядку, і натовп уже гуде. Ми в боротьбі за кубок. Я це відчуваю.

- До біса вірно! - Джон, наш центровий і капітан, кричить із протилежного боку роздягальні. Він сидить поруч із нашим помічником капітана і захисником Заком Евансом. Як справжні лідери, вони завжди приходять першими і починають підготовку. Зак виглядає стривоженим, і я знаю, що це поєднання чинників, включно з тим фактом, що це, найімовірніше, остання гра Джона в його кар'єрі, і після цього він візьме на себе капітанство. Я б із задоволенням став його помічником капітана, але правила НХЛ не дозволяють воротарям виконувати обов'язки капітана в практичних цілях, тому замість цього місце отримає Хендерсон, один з наших досвідчених нападників.

Один за одним хлопці починають заходити в роздягальню, і запановує незвично важке мовчання. Зазвичай тут кипить життя, але вся команда відчуває, що відбувається.

Так триває доти, доки тренер Берроуз не відчиняє двері. Готуючись до гри, він стоїть у центрі з планшетом у руці й повільно обводить усіх нас поглядом.

- Мені не потрібно стояти тут і говорити більше того, що я говорив весь сезон, а потім ще й на ранковому тренуванні. Сьогоднішній вечір історичний.

Він підходить до того місця, де сидить наш капітан, упершись ліктями в коліна і зчепивши руки перед собою. Джон виглядає схвильованим, і коли тренер говорить, я чую ці емоції в його голосі.

- Ви не просто група неймовірно талановитих людей, ви ще й мої підопічні. З деякими з вас я пропрацював кілька коротких місяців, а з іншими - роки. Але дозвольте мені сказати вам ось що: я ніколи не зустрічав прекраснішої людини або гравця, ніж цей хлопець прямо тут, - тренер нахилиється вперед і плескає Джона по плечу. - Я бачив цього хлопця в його найкращі та найгірші моменти. Але ніщо не підготує мене до

сьогоднішнього вечора, коли пролунає останній дзвінок, і ми завершимо одну з найкращих кар'єр, які я коли-небудь бачив.

Наш капітан робить глибокий вдих, щоб зібратися з думками, і приймає стійку.

- Ми завершимо сьогоднішній матч перемогою, тому що ми зобов'язані зробити це заради самих себе. Місяці підготовки, а в деяких випадках і роки спільної роботи та спільних ігор зводяться до цього - до трьох двадцятихвилинних перерв, протягом яких ми викладаємося на льоду. Ніхто не залишається осторонь, і кожен викладається по максимуму. Сьогодні ввечері ми не прийемо нічого, крім перемоги, і ми дамо нашим фанатам саме те, на що вони заслуговують - незабутній вечір.

- До біса вірно! - Джессі підхоплюється на ноги і піднімає кулак у повітря.

Тренер Берроуз повільно киває і прямує до дверей.

- Я думаю, це все, що потрібно було сказати. Але я скажу ось що: я пишаюся кожним із вас. І сьогодні ввечері я хочу відсвяткувати це з вами в барі. А тепер розчавіть їх!

Він іде під рев, який відбивається від стін.

І просто тут останні залишки моїх нервів залишають моє тіло, повністю замінюючись непереборною потребою забезпечити моїх хлопців.

Піт стікає в мене по лобі й щипає очі.

Ця гра не схожа на жодну іншу. "Blades" не здавалися без бою, але й ми теж. Я не готовий до свого вилучення, пропустивши вже два голи, але коли ми доходимо до останніх кількох хвилин третьої гри, у нас перевага на один гол, і тиск розтворює мене, коли їхній центровий обрушується на лід.

Зак нізащо не наздожене його, оскільки він залишився в центрі поля.

Зосередься, Дженсен.

Фактично ми виходимо один на один, і якщо ми поступимося зараз, то втратимо нашу невелику перевагу, знову відкривши гру.

Насправді все відбувається у мене на очах так швидко, але в моїй голові Робінсон, центровий "Blades", рухається як у сповільненій зйомці. Я годинами переглядав відеозапис матчу, вивчаючи його улюблені прийоми, перш ніж він закидав шайбу.

Він любить бити зліва, але показує, що робить це справа. Я знаю, що удар зліва може бути його слабким місцем, але йому подобається вводити воротарів в оману.

Але не цього разу; він робить саме те, що я очікував, і закидає шайбу у верхній лівий кут у стилі Кросбі. Я готовий, простягаю рукавичку, готовий спіймати її і покласти край цьому разом з їхніми мріями про Кубок Стенлі.

Шайба з глухим стуком влітає в мою рукавичку, і натопв вибухає.

На годиннику залишилися лише тридцять секунд, їх ледь вистачає для відновлення гри, не кажучи вже про розіграш.

Джон підкочується до мене і плескає по плечу.

- Так, чорт забирай!

- Ніколи не сумнівався, - відповідаю я, мій голос тремтить так само, як мої коліна. Я був у повному сумніві. Але їм не обов'язково це знати. Нікому не потрібно знати, що коїться в моїй голові.

Це квиток в один кінець.

До речі кажучи. Я повертаюся обличчям до своєї мети і налаштовуюся на фінальну гру, але не можу не дивитися на нашу сімейну ложу. Мама, тато і моя сестра Голлі тут. Але не їх я шукаю; У Голлі та моєї мами чорне волосся, а не світле.

Поруч із ними брюнетка і руда, Фелісіті та Луна. Але це не вона.

Джон сказав, що вона буде тут. Але я ще не бачив її. А я шукав кожну чортову хвилину.

Найбільша гра в твоєму житті, Дженсене, а ти все ще одержимий жінкою, яка ненавидить тебе до глибини душі.

Шкода.

Гра поновлюється, але все закінчується, коли глядачі відраховують останні десять секунд гри.

Знову переможці Кубка.

В істинно сітлській манері гумові рибки дощем падають на лід, через що кататися де б то не було практично неможливо. Я ніколи раніше не бачив стільки народу і ніколи не чув такого галасливого натовпу, що в мене барабанні перетинки вібрують від інтенсивності.

Але мені потрібно дістатися до нього.

До Джона.

Крізь море гравців, що пробиваються до нього, я спостерігаю, як він сідає в центрі льоду і знімає ліву рукавичку.

Підносячи кінчики пальців до губ, він цілує їх, а потім торкається крижаної поверхні. Місце, де закинув так багато шайб, місце, де він чув, як його ім'я повторюють знову і знову. Місце, яке він стільки років називав домом. Він - жива легенда хокею, у якого за плечима шалена кар'єра, в якій були і хороші, і великі, і по-справжньому важкі часи.

Я зупиняюся і знімаю шолом, швидко проводячи рукавичкою під оком. Але цього разу не піт заважає моєму зору.

Мої товариші по команді дають йому можливість поспілкуватися з домом, з льодом, сказати спасибі, але також і попрощатися з НХЛ. Саме Зак робить перший крок до нього, що тільки здається правильним.

Знову відштовхуючись ногами, я з'являюся другим, і ми утворюємо щільне коло на льоду. Прибувають ще наші товариші по команді, але не вимовляється жодного слова. Пізніше в нас буде достатньо часу, щоб покричати й отримати травму.

Просто зараз, у цей момент, ми віддаємо данину поваги одному з великих. Нашому великому.

Повільно рухаючись по колу, Джон, нарешті, заговорює.

- Мені потрібно напитися в мотлох, хлопці, інакше я просто зараз збожеволію.

Сміх гуде по колу.

- Тепер ти говориш моєю мовою, - кажу я, відриваючись від свого місця навпроти Джона і підкочуючись до нього. Я нізащо не зможу підняти всі шість футів чотири дюйми і двісті тридцять фунтів, але я ідіот, тому все одно намагаюся.

- Чорт візьми, опусти його, поки не пошкодив собі нічого, придурок, - лається Зак.

Я ледь підняв його на дюйм, перш ніж опустити назад. Але Джон, схоже, взагалі нічого не помітив, бо втупився поверх мого плеча.

І я точно знаю, що привернуло його увагу. Фелісіті, жінка, яку вже називав своєю дружиною з моменту їхніх заручин. Але вже скоро це буде офіційно. Лише через чотири тижні.

Але там, де Фелісіті, є блондинка і...

Зачекайте.

Довбана майка Джессі Калагана?!

- Ти, *мабуть*, знущаєшся наді мною, - похмуро бурчу я.

- Що ти сказав? - з цими словами Зак штовхає мене в плече. Самовдоволенна усмішка з'являється на його обличчі, коли він переводить погляд на Луну.

- Нічого, - видавлюю я.

Коло повністю розпадається, і хлопчики прямують до своїх партнерів і членів сім'ї. Мама з татом ще не спустилися, тож я залишаюся стояти тут, киплячи від люті.

Зазвичай вона ледь дивиться мені в очі, але сьогодні ввечері вона дивиться мені прямо в очі, коли Джон нахиляється, і вона обіймає його, поклавши підборіддя на його м'яке плече.

Вона всього за двадцять футів від мене, тому я не випускаю з уваги самовдоволену усмішку на її губах, коли вона спостерігає, як я роздивляюся її верхню половину, звертаючи увагу на номер сорок чотири, вибитий на правому рукаві її чорно-білої майки "Scorpions".

Ні, забудьте про це. Не її майки, а Джессі.

Я міг би зірвати її з неї одним рухом і насолодитися тим, як матеріал розривається на частини.

Її губи згинаються в натягнутій усмішці, і я знаю, що вираз мого обличчя кричить про лють. Я тримаю себе на місці. Якщо я підйду ще ближче, то, найімовірніше, доведу свої думки до кінця.

Викличте поліцію думок.

Сьогодні моя принцеса сповнена сюрпризів, коли вона відсторонюється від Джона й упевнено крокує льодом у своїх білих конверсах і синіх джинсах, що до біса обтягують. Вона їх побризкала? Було б непросто їх почистити...

- Вітаю. Чудово зіграно.

Уперше за кілька тижнів, попри те, що ми проводили час разом, вона звертається безпосередньо до мене. Але її тон холодний, як лід, на якому ми стоїмо, а її яскраво-блакитні очі проникливі, коли вона схрещує руки на грудях, дивлячись на мене знизу вгору.

Її довге світле волосся спадає на плечі, а крихітна коричнева плямочка під лівим оком, як завжди, привертає мою увагу.

Цікаво, це макіяж чи справжнє. Цікаво, наскільки Кейт Монро справжня. Вона поводить ся впевнено, але я ніколи не був упевнений, що вона так впевнена в собі, як показує. Під цією ідеально зібраною зовнішністю ховається елемент хаосу.

- Дякую, - кажу я, знімаючи рукавички.

Вона морщить ніс і оглядає мене з ніг до голови з відтінком презирства, її руки все ще схрещені на грудях.

- Від тебе жахливо пахне.

Я піднімаю руку і нюхаю пахву, перш ніж потиснути плечима. "Здоровий тестостерон. Жодна навшпиньки раніше не скаржилася.

Вона усміхається.

- Імовірно, вони не підібралися досить близько, щоб помітити.

Мої шість футів три дюйми (192 см) підносяться над її зростом, який, за моїми найкращими припущеннями, становить п'ять футів вісім дюймів (172-173 см). Додайте до цього мої ковзани, і мені дійсно доводиться нахилитися і прошепотіти:

- Підійди трохи ближче і дізнайся, через що весь сир-бор.

-Ха! - розчепивши руки, вона простягає руку і поплескує долонею по моєму правому плечу. Навіть через мою майку і прокладки, вона таврує мене. Це перший раз, коли вона торкається до мене, скільки я себе пам'ятаю, можливо, з тієї ночі в барі Райлі. - Дякую, але мені й так добре.

Я видавлюю зухвалу усмішку, не зводячи з неї очей.

- Спочатку ти носиш майку іншого чоловіка, а тепер фліртуєш зі мною. Том не буде щасливий.

Її брови злітають до лінії волосся.

- Ти можеш переконати себе в чому завгодно, чи не так?

Я закидаю голову і сміюся. Чорт мене забирай, вона просто нестерпна.

- Ти не відповіла на моє запитання, - я знову зосереджуюся, і, на мій подив, вона все ще дивиться на мене, коли я знову дивлюся на неї.

- У чому саме полягало твоє запитання? - розтягує вона слова.

- Том. Він не буде від цього щасливий.

Вона смикає рукав своєї майки і знизує плечима.

- Немає ніякого флірту, і особисто я не бачу нічого поганого в тому, щоб носити номер і прізвище мого улюбленого гравця.

О, ти щось із чимось.

- Брехня.

- Малоімовірно, але не хвилюйся через мене, дитинко. Сумніваюся, що його це хвилює відтоді, як ми розлучилися.

Я щосили намагаюся зберегти незворушний вираз обличчя.

Вона вільна.

Я відкриваю рота, щоб перерахувати всі причини, через які носіння майки гравця говорить багато про що, і запитати її, якого біса я не її улюблений гравець "Scorpions", але мене перериває рука в рукавичці на моєму плечі.

- Значить, у мене все-таки є фан-клуб, - Джессі опиняється поруч зі мною, вказуючи підборіддям на Кейт. Цей хлопець - мій найкращий друг, але якщо він за секунду не зітре зі свого обличчя самовдоволену посмішку, я зроблю це замість нього.

- Усе гаразд, Дженсене? - її солодкий тон насміхається наді мною.

Я не дозволю їй цього.

Будь клятим лебедем, Дженсене.

- Ага, - відповідаю я. Мені тридцять два роки, але я не проти поводитися як тринадцятирічка. - Просто думаю про сьогоднішнє святкування, оскільки мене було призначено організатором вечірки.

- Я думав, ми підемо до Райлі, а потім повернемося до тебе? - запитує Джессі, його голос звучить так само розгублено, як і вигляд Кейт.

Я не відриваю від неї очей, коли відповідаю:

- Плани змінилися. "Райлі", а потім на "Жара".

Мій член може не реагувати на інших жінок, але це не означає, що я не можу посадити парочку собі на коліна.

Гра починається, принцесо.

РОЗДІЛ 5

КЕЙТ

- Якого біса ми тут? Я думав, ми прямуємо до тебе! - обурюється Джон.

Ми всі вибираємося з лімузина, і швейцари одразу ж проводять нас усередину, перш ніж охорона проводить нашу групу у VIP-зону на другому поверсі клубу "Жара". Фелісіті кидає на мене насторожений погляд, поки ми йдемо слабо освітленим коридором. Попереду нас Луна міцніше стискає руку Зака. Вона ненавидить подібні місця.

І не можу сказати, що мені подобаються такі місця. Вони кишать жінками і чоловіками, які хочуть переспати один з одним. Якщо це в їхньому стилі, тоді гаразд. Але це не для мене.

Я могла б відповісти на запитання Джона - він привів нас сюди, щоб переспати.

- Я не хотів витратити день із похмілля на прибирання своєї квартири, - перекрикує Дженсен гучну музику.

- У тебе є прибиральниця! - кричить Джон у відповідь. - Ти ж знаєш, я ненавиджу це місце.

- Занадто багато людей, - Фелісіті притискається до мене, коли ми йдемо пліч-о-пліч у вітальню з окремим баром і м'якими чорними диванами.

- Уга, - відповідаю я. Плейбойські дні Джона здебільшого проходили тут після ігор; сумніваюся, що він хотів бути тут сьогодні ввечері. - Він поводить як егоїстичний придурок.

Фелісіті заливається сміхом, коли ми сідаємо на один із диванів.

- Знову цей британський вплив, - відповідає вона зі своїм сильним англійським акцентом.

- Що таке? - Дженсен підходить і встає переді мною. У накрохмаленій білій сорочці, закатаній до ліктів, чорних штанах вище щиколоток і мокасінах, я не можу заперечувати, що він має чудовий вигляд. Його стиль одягу завжди був бездоганним. Він не зводить з мене очей, проводячи рукою по своєму блискучому, майже чорному волоссю. Він повністю в моєму смаку.

Кожна. Частина.

Не рахуючи фактора засранця.

Я прочищаю горло і рішуче дивлюся йому в очі.

- Я сказала, ти егоїстичний придурок, - я обводжу рукою кімнату, вказуючи на Джессі, Фелісіті, Джона і Зака, який прикриває Луну, притиснувши її до себе на протилежному дивані. - Ніхто не хоче бути тут. Крім тебе.

Він ніяково переминається з ноги на ногу і дивиться на свого найкращого друга Джессі в пошуках підтримки. У відповідь він засовує руки в кишені й кривить губи вбік.

- Я не зовсім проти. Я готовий до вечірки.

Дженсен розправляє плечі.

- А я готовий випити, - він переводить погляд зі свого колишнього капітана на нового. - На згадку про старі часи.

- Чудово, - відповідає Джон. - Але ніяких дівчат.

Сюрприз, гробаний сюрприз, тут є дівчата.

І вони всюди оточують Дженсена. Не те щоб він протестував; він запросив брюнетку до себе на коліна, і саме там вона перебувала останні десять хвилин.

За відчуттями, минуло десять годин.

Вона молода, симпатична, і вони базікали без угаву. Я думала, що найгірше в тому, що доводиться бути свідком цього - те, як вони притираються одне до одного. Але в основному через те, що він жодного разу не подивився на мене. Якби я не була на людях, я б дала собі ляпаса, щоб вийти з трансу. Я *ніколи* не була такою через хлопця. Я не поводитися так через хорошого хлопця, як Том. Але, о ні, я починаю нервувати через такого придурка, як Дженсен Джонс.

- Підемо зі мною в головний бар, - я так захопилася, що не помічаю, як Луна зупиняється поруч зі мною, поки я сиджу, крутячи в руках лямки своєї сумочки.

- Що?

- Підемо зі мною. Подалі від нього, - м'яко пояснює вона, простягаючи руку.

- Подалі від кого? Я в порядку, - відповідаю я.

Вона схиляє голову набік і м'яко дивиться на мене.

- Я тобі не вірю.

Я усміхаюся.

- Крихітко, я люблю тебе, але ти все неправильно розумієш. Він... - я кидаю погляд на Дженсена. - Це *не впливає* на мене.

- Отже, спуститися випити зі мною не має бути проблемою. Чи не так?

Я озираюся в пошуках своєї другої найкращої подруги, але вона зайнята, сидячи на колінах у Джона в барі.

Новий сміх брюнетки змушує мене знову подивитися в їхній бік, і я ненавиджу те, як у мене зводить живіт, побачивши це. Обхопивши рукою її потилицю, він притягує її голову ближче, щоб прошепотіти на вухо. Моє тіло знову зраджує мене, по руках біжать мурашки. Те, що вона, мабуть, відчуває просто зараз.

Луна вихоплює в мене сумку.

- Ходімо. Зараз.

Просто тому, що я більше не хочу нічого бачити, я йду за нею, коли вона бере мене за руку і виводить нас із VIP-зони.

- Будь обережна, Ракета. Я поруч, якщо тобі що-небудь знадобиться, - кричить Зак, коли ми виходимо.

Мило посміхаючись йому, вона, не гаючи часу, тягне мене вниз по сходах у головний бар.

Ми займаємо єдині два вільні стільці біля стійки, коли Луна повертається до мене з рішучим виразом обличчя.

- Він п'яний.

- Хіба? - запитую я.

Вона в розпачі заковчує очі.

- Ти ж знаєш це. Ти дивилася, як він ковтає текілу, ніби це вода.

Так, бачила.

- По-моєму, йому це подобається. Його нова подруга, схоже, насолоджується його товариством, - моя відповідь пронизана сарказмом, але я нічого не можу із собою вдіяти. Я більше не можу чинити опір, і в мене таке відчуття, що Луна не відпустить це просто так. Вона ставить питання про нас із минулого року.

- Що сталося, Кейт?

VIP-зону видно з того місця, де ми сидимо, але через огорожу я не можу розгледіти нікого, хто сидить, тільки Зака, який стоїть і спостерігає, хоча він *і безуспішно* намагається зробити вигляд, що це не так.

Я внутрішньо посміхаюся його одержимості. Простак.

Зітхаючи, я присуваю до себе замовлений мохіто.

- Мені більше нічого сказати, крім того, що я тобі вже розповідала. Одного вечора в "Райлі" ми зблизилися. Він хотів, щоб це було на одну ніч, а я ні. Тому, коли я сказав "ні", він знайшов це в іншому місці.

- З тією рудою?

Я киваю і роблю ковток.

- Фелісіті згадала, що ти теж була з іншим хлопцем.

Я знову киваю. Я не брешу людям, не кажучи вже про своїх найкращих друзів.

- Він підійшов до мене в барі, і коли я побачила Дженсена з іншою дівчиною, я скористалася цим.

Вона посміхається.

- Ви двоє як підлітки.

Він виводить мене з себе до чортиків.

- Тому що ти хочеш його. Він впливає на тебе. І мені шкода, що я засмучую тебе, але ти не оговталася від тієї ночі.

Я опускаю соломинку в кубики льоду, змучена запереченням.

- Скажи мені що-небудь, чого я не знаю.

- Що ж, тоді все стає ще гірше. Ви обидва переживаєте через це понад рік, але відмовляєтеся відступати. Ви визнаєте одне одного тільки для того, щоб подразнити.

Я окидаю поглядом VIP-зону і тут же шкодую, що зробила це. Тримаючись за руки, Дженсен і брюнетка йдуть до бару. Я не здивована, що вона веде його, оскільки він виглядає ще більш невпевненим, ніж коли ми йшли.

- Він оговтався. Подивися нагору, - я показую Місяцю, куди я дивлюся.

Навіть дивлячись на неї збоку, я бачу, як її брови піднімаються до лінії росту волосся.

- Так, він п'яний і поводить як придурок, - вона повертається до мене, відкашлюючись. - Не думаю, що майка Джессі допомогла.

Я знизую плечима.

- Я була в його майці тієї ночі, і це нічого не означало, тож чому це має щось означати для Джессі? Він знає, що ми просто друзі.

- Так, Джессі знає.

По всьому клубу розноситься сміх, і навіть крізь гучну музику ми не пропускаємо його.

Немов історія повторюється, я дивлюся, як Дженсен із напоями в руках, спотикаючись, плететься за брюнеткою, коли вона виводить його з VIP-зони в темний коридор.

Я більше не можу тут перебувати. Мені не потрібно дивитися це лайно. Якщо він намагається змусити мене ревнувати, то він зайшов занадто далеко. Але, чесно кажучи, я не думаю, що йому є діло до мене, моїх почуттів або чийхось ще, якщо вже на те пішло.

Він егоїстичний придурок.

- Я йду додому, - оголошую я, відсуваючи свій стілець.

- Кейт.

Я хитаю головою, моє волосся падає мені на обличчя, сподіваюся, приховуючи блиск моїх очей.

- Яку б гру він не затіяв, це не через мене. Це все через нього, тому що це все, що його хвилює

- Кейт, просто поговори з ним.

Я опускаю голову і знову дивлюся на Місяць.

- Навіщо? Щоб він міг сказати мені, наскільки гарна була руда? Тому що це все, що він робить - спить з усіма підряд і влаштовує вечірки.

І проникає мені під шкіру.

І постійно перебуває в моїх думках.

І змушує мене почуватися вразливою.

- Дозволь мені та Заку відвезти тебе додому.

Я хитаю головою і беру свою сумочку.

- Ні. Мені просто потрібно побути на самоті. Я і так сказала занадто багато.

- Але ти завжди можеш поговорити зі мною. Ти ж знаєш, я б ніколи нікому нічого не розповіла.

Я роблю крок назад і нахиляюся до неї, цілую її в щоку.

- Я знаю, і я люблю тебе за це. Але деякі люди просто не можуть перебувати в одній кімнаті.

- Це не дуже добре для нашої компанії.

Я роблю глибокий вдих. Вона має рацію.

- Я знаю. Мені потрібно попрацювати над цим. Наближається весілля, і ми проведемо разом кілька днів, тож нам потрібно, принаймні, поводитися цивілізовано. Однак просто зараз мені просто потрібен простір, щоб зібратися з думками.

Вона киває і обдаровує мене м'якою, як у Фелісіті, посмішкою.

- Це нормально - визнати, що в тебе є до нього почуття.

О, так, у мене є почуття. Яким я хотіла б надерти дупу наступного тижня.

Я запроважую волосся за вуха і посміхаюся їй у відповідь.

- Я просто розчарована тим, як він поведився тієї ночі, а тепер і сьогоднішнього вечора. Він притягнув нас сюди заради своїх власних потреб і не врахував нічиїх інших. Мій голос тремтить, коли я намагаюся зберегти рівний тон.

- Дозволь нам відвезти тебе додому.

- Залишся. Зак тут, щоб відсвяткувати з хлопчиками, а я в будь-якому разі зайва, - зітхаю я.

Луна відкриває рот, без сумніву, щоб заперечити, але я встигаю першою.

- Залишся. Я візьму таксі.

Повертаючись на високих підборах, я посилаю їй повітряний поцілунок з добре відпрацьованою фальшивою посмішкою і йду звідти.

Це останній раз, коли Дженсен довбаний Джонс принижує мене.

РОЗДІЛ 6

ДЖЕНСЕН

- Клянуся всім святим, якщо тебе ще раз знудить на підлогу моєї ванної, я вижену тебе з цієї квартири назавжди.

- Тоді дозволь мені померти, - відповідаю я, перевертаючись на бік. Я й гадки не маю, де я, але майже впевнений, що це голос Фелісіті. Британський акцент неможливо не помітити.

- Повір мені. З огляду на те, як ти поведився минулої ночі, я відчуваю спокусу дозволити цьому статися. Але ти подобаєшся Джону, тож, очевидно, я маю зберегти тобі життя.

Я стогну від болю.

- Де я? - запитую я.

- На підлозі в моїй ванній. Де ти був усю ніч.

Я намагаюся сісти, але вдаряюся чолом об нижню стінку унітазу.

- Чорт!

- Я залишу при собі своє співчуття, якщо ти не проти.

Відкриваю око, і в полі зору повільно з'являється дуже розлючена британка. У піжамі й капцях-кроликах вона стоїть там, упершись руками в стегна.

- Що я зробив не так? - запитую я, морщачись від пульсуючого болю в голові, коли сідаю прямо.

Вона усміхається і передає мені склянку води і дві таблетки знеболювального.

Я ковтаю воду і пігулки, і повільно, але до біса вірно та ніч починає повертатися до мене у вигляді неясних образів.

- Ми ходили до Райлі, вірно?

- Так, продовжуй, - розтягує слова Фелісіті.

Почісуючи голі груди, я простягаю порожню склянку.

- Мені знадобиться ще трохи рідини, щоб мій мозок запрацював.

Вихопивши склянку в мене з рук, вона повертає кран і знову наповнює склянку, повертаючи її мені.

- Хочеш, я поясню тобі, що сталося вчора ввечері, *Джей Джей*?

Чорт, Джон, мабуть, наляканий до смерті дев'яносто відсотків часу.

Я чув це прізвисько кілька разів і тільки від блондинки. Але від того, як крижаним тоном Фелісіті вимовляє його, у мене біжать мурашки по шкірі.

Що, *блядь*, я наробив?

Я киваю один раз, проганяючи жовч, що піднімається, водою.

- Ну, з чого мені почати? Ти пам'ятаєш, як запросив нас усіх у клуб "Жара" після "Райлі"?

Я киваю; так, я пам'ятаю це, оскільки прийняв рішення, будучи ще тверезим.

- А ти пам'ятаєш, як оголошував, наскільки п'яним ти планував стати?

Я знову киваю.

- А текілу?

- Як я можу забути, - стогну я.

- А як щодо грудастої брюнетки, притиснутої до тебе всю ніч?

Я підкидаю голову, щоб подивитися на неї.

- Так, Дженсене. Хоча вона була частиною твого плану, вірно?

Я не переспав з нею. Я б не став. Я більше не роблю цього, тому що це, блядь, безглуздо.

- Я з нею не переспав.

- Я знаю, - її тон трохи м'якший. - Але це правда?

- Тобі доведеться ввести мене в курс справи. Це все, що я пам'ятаю.

- Це правда, що ти без розуму від неї?

- Брюнетка? Я навіть не пам'ятаю її імені.

- Не брюнетка. Кейт.

Мене охоплює збентеження. Що за хуйню я їй наговорив? Я проводжу руками по обличчю, але зупиняюся, коли мою праву щоку починає пекти.

Фелісіті хихикає.

- Ось тут-то вона і дала тобі ляпаса.

Чорт!

- Кейт?

- Ні, брюнетка. Вона зтягла тебе в темний коридор. Ти був абсолютно п'яний, тому я побігла за тобою, щоб переконатися, що з тобою все гаразд. Наступне, що я пам'ятаю, це те, що вона намагалася піднятися на тебе, але ти сказав "ні" і позадкував. Потім неймовірно хрипким голосом ти сказав їй, що "*без розуму від принцеси Кетрін, навіть якщо вона мене терпіти не може*". І ось тоді вона дала тобі ляпаса і пішла.

Господи. Я назвав її принцесою Кетрін.

- Значить, це правда?

Розтискаючи пальці, які все ще прикривають мої очі, я зосереджуюся на Фелісіті.

- Ніхто більше не повинен знати.

Вона задумливо барабанить рожевими нігтями по стільниці.

- У мене немає секретів від Джона.

- Чудово. Ніхто, крім вас двох.

- Домовилися.

- Я... так... до біса одержимий нею.

Руки Фелісіті злітають до рота, коли вона голосно ахає.

- *Я знала це.*

Я опускаю руки, а потім втягую голову в плечі.

- Я не можу викинути її з голови. З тієї ночі у Райлі. Я ні з ким не був уже деякий час, бо не цікавить ніхто, крім неї. Утім, це нічого не змінює; вона мене ненавидить.

- Дженсене. Тільки що в тебе на колінах була Кейт, а наступної хвилини ти трахаєшся з якоюсь рудою!

Хитаючи головою, я заплющую очі, у скронях усе ще стукає.

- Найкраща подруга сестри.

- ЩО?!

- Господи, не кричи, - я морщуся. - Усе не так. Вона була п'яна, тому я проводив її додому. Кінець історії. Але *Кетрін* завжди має бути права і вирішила, що я переспав із кимось одразу після того, як вона сказала мені йти нахуй.

Схрестивши руки на грудях, вона недовіжливо хитає головою.

- Вона ще більше розлютилася на тебе після минулої ночі.

Стає тільки краще.

- Що, на її думку, я зробив?

- Те саме. Що ти переспав з іншою жінкою, щоб змусити її ревнувати.

- Наче на ній була майка Джессі?

- Ви двоє нестерпні, ти знаєш це?

Я зі стуком притуляюся спиною до кахельної стіни і простягаю склянку за новою порцією води.

- Ага.

- Тобі потрібно поговорити з нею. Якщо ця крижана атмосфера збережеться і в день нашого весілля, я...

- Я знаю, - кажу я на видиху. - Я знаю.

- Що ти збираєшся робити?

Схопившись за шию, я перебираю в голові варіанти. Вона така ж уперта, як і я, тож доведеться потрудитися, щоб привести її до тями після всього, що сталося.

- Я зателефоную їй і спробую все залагодити.

Вона піднімає брову.

- Ну, це само собою зрозуміло. Я мала на увазі, що ти збираєшся робити, щоб сказати їй про свої почуття?

Я усміхаюся.

- Нічого. Ти думаєш, я поставлю все на карту заради жінки, яка вдирається в мої сни вночі, але ледь може поглянути на мене, коли я бачу її? Ти ж не думаєш, що подібні почуття лякають мене до чортиків, і саме тому я так довго стримувався? - я щосили намагаюся говорити рівним тоном, але в кінці мій голос тремтить, і я ненавиджу це. Я ненавиджу, що показую себе таким.

- О, дитинко, я...

Я піднімаю руку.

- Не починай, будь ласка.

- Добре, але я не знала, що ти так до цього ставишся. Ти хочеш, щоб я з нею поговорила?

- Ні! - кажу я, набагато різкіше, ніж хочу. - Ні, ні про що з цього не говори. Я поясню, що сталося і в Райлі, і минулої ночі, і все інше... - я хапаю свою сорочку з підлоги у ванній. Чорт забирай, мені потрібне моє ліжко.

- Решта залежить від неї

ДЖОН

"Фелісіті щойно розповіла мені. Хочеш поговорити про це?"

Приблизно так само сильно, як я хочу отримати по голові.

Я
"Ні."

ДЖОН

"Гаразд, я тут, якщо хочеш. Але тобі потрібно поговорити з нею, приятелю. Тримати таке лайно в собі шкідливо для здоров'я. Скільки я себе пам'ятаю, між вами завжди були розбіжності, а тепер я дізнаюся, що вона тобі подобається? Кумедний спосіб показати це."

Подобається? Ні. Швидше одержимий, захоплений, божеволію від потреби. Але наскільки це просто хтивість, пристрасне бажання затягнути її у своє ліжко стільки разів, скільки зможу? У половині випадків вона виводить мене з себе, а в іншій половині я роблю те ж саме. Неможливо заперечувати мою потребу трахати її всіма способами до неділі. Але я також не можу заперечувати, що шалений потяг проникає глибше, ніж мій член. Щоразу, коли я дивлюся на неї, я бачу, що ховається за цими фальшивими посмішками і холодними блакитними очима. Там є біль. Я відчуваю це в ній. І це лайно приводить мене в повне замішання.

Я
"Я сказав, що поговорю з нею."

ДЖОН

"Добре."

Сидячи за кухонним столом із чашкою кави в руці, я закриваю наш чат і прокручую вниз до контактної інформації Кейт. Ми не зідзвонювалися і не листувалися відтоді, як я відправив їй тонну підморгуючих смайликів того вечора, коли вона прийшла на гру в моїй майці.

Скільки разів я прокручував ці повідомлення. Коли я міняв телефон, я переконався, щоб повідомлення залишилися

Я
"На арені якась симпатична блондинка в моїй майці. Випадково не знаєш, хто вона? ** десять тисяч підморгуючих смайликів **"

КЕЙТ

"** Почервоніле обличчя ** Здивований, що ти помітив мене з іншого боку льоду."

Я
"Ти була першою і єдиною, кого я побачив."

Чорт забирай. Де все пішло не так?

Я роблю ковток кави, а потім починаю набирати ванільне повідомлення з проханням зустрітися або хоча б відповісти, щоб я міг пояснити, але кого я обманюю? Єдина відповідь, яку я, найімовірніше, отримаю, - це моя друга, "Іди нахуй".

Тому замість цього я натискаю на верхній правий кут, обережно прикладаю телефон до вуха і чекаю.

Один гудок.

Два.

Три.

Чотири.

Вона не збирається відповідати.

Голосова пошта.

Я відключаю дзвінок і починаю набирати повідомлення.

Я

"Привіт. Я намагався додзвонитися, але потрапив на твою голосову пошту. Послухай, ми можемо поговорити? Мені потрібно децю сказати."

Ти спишся мені щоночі.

Відправлено.

Я відкидаю телефон убік і стогну. Що за довбаний безлад. Я не очікую, що ми станемо найкращими друзями, але якщо я збираюся терпіти торттури перебувати поруч із нею, то мені потрібно, принаймні, дістатися до того, що вона не захоче відірвати мені голову.

Піднімаючись, я прямую під крижаний душ, але встигаю дійти тільки до коридору, коли дзвонить мій мобільний.

Я біжу назад і хапаю його.

КЕЙТ

"Не думаю, що тут є про що говорити, Дженсен. Я сказала Луні та Фелісіті, що буду ввічлива з тобою. Але просто знай, я втомилася грати в ігри."

- Аааа! - я жбурляю телефон у стіну кухні. Чути тріск, коли він розлітається на шматки, розсипаючись по моїй світлій дерев'яній підлозі. Хоча, напевно, йому пощастило більше, ніж моїй стіні. На білій фарбі є вибоїна, що оголює гіпсокартон під нею.

Я ненавиджу те, що хочу її. Я ненавиджу те, що вона тримає мене на долоні, стискає у своїх обіймах, коли захоче.

Але найбільше, у цей момент, просто тут, я ненавиджу те, як вона назвала мене Дженсеном.

Я Джей Джей.

РОЗДІЛ 7

ТРИ ТИЖНІ ПОТОМУ

КЕЙТ

Я дістаю свою важку валізу з багажника таксі і розраховуюся з водієм.

Коли машина рушає з місця, хрумтячи гравієм на під'їзній доріжці, я піднімаю погляд на ідеальний англійський котедж. Уся поїздка сюди була схожа на сцену з "Бріджертонів". Я бувала в Лондоні раніше, але ніколи в Оксфорді й ніколи в такій сільській місцевості.

Я розумію, чому Джон був так сповнений рішучості одружитися з Фелісіті тут, у будинку її покійних батьків. Це приголомшливо. Фіолетова гліцинія обвиває класичний англійський білий ганок, величезні голівки квітів ідеально обрамляють вхід. У кам'яному котеджі з подвійним фасадом під кожним вікном стоять кошики з квітами, і я посміхаюся поєднанню фіолетового і зеленого, яке йому явно подобається. Треба віддати йому належне, він не упускає жодної деталі. Ніколи, коли справа стосується його другої половинки.

Я полетіла іншим рейсом, ніж Луна і Фелісіті, які вже тут. Справу, яку, як я думала, я завершила, довелося відкласти в останню хвилину, і я не довіряла нікому іншому довести її до кінця. Тож я затрималася, і вчора довелося багато розгрібати до почервоніння очей. Я маю бути тут сьогодні, оскільки, в манері Джона святкування тривають не один день, а два. Не те щоб я скаржуся, бо мені не терпиться провести кожную секунду зі щасливою парою. Ніхто не заслуговує "Довго і щасливо" більше, ніж ці двоє.

Я двічі стукаю великим мідним кільцем по дверях, але в мене перехоплює подих, коли двері відчиняє остання людина, яку я очікувала побачити.

- Кейт. Ем, привіт.

Там, у всій своїй довбаній красі, стоїть Дженсен Джонс. Ах. *Чому він повинен носити кепки задом наперед?*

- Привіт, - видихаю я. Якщо не брати до уваги пари передвесільних обідів, на яких ми обидва побували, ми майже не розмовляли, хіба що передали одне одному кошик із хлібом і ввічливо подякували.

- Я думав, ти, ем, флорист. Сьогодні приїдуть встановлювати арку.

Я киваю, і ми ніяково дивимося одне одному в очі.

- Ні. Просто я.

Він смикає тонку білу футболку, яка на ньому, а потім простягає руку, щоб узяти мою валізу. Я кладу руку на ручку.

- Я впораюся, дякую.

Я не випускаю з уваги, як примружуються його очі, коли він дивиться на мене, але не можу сказати, від розчарування це чи від того, що я просто подобаюся йому приблизно так само сильно, як і він мені.

- Чудово.

Відступивши вбік, він притримує важкі білі дерев'яні двері, і я виходжу в коридор.

- Де інші?

- У саду. Батьки Джона з Адамом щойно приїхали, тож вони проводять деякий час, показуючи йому сад і будинок. Я зайшов усередину, щоб нас було не надто багато.

Адам, брат Джона, страждає на аутизм і має деякі проблеми із сенсорним сприйняттям. Він може бути приголомшений натопком людей, особливо коли перебуває в незнайомій обстановці. Але я впевнена, що в нього все гаразд, оскільки він зі своєю людиною номер один, Фелісіті. Ці двоє нерозлучні, і такого зв'язку я ніколи не бачила.

Що мене дивує, так це те, як Дженсен подумав про когось іншого. Він зайшов усередину, щоб дати Адаму простір, якого той потребував.

Я швидко відмахуюся від цього почуття. Одна мить не скасовує незліченних придуркуватих вчинків, які він здійснював.

- Гаразд, ти знаєш, де моя кімната? Я можу залишити свою валізу.

Я стою біля підніжжя дерев'яних сходів. Це місце дійсно приголомшливе. Джон витратив цілий статок на відновлення його первинних рис.

Дженсен підходить на крок ближче і простягає руку, щоб узяти мою валізу.

- Твоя кімната поруч із моєю. Я можу підняти його - виглядає важким.

Я розчаровано впираю руку в стегно.

- Знаєш, тобі не потрібно прикидатися.

Його брови в замішанні зійшлися на перенісці.

- Прикидатися?

- Що я тобі подобаюся, що ми подобаємося одне одному. Ми можемо просто існувати в одному просторі наступні два дні і не сваритися, а потім розійтися в різні боки для детоксикації.

Видавши невеселий смішок, він засовує руки в передні кишені своїх чорних джинсів із низькою посадкою.

- Я не відчуваю до тебе ненависті.

- Але я тобі не подобаюся.

Він втягує голову в плечі й дивиться в підлогу.

- Я думав, ти не хочеш розмовляти.

- Я не хочу розмовляти.

- Тоді що ми тут робимо? Дозволь мені віднести твій багаж нагору. По-перше, тому що він виглядає шалено важким, а по-друге, - він піднімає голову, дивлячись на мене з таким напруженим виразом, що в мене підгинаються коліна. - Тому що я джентльмен.

Я усміхаюся.

- Ха! Добре.

Він нахилиється вперед, хапаючи мою валізу за ремінь.

- Я не давала згоди нести мій багаж. Я...

- Неважливо, - випалює він, піднімаючись сходами, переступаючи через дві сходинки за раз.

Скидаючи кросівки, я біжу за ним.

- Поверни мені мою валізу.

Він зупиняється на півдорозі й різко повертається до мене.

- Нагадай мені. Коли тобі виповниться тридцять шість?

- У серпні.

- Тоді починай поводитися відповідно.

Він продовжує підніматися сходами, і я переслідую його коридором, поки він не зупиняється перед дверима, які, як я припускаю, ведуть у мою спальню.

- А як щодо тебе? Коли ти досягнеш статевої зрілості?

Поклавши руку на круглу латунну ручку дверей, він повертає її, а потім обертається із самовдоволеною посмішкою, яка має надто сексуальний вигляд.

- Я вже. Але ти продовжуєш втрачати можливість з'ясувати це.

Є так багато способів проаналізувати це твердження. Але я ігнорую всі спокуси з'ясувати, наскільки зрілим є тридцятидворічний Дженсен Джонс.

Ну вже ні.

Він зникає в кімнаті, і я йду за ним. Посеред кімнати стоїть ліжко королівських розмірів із матовим латунним каркасом. Прикраси ніжно-рожеві й дуже дівчачі; навіть ковдра рожева. Я оцінюю своє оточення на наступні два дні.

- Це, мабуть, кімната Місяця.

Він сміється і ставить мій багаж на білу дерев'яну скриньку біля ліжка.

- Вони всі такі. Оборки та інше лайно.

Я стримую сміх над його описом - не потрібно його заохочувати.

- Знаєш, ти можеш сміятися, навіть посміхнутися мені.

Я стискаю губи.

- Я зроблю це, коли ти скажеш щось смішне.

Він підходить до мене, і повітря потріскує від напруги. Я знаю, що переспати з ним було б запаморочливо приголомшливо, і я ненавиджу те, що усвідомлюю це.

Між нами ледь метр, коли я відчуваю запах його землистого одеколону. Останнім часом я не була з ним досить близька, щоб помітити це, але разом із цим прийшов спогад про ту ніч у Райлі, коли я сиділа в нього на колінах.

Я стискаю стегна разом, згадуючи, які відчуття він викликав у мене, точно таку ж реакцію я відчуваю зараз.

- Я змушу тебе посміхнутися мені, навіть якщо це буде останнє, що я зроблю, принцесо.

Принцеса.

О, він думає, що він кумедний. Те, як він приправив це сарказмом, і я готова посперечатися, що він точно знав, як сильно це мене розлютить.

- Ще салату, Кейт? - Дженні, мама Джона, виводить мене з трансу. Стоячи наді мною з мискою, інші мовчки дивляться на мене, поки ми сидимо за величезним круглим столом на відкритому повітрі та вечеряємо.

Як довго я ось так сиджу?

- Ммм? О, ні, ні, дякую, - нарешті відповідаю я.

Дженні мило посміхається і, розвернувшись, прямує на кухню.

- Гаразд, давайте ще раз обговоримо наші плани, оскільки дещо змінилося, - починає Джон. Він нахиляється, дістає папку з-під сидіння і починає гортати сторінки.

- Будь ласка, скажи мені, що це не твій весільний планер, - кажу я, мої очі вилазять з орбіт від величезного обсягу інформації. - Я робила менше нотаток, коли готувалася до роботи в барі.

За столом лунає пара смішків, і я спостерігаю, як плечі Адама трясуться від сміху.

- Ти побризкав кожному сторінку парфумами Фелісіті? - додає він.

Джон вказує на нього, а потім на мене.

- Не починайте. Це складна операція, і я хочу, щоб вона пройшла ідеально для моєї дружини.

- Вона буде ідеальною. Поки ми говоримо "так", так і буде, - Фелісіті кладе свою руку поверх руки Джона.

- Вона тут, тож це хороший знак, - додає Дженсен, але я не дивлюся на нього. Я не дивилася на нього після того моменту в спальні.

Джон закриває очі і продовжує.

- Отже, порядок проходів до вітваря змінюється. Спочатку в черзі були я і Фелісіті, очевидно, потім мій шафер і подружка нареченої, потім Дженсен і Луна. Але... - він стурбовано прочищає горло. - Я змінив так, щоб Луна і Зак ішли разом. Зовсім скоро вони самі підуть до вітваря.

- Звучить добре, - погоджується Дженсен.

Ні, це *не* звучить добре.

Я тикаю пальцем у помідор чері на своїй тарілці. Заспокойся, Кейт. Тобі потрібно поводитися чемно. Ти всього лише візьмеш його за руку; все закінчиться в одну мить.

- А ти, дитинко, тебе це влаштує? - запитує Фелісіті з іншого кінця столу.

Я мило посміхаюся.

- Звісно. Я з радістю погоджуся з тим, що буде найкраще.

Я нічого не можу із собою вдіяти. Я кидаю погляд на Дженсена, який дивиться прямо на мене з гордою усмішкою на обличчі. Я примружуюся і беру свій келих. У відповідь цей засранець, *блядь, підморгує.*

Лише кілька секунд до проходів, і тобі навіть не доведеться дивитися на нього, Кейт. Я подумки підраховую, як довго я реально зможу затримувати дихання, щоб мені не довелося відчувати і його запах.

- Напевно, нам варто попрактикуватися зараз, якщо вже квітова арка і прохід уже готові. Ну, знаєте, як це роблять на репетиціях, - пропонує Дженсен.

Я, мабуть, відмовлюся.

- Я не думаю, що в цьому є необхідність. Наскільки це може бути складно? - заперечую я.

Його губи піднімаються, явно очікуючи такої відповіді.

- Це більше для того, щоб рухатися в такт, щоб переконатися, що ми синхронні.

Джон повертається до Дженсена через пару крісел від нього.

- Для хлопця, який не вірить у шлюб, ти безумовно знаєш кілька речей.

Це правда. Я озираюся на цього засранця, і стає ясно, що на його високих вилицях проступає рум'янець. Він бере свою склянку з водою і знизує плечима.

- З огляду на розмір цього планера, я здивований, що ти цього не знаєш. Голлі виходить заміж у серпні, і вона вже цілу вічність говорить про репетиції.

Джон випрямляється.

- Так, що ж, у чомусь ти маєш рацію, приятелю, - він барабанить пальцями по столу, а потім перегортає кілька сторінок у планері, тоді як у Фелісіті відвисає щелепа від того, що вона читає. - Графік щільний, але ми вкладаємося в нього.

Луна тихо хихикає у відповідь.

- Що? Джон піднімає брову.

Вона хихикає, але явно про себе.

- Романтична дівчинка. Внутрішній жарт, не хвилюйся.

Хитаючи головою, він повертається до свого розкладу.

- Завтра о десятій ранку ми всі зустрінемося в саду після сніданку й обговоримо процес.

Не можу, блядь, дочекатися.

РОЗДІЛ 8

ДЖЕНСЕН

Те, як її долоня охоплює мою руку.

Її м'яка долоня зігріває моє тіло крізь футболку, поки ми проходимо кілька кроків коротким проходом.

Вона жодного разу не глянула на мене цього ранку, навіть за сніданком, і з того, як вона вільно бере мене під руку, я можу сказати, що вона вважала за краще б бути де завгодно, тільки не тут.

Я очікував, що кошмари про той доленосний день у каплиці з ревом повернуться в ту мить, коли я увійду під квіткову арку. Але Лорен жодного разу не приходила мені в голову. Усе, про що я можу думати, - це приголомшлива блондинка поруч зі мною.

- Бачиш, усе не так уже й погано, - уїдливо зауважую я, коли ми слідуємо за Заком і Луною.

- Твій шанс прогулятися з принцесою, - незворушно відповідає вона.

Я хіхікаю. Це прізвисько справді їй сподобалося. Я як підліток, який постійно хоче вивести її з себе.

І мені це подобається. Нічого не можу із собою вдіяти. Все, що завгодно, аби привернути її увагу, навіть якщо це заради того, щоб її крижане серце зненавиділо мене ще трохи більше.

- Чи означає це, що я твій принц?

Вона усміхається.

- Це починається на букву "п", але *принц* - безумовно, не те слово, яке я б використала, щоб описати тебе.

Ми доходимо до кінця доріжки, і вона тікає від мене з рекордною швидкістю.

- Чудовий? - розмірковую я. Її губи тремтять. - Я бачу посмішку?

- Придурок. Це було б доречніше.

Я видавлюю свій мішок.

- Який брудний рот для королівської особи.

Те, як червоніють її щоки, змушує мій член сіпнутися. Ось так, Кетрін, пофліртуй у відповідь; ти знаєш, що хочеш цього.

- І хіба тобі не хотілося б це з'ясувати? - вона глузливо поплескує мене по плечу. - Але, на жаль для тебе, цей корабель поплив давним-давно.

Я щосили намагаюся приховати своє розчарування. Я не знаю точно, чого я хочу від цієї дівчини, але я точно знаю, що це пов'язано з тим, що вона має бути оголеною.

З жодною іншою жінкою у своєму житті я не хотів цього так сильно.

Але з кожною секундою усвідомлення стає сильнішим; просто трахнути її може бути недостатньо.

- Ти будеш це їсти? - Зак вказує на недоторкане крильце на моїй тарілці.

Я простягаю його йому, коли ми сидимо на садових гойдалках у кінці довгого, доглянутого англійського саду. Інша частина групи перебуває за добрі п'ятдесят ярдів від нас, вони сидять в оточенні садових меблів, п'ють вино і сміються.

Він бере його і тут же починає жувати.

- Це романтично, - кажу я. - Ти, я, пташки цвірінькають, ти кладеш їжу собі в обличчя.

Зак перестає жувати і дивиться на мене, знизуючи плечима.

- Що? Я розігрів апетит, ось і все.

- Я не хочу цього знати.

- Намагатися завести дитину - важка робота, чувак, - він підморгує мені. - У мене було так багато сексу за останні сорок вісім годин, але коли в неї такий час місяця, треба цим скористатися.

- Поки що нічого?

Він недбало знизує плечима.

- Не-а. Це станеться, а поки що, - він піднімає брови, дивлячись на мене. - Я отримую масу задоволення. Я виявив позиції, які я...

- Так, чудово, - кажу я, перериваючи його. - Джон - той, хто занадто багато ділиться. Не починай.

Гучний сміх розноситься по саду, і я спостерігаю, як Кейт відкидає голову назад, сміючись. Вона стоїть до мене спиною, її довге світле волосся каскадом спадає на спинку стільця.

Немов відчувши на собі мій погляд, вона обертається через плече і пронизує мене поглядом своїх блакитних очей.

Я витримую її погляд, відмовляючись відводити його першим.

Вона з викликом примружується, тому я підморгую їй і роблю ще ковток пива.

Нарешті, вона переривається першою, повертається назад до групи, а потім нахиляється, щоб взяти пляшку вина, яку вони пили разом, і знову наповнює свій келих. Вона й так уже випила забагато, і вона відчує це до завтрашньої церемонії.

Цікаво, що б вона зробила, якби я спустився туди, вихопив пляшку в неї з рук і сказав, що з неї досить?

Напевно, вліпила б мені ляпаса.

Чорт, чому мені подобається думка про це?

- Що ж, це захоплива розмова і таке інше, але я збираюся піти подбати про свою - сподіваюся, вагітну - наречену, - Зак встає з гойдалок, втрата ваги повертає їх назад. Він повертається, щоб подивитися на мене, і посміхається. - Ти маєш милий вигляд. Як сцена з *"Мері Поппінс"* або ще якоїсь хріні.

Я хитаю головою. Я завжди стаю об'єктом їхніх жартів.

- Іди трахни свою жінку.

- Побачимося завтра вранці.

- Звичайно.

Зак повертається, щоб піти.

- Гей.

- Так? - він обертається.

Я вказую підборіддям на групу.

- Попроси Кейт підійти, добре?

Він хмуриє брови.

- Що, як викликають до директора в кабінет?

Чорт забирай, не вбивай мені в голову жодних ідей.

- Я просто намагаюся навести деякі мости до завтрашнього дня.

Він розуміюче киває, але не виглядає впевненим у моїх шансах.

- Добре, побачимося завтра.

Зробивши ще ковток пива, я розгойдуюся на квітчастій гойдалці. Це лайно розслабляє, і я задаюся питанням, чи зможу я розмістити таку у себе на балконі.

Я дивлюся, як Зак підходить до Кейт, поплескуючи її по плечу. Вона повертається до мене з презирливим виразом обличчя. Обмінявшись ще кількома словами із Заком, вона бере свій келих із вином і встає зі стільця.

Повертаючи голову з боку в бік, я спостерігаю, як вона невимушено прогулюється по саду, ставлячи по одній нозі на кожну сходинку. Її довга чорна трикотажна сукня спадає спереду. Вона підкреслює її вищу фігуру навіть у босоніжках на плоскій підшві. Мій член збуджується.

Я справді ніколи не бачив прекраснішого видовища.

Зупинившись за кілька ярдів переді мною, вона впирає руку в стегно і чекає, коли я заговорю.

Я опускаю другу ногу на підлогу і розводжу стегна в сторони, повністю відкидаючись на спинку.

- Іди сюди, сядь. Це розслабляє. Ти виглядаєш так, ніби тобі не завадило б трохи розвіятися.

Вона зберігає мовчання, але піднімає брову.

- Сідай, - я вказую на порожнє місце поруч із собою, все ще тримаючи в руці пляшку пива.

- Перепрошую?

Я нахилиюся вперед, упираючись ліктями в коліна. Я не відриваю від неї погляду.

- Я сказав, сідай.

Її рот відкривається, коли вона злегка проводить язиком по нижній губі. Дивлячись убік, усе ще тримаючи в руці келих із вином, вона знову зосереджує свою увагу на мені.

- Я не вступаю в братські стосунки з ворогами.

- Я теж, принцесо, - але для тебе я зроблю виняток. Я поплескую рукою по м'якому сидінню поруч зі мною. - Давай.

Вона нерішуче сідає. Вона намагається виглядати розслабленою, але я помічаю, як поколює шкіра на її оголених руках.

- Трохи владний сьогодні ввечері? - розтягує слова вона, намагаючись здаватися незворушною, хоча я знаю, що вона зовсім не така.

Я простягаю руку і беру келих із вином у неї з рук. Її персиковий блиск для губ забруднив край келиха, і, підкоряючись інстинкту, я підношу його до губ, притуляючись губами точно до того місця, де щойно був її рот. Допивши залишки напою одним ковтком, я ставлю склянку на землю поруч із собою і повертаюся, щоб подивитися на неї.

- Піно. Гарне.

- Що?! - верещить вона.

Я хіхікаю і кладу руку на спинку сидіння позаду неї.

- Ти вже багато випила. Я надаю послугу твоїй голові.

Вона вагається секунду, коли її блакитні очі, злегка зашклені від впливу алкоголю, опускаються на мій рот.

- У тебе блиск на губах.

Нахиляючись вперед, я посміхаюся, але не перериваю зорового контакту, проводячи язиком по нижній губі. Її блиск такий самий на смак, як і на вигляд: солодкий, фруктовий і точно як у неї.

На найкоротшу мить вона стискає губи зубами, але швидко розтискає їх і дивиться вниз.

- Зак сказав, що ти хотів про щось поговорити, і я справді втомилася, тож ми можемо швидше?

Господи, з нею нелегко.

- Звичайно, принцеса.

Вона підкидає голову.

- Не називай мене так.

- Чому ні?

- Тому що ти не маєш права давати мені прізвиська.

Я опускаю руку зі спинки сидіння, поки моя долоня не опиняється прямо під її дупою. Я не торкаюся до неї, але бачу, як вона реагує на мою близькість.

- Я б усе одно дозволив тобі називати мене Джей Джей, незважаючи на те, що половину часу я був засранцем.

Вона усміхається.

- Я не знаю, хто такий Джей Джей. Він помер півтора року тому.

- Ну, це неправда, чи не так? Я бачу сліди його присутності на твоїх щоках.

Вона червоніє ще сильніше, і я не можу стримати самовдоволеній смішок.

- Я ненавиджу тебе. Ти знаєш це, так?

Я беру своє пиво і роблю ще ковток.

- Ні, не ненавидиш.

- Не вказуй мені, що я можу відчувати, а що ні! - її розчарування в поєднанні з випивкою змушує її голос звучати на кілька октав вище, і я помічаю, як голова Джона різко повертається туди, де він цілується з Фелісіті в глибині саду, немов пара підлітків.

Я ставлю пляшку назад і проводжу рукою по волоссю. Вона все ще сидить, нахилившись уперед, схрестивши руки на грудях, немов захищаючись.

- Річ ось у чому, принцесо. Якщо я не візьму на себе відповідальність за цю *ситуацію* між нами, то, боюся, ми ніколи по-справжньому не трахнемося. І я не можу цього допустити, - не знаю, можливо, річ у пиві й вині, які я пив сьогодні ввечері, але я ризикую і кладу руку на її ліве стегно, дразнюючи її шкіру через товсту чорну тканину сукні.

Її губи відкриваються від дотику, але вона щосили намагається тримати руки складеними на грудях.

- Іди знайди руду, - випльовує вона.

Моя хватка злегка стискається.

- Ти й гадки не маєш, про що говориш.

- Ммм-хмм, думаю, я знаю, про що говориш.

- Скажи мені, це постійна потреба завжди бути правою з усіма чи тільки тоді, коли це стосується мене?

Вона пронизує мене поглядом.

- Коли стосується тебе.

Я не можу стерти з обличчя цю лайнову усмішку.

- Хороша відповідь.

Між нами повисає довге мовчання, перш ніж я знову говорю.

- Ти не просила мене прибрати руку.

- Я не помітила, що вона була там.

Я сміюся і помічаю, як злегка піднімаються її губи.

- Ти ніколи не була для мене дівчиною на одну ніч, Кетрін.

Її брови злітають до лінії росту волосся.

- Я ненавиджу це ім'я ще більше.

- Я не знав.

Вона хитає головою і дивиться в уже повністю потемніле небо, явно не бажаючи зустрічатися зі мною поглядом.

- У тебе був шанс, і ти його втратив. А потім ти підпалив його, коли переспав із тією брюнеткою три тижні тому.

- Ось у чому дилема. Що б я тобі не розповів про це, ти не повіриш. Ти вибереш свою вигадану версію подій. Тому що ти розпещена дитина.

Напевно, мені не варто було додавати останнє. Чорт.

Вона облизує зуби і дивиться на мене, в її очах палає гнів.

Трахни мене, вона така гаряча.

- Тоді з якого дива тобі хотіти спати з розпещеною дитиною?

Все ще тримаючи руку на її стегні, я притягую її до себе. Відстань лише в кілька дюймів, але наші стегна майже стикаються. Нахилиючись, щоб прошепотіти їй на вухо, я вирішую сказати все начистоту. Я втомився грати в ігри.

- Тому що ти не дитина. Тому що ти не завжди права, і ти знаєш це. Тому що в глибині душі ти знаєш, що тієї ночі я не спав із рудою і з брюнеткою теж не спав. Чому? Тому що ти втручаєшся в мої думки і доводиш мене до божевілля. Я повинен володіти тобою, принцесо. Проблема в тому, що, щойно я це зроблю, я не впевнений, що зможу зупинитися. Нізачо на світі ти не станеш дівчиною на одну ніч - я трахав тебе у своїх снах відтоді, як ти натягнула мою майку і сіла до мене на коліна.

РОЗДІЛ 10

КЕЙТ

Я ввалююся у свою спальню і прямую прямо до вбиральні.

Мені потрібно вмитися, або ополоснутися холодною водою, або ще що-небудь.

Господи *Isuse*, що це було там, унизу?

Я стискаю стегна, поки риюся в косметичці і знаходжу засіб для зняття макіяжу і серветку. Я люто тру обличчя. Я відчуваю запаморочення, але не можу сказати, через алкоголь це чи через те, як Дженсен Джонс щойно подивився на мене.

Я трахав тебе у своїх снах з того самого дня, як ти натягнула мою майку і сіла до мене на коліна.

Мої стегна стискаються сильніше з власної волі, і у відповідь на це мене охоплює жар.

Він придурок, і він намагається влізти тобі під шкіру.

Я відкладаю серветку вбік і беру свій зволожувальний крем, при цьому перекидаю зубну щітку, і вона розлітається по раковині. Безладно розмазуючи трохи крему по обличчю, я хапаю протизаплідні і ковтаю таблетку. П'яна чи ні, я цього ніколи не забуваю.

Я беру зубну щітку з раковини і розмазую по ній непотрібну кількість зубної пасти.

- Грьобаний придурок, - бурмочу я собі під ніс.

Я усвідомлюю, що погойдуюся, коли добираюся до свого ліжка і відкидаю ковдру.

Завтрашній день обіцяє бути першокласним. Уникати Дженсена і намагатися не блювати.

На вулиці все ще темно, коли я прокидаюся і різко сідаю в ліжку. Я прикриваю рот рукою, і хвиля нудоти підкочує до мене.

Мене зараз вирве.

Добігши до туалету якраз вчасно, я піднімаю кришку і виливаю свої нутрощі.

Нотатка для себе: коктейлі, шоти і вино викличуть нудоту.

Зависнувши збоку від унітазу, я роблю кілька глибоких вдихів, коли двері у ванну відчиняються.

На мені немає нічого, крім чорних стрінгів. У п'яному угарі я забула, що я не вдома, і відмовилася від піжами. В останню хвилину я притискаю руку до грудей, що ніхера не допомагає, оскільки в мене чашечка D, і піднімаю коліна перед собою.

- Хто це?

Будь ласка, будь ласка, будь Луною або Фелісіті.

Двері відчиняються далі, і з'являється боса нога. Вона занадто велика і чоловіча, щоб це могли бути вони.

- Я гола... і мене нудить! - кричу я.

Він входить до кімнати, одягнений тільки в темно-сірі спортивні шорти з вибитим білим номером вісімдесят вісім над правим коліном.

Чорт забирай, він прекрасний.

Я виглядаю жахливо. Мій розпатланий пучок став ще більш розпатланим.

- Йди геть!

Він стоїть там із самовдоволеною посмішкою, дивлячись мені прямо в очі, жодного разу не глянувши на моє тіло.

- Я гола!

- Я бачу це, принцесо.

- Припини називати мене принцесою! - вигукую я, а потім морщуся від болю, що пульсує в голові.

Простягнувши руку, він тягне за верхній ланцюжок старомодного унітазу і зачинає кришку, перш ніж повернутися і вийти з ванної.

- Куди ти йдеш? - запитую я, все ще прикриваючи груди рукою.

Повернувшись через кілька хвилин, він простягає мені склянку води, а потім футболку. Я ставлю воду на стійку, щоб звільнити свою єдину руку і схопити футболку.

Хвилиночку, це не моя.

Тримаючи її за комір, я кручу футболку в руці. Вона пом'ята, але коли я бачу "Дж", я кидаю її йому назад.

- Я краще покажу тобі свої цицьки, ніж знову носитиму твоє прізвище.

- Усьому свій час, - він усміхається і виходить за двері. - Я залишив трохи Тайленолу на тумбочці. Прийми його.

Двері до моєї спальні зачинаються з тихим клацанням, я опускаю руку і повільно піднімаюся на ноги.

Я виглядаю жахливо, коли чищу зуби вдруге за вечір, а потім шкандибаю до спальні й забираюся в ліжку, ковтаючи дві таблетки й проклинаючи футболку, що валяється на підлозі.

Крізь рожеві фіранки пробивається світло, і я перевертаюся, у голові стукає, але, без сумніву, менше, завдяки Тайленолу.

Принаймні, в його тілі є хоч одна добра кісточка.

Голоси лунають знизу, коли я простягаю руку і перевіряю свій телефон.

Чорт, чорт, ЧЕРТ. Уже чортова десята година ранку!

Але почекайте, де, чорт забирай, моя валіза? Минулої ночі вона стояла на скрині біля ліжка...

А там його немає.

Підбігаю до комода, який, як я знаю, я не заповнювала, відкриваю всі шухляди і нічого там не знаходжу. Те ж саме з шафою.

Єдиний предмет одягу, що залишився в цій кімнаті, крім стрінгів, які на мені, - це тренувальна футболка Дженсена.

- От абсолютний *виродок!* - тихо лаюся я.

Але, правду кажучи, якась частина мене хоче посміятися. І це бісить мене ще більше.

Я краще покажу тобі свої цицьки, ніж знову носитиму твоє прізвище.

Точно, Дженсене. Я серйозно.

Різко відчинивши двері спальні, я йду на величезний ризик бути поміченою і роблю кілька кроків до його спальні. Не обтяжуючи себе стуком, я вриваюся у двері, виставляючи свої груди напоказ, а він стоїть посеред кімнати, загорнутий у пухнастий білий рушник. Він виглядає спантеличеним, потираючи волосся на потилиці.

- Прошу вибачення, - кажу я, коли його очі вилазять з орбіт, і я дивлюся на себе згори донизу. - Що трапилося, дитинко? Ніколи раніше не бачив пару цицьок?

Я хапаю свою валізу і кидаю йому футболку. Він притискає її до грудей, а потім підносить до носа.

- Ти її не одягала.

- Ні. Пам'ятай, замість цього я б воліла показати тобі свої цицьки.

Він робить кілька кроків до мене і засовує пальці під рушник, дозволяючи йому впасти на підлогу до наших ніг.

Наші груди розділяють лише кілька дюймів, коли, нарешті, його погляд опускається на моє тіло. Він прикушує губу і з благоговійним виглядом хитає головою.

Усе моє тіло запалюється, але я повністю спалахую, коли теж опускаю погляд.

Він твердий як скеля, а обхват і довжина цього чоловіка запаморочливі.

Чорт. Побери. Він би розірвав мене надвоє.

Простягаючи руку, він забирає валізу в мене з рук і кидає її на підлогу, перш ніж переплести наші пальці. Іншою рукою він бере мене пальцем за підборіддя, щоб знову подивитися мені в очі.

Наступне, що я відчуваю, це те, що моя рука лежить на верхівці його члена, і, підкоряючись інстинкту, я охоплюю пальцями його стовбур.

Він заплющує очі, коли з його грудей виривається гул.

- Я все ще злюся, що ти кинув мене заради інших жінок, - кажу я, міцно стискаючи його член у своїх руках.

Його голова втягується в плечі.

- Добре, - він знову дивиться на мене, його карі очі горять, зіниці розширені. - Ти будеш сильніше скакати на моєму члені, коли я врешті-решт затягну тебе у своє ліжко сьогодні ввечері.

Я знову пещу його член, і він стогне.

- Я не збираюся витратити на тебе ні краплі своєї енергії. Ти можеш зробити всю роботу за мене.

Він усе ще не доторкнувся до мене, але моє тіло волає до нього, щоб він узяв свою руку і провів пальцями по моїй пульсуючій кицьці.

Обіймаючи мене за талію, він притискає мене до себе, моя рука охоплює його член, затиснутий між нами. Спочатку я думаю, що він збирається поцілувати мене, але він цього не робить. На його обличчі лише фірмова усмішка.

- Треба бути акуратнішим. Якщо ти дозволиш мені робити те, що я хочу сьогодні ввечері, то вранці мені доведеться виносити тебе звідси на руках.

- Ти нічого не знаєш про мене і мої межі.

Він посміхається.

- Гаразд, оскільки твоя рука охоплює мій член, а я відчайдушно хочу прикусити твій пірсинг у соску, давай скажемо так. Одна ніч.

Я люто дивлюся на нього, але він піднімає іншу руку.

- Почекай. Дай мені одну ніч, щоб показати тобі, як це - бути зі мною. Щоб показати тобі, від чого ти продовжуєш йти. Я гарантую, що ти захочеш більшого, і коли ти це зробиш, я буду чекати.

Попередня сперма стікає з кінчика його члена, і я проводжу по ньому великим пальцем. Він морщиться від болісного задоволення.

- Том був хорошим хлопцем, але, на жаль, це відбилося і в ліжку. І це не моє. Я не займаюся емоційним сексом, - я прикладаю великий палець до губ і пробую його на смак. Його очі округлюються, побачивши це. - У тебе з цим усе добре?

Він наближає губи до мого вуха, накручуючи пасмо мого волосся на свій вказівний палець.

- Ні, - я збираюся відсторонитися, але він сильно смикає мене, утримуючи на місці. - Я до біса гарний, принцесо.

Нахилившись, він прибирає мою руку зі свого члена, а потім обома руками розриває мої стринги, вони розлітаються на шматки і падають на підлогу.

- Ти зіпсував мої улюблені стринги. Засранець.

- Сьогодні без спідньої білизни, і не торкайся до себе, коли повернешся до своєї кімнати. Я дізнаюся, якщо ти це зробила.

- Дженсене, у мене промокне сукня. Я...

- Краще візьми себе в руки. Якщо ти впораєшся з усім перерахованим вище, то я займуся тобою сьогодні ввечері.

- Що...

- Я не хочу змушувати тебе благати мене, Кетрін. Просто будь гарною дівчинкою, і я покажу тобі те, що Том міг побачити тільки у своєму телефоні.

РОЗДІЛ 10

ДЖЕНСЕН

Скільки разів мені хотілося провести рукою по її сукні і перевірити, чи немає на ній спідньої білизни. Минуло всього кілька годин відтоді, як вона була оголеною в моїй спальні.

Це шкідливо для здоров'я.

Зак, Джеймс, Адам, Джек і я стоїмо поруч із Джоном і дивимося, як Фелісіті робить кілька кроків коротким проходом, під обраний ними саундтрек Халіда "Better".

Джон похитується, коли його наречена, одягнена в елегантну шовкову сукню кольору слонової кістки, з розпущеним на плечах волоссям, підходить і встає поруч із ним.

Але я не можу відірвати очей від блондинки в смарагдовій сукні, коли вона бере маленький букетик білих півоній Фелісіті й притискає його до себе. Її волосся частково заколите, решта спадає каскадом на плечі, зупиняючись посередині спини.

Сьогодні в її погляді відчувається невинність, яка додає мені впевненості, коли я стою в тому самому місці, де колись був принижений і відкинутий. Уперше я ловлю себе на думці про те, як було б не поспішати з Кейт Монро, насолоджуватися тим, як вона танула б і поступалася моїм дотикам. Я не виявляю ніжності й ніколи нікому не відкриваю своє серце. Але те, як я хочу поділитися з нею правдою про себе, про що навіть моя рідна сестра не знає... Це якесь лякаюче лайно.

І знову вона майже не дивиться мені в очі, але це все одно не заважає мені витріщатися за кожної зручної нагоди.

Джон і Фелісіті вирішили зробити церемонію короткою і простою, влаштувавши невимушену вечірку після вечері, і коли наречений і наречена вперше цілуються як молодята і прямують до проходу, моє тіло гуде від передчуття наступних двадцяти секунд, які я проведу поруч з Кейт.

На відміну від учорашнього, вона не заковує очі, коли я простягаю їй руку. Замість цього її долоня міцно стискає мій біцепс.

Користуючись тим, що, можливо, є однією з моїх єдиних можливостей, я нахиляюся до неї.

- Тобі хто-небудь коли-небудь казав, що це не круто - затьмарювати наречену? Особливо коли ти подружка нареченої.

Вона обережно поглядає на мене.

- Я одягнена так само, як Луна та інші подружки нареченої.

- Справді? - запитую я. - Я більше нікого не помітив.

Зупиняючись наприкінці проходу, ми чекаємо, поки Джон і Фелісіті позують для кількох фотографій.

Непомітно я проводжу рукою її боком і стегном, і вона здригається у відповідь.

- Без спідньої білизни. Гарна дівчинка, - шепочу я, перш ніж відсторонююся і прямую потиснути руку Джону.

КЕЙТ

- Місіс Фелісіті Морган. Ідеально тобі підходить.

Моя найкраща подруга хихикає.

- Ніколи б не подумала, що знову вийду заміж. Це просто доводить, що варто знайти відповідного чоловіка, і все можливо.

- Абсолютно вірно, - погоджується Луна, кидаючи погляд на Зака, який сидить із Джоном і Дженсеном. Після церемонії ми все змінили офіційний одяг на більш невимушений вечірній. Дженсен має чудовий вигляд у білій сорочці з закоченими до ліктів рукавами і світло-сірих штанах-чінос. Його штани закінчуються трохи вище щиколоток, а на ногах коричневі мокасини.

Боже мій, який він гарячий.

Моє тіло тремтить у передчутті сьогоднішнього вечора. Я справді збираюся піти на це і переспати з ним?

Ненавиджу секс. Ось у чому справа.

- Кейт?

- Що?

- Ще вина? - Фелісіті підносить пляшку до мого келиха, але я накриваю її долонею. - Я, мабуть, перейду на воду.

Луна прикидається, що в шоці падає зі стільця.

- Ха-ха, - передражняю я. - Смішно. Але я все ще відчуваю похмілля після минулої ночі, і я до біса втомилася від перельоту. Я вже випила три келихи, а зараз тільки шоста вечора.

- Раніше тебе це ніколи не зупиняло, - ззаду лунає низький голос, а потім Дженсен підходить і сідає поруч зі мною на вільне місце. Легкий вітерець проноситься садом, і його одяколон вдаряє мені прямо в обличчя, посилаючи мурашки по всьому тілу.

Я приходжу до тями і знизую плечима.

- Я відмовляюся провести сьогоднішній вечір із головою в унітазі.

Він опускає голову, щоб Фелісіті та Луна, зайняті розмовою, не могли чути.

- Ні, ти маєш рацію. Мені знадобиться твій рот в іншому місці.

Тепло розливається між моїх стегон, і він усміхається.

Виродок.

- Все ще оголена для мене?

- Ні, - кажу я, повертаючись до нього. - Я одягла спідню білизну, коли переодягалася.

Його рука опускається на внутрішній бік мого стегна під столом, і я здригаюся від того, як його кінчики пальців танцюють по шкірі, прямуючи до моєї кицьки. Я повертаюся, щоб подивитися на нього, якраз у той момент, коли його пальці торкаються моїх мереживних трусиків.

- Мені не подобається, коли мені вказують, що робити.

Він піднімає брову.

- О, принцесо, я не можу дочекатися, коли ти встанеш переді мною на коліна.

Відсмикуючи руку, він відсуває стілець і встає, зникаючи в будинку.

Прочищаючи горло, я схрещую ноги і стискаю стегна, борючись зі своїм відчайдушним бажанням.

- Коли ви вирушаєте в аеропорт? - я повертаюся до Фелісіті.

Вона дивиться на годинник.

- Через кілька годин, - закинувши голову, вона стогне від задоволення. - Два тижні на Карибському пляжі, так, дитинко.

Я фиркаю.

- Не хвилюйся, я триматиму оборону на роботі.

- Де Дарсі? - Луна озирається на всі боки в пошуках доньки Фелісіті.

Вона закриває очі.

- Розмовляє телефоном із Ліамом, питає, де він. Він мав бути тут годину тому.

- О, - кажу я, роблячи ковток води. - У чому проблема?

Видихнувши, вона проводить пальцем по краю свого келиха.

- Вони просто все більше сваряться. Що не обіцяє нічого хорошого, враховуючи, що цього року вони обидва навчатимуться в одному університеті.

Я здригаюся.

- Вони ще занадто молоді для чогось серйозного.

Вона киває.

- Так, але вони завжди були на одній хвилі.

- Він поводить як придурок, - доноситься голос Джека зі свого місця за столом навпроти. Фелісіті дивиться на нього, але він відкидається на спинку стільця і схрещує руки на грудях. - Це правда! Щоразу, коли я бачу свою сестру, вона плаче через нього.

- Що ж, - оголошую я. - У цьому-то й проблема з чоловіками. Усі вони придурки, просто деякі краще розуміють і контролюють себе.

Місяць фиркає.

- Скажи мені це знову, коли знайдеш того єдиного.

- Цього не станеться. Я молода, вільна, самотня і, взагалі-то, випиваю ще келих вина.

Луна знову фиркає, цього разу голосніше, і прикриває рот рукою.

- Боже, я така незручна!

- Ангел, у мене на лінії Джессі, - з'являється Джон, простягаючи Фелісіті свій телефон, і вона встає з-за столу, щоб відповісти на дзвінок.

- Чому він не зміг прийти? - запитує Луна. - Він щось говорив про сімейні зобов'язання?

Я підтискаю губи. Я дуже мало знаю про Джессі Калагана, але, судячи з того, що пишуть ЗМІ, у нього не дуже хороша сім'я.

- Я думаю, він мав залишитися і наглядати за своєю мамою або щось у цьому роді.

- О, - відповідає Луна, явно бажаючи запитати щось іще. - Шкода. Він здається милим.

Я киваю. Я знаю, що Дженсен близький із ним, але мене це не дивує. Вони обидва - закриті книги, які мало розповідають про себе. За той час, що ми всі проводили разом, Джессі ніколи особливо не розповідав про своє особисте життя або минуле.

- Наступною будеш ти, - кажу я, оглядаючи сад, облаштований для весілля.

Місяць усміхається.

- Я сподіваюся на це. Хоча насправді мене ніколи не цікавив день, більше ніч, - хихикає вона.

Я піднімаю брови.

- Це правда, Луна Джонсон?

Джек прочищає горло і встає.

- Огідно.

Місяць посміхається мені.

- О так. Усім гарного гарячого сексу.

Я відкриваю рот, щоб сказати їй, що сподіваюся на щось із цього сьогодні ввечері, але зупиняю себе в останню секунду. Що б не відбувалося між мною і Дженсеном, це потрібно приховувати. Це просто секс.

Гарячий секс.

Придурок

"Піднімайся нагору."

Я опускаю погляд на повідомлення, тримаючи телефон тремтячими руками. Уже одинадцять, Джон і Фелісіті поїхали у свій медовий місяць кілька годин тому. Більшість гостей роз'їхалися, залишилися лише деякі, і майже всі вони сімейні пари.

На самоті я сиджу, розгойдуючись на гойдалці в дальньому кінці саду, і обмірковую свої варіанти.

Я

"Прийди за мною, якщо я тобі потрібна."

Придурок

"Припини грати в ігри, Кетрін. Ти хочеш мене, а я відчайдушно хочу тебе. Хоч раз у житті просто зроби те, про що я прошу."

Я допиваю залишки вина і виходжу з саду. Він виграв цей раунд. Я почуваюся неввічливою, ігноруючи всіх, але водночас я не хочу привертати увагу до себе і до того місця, куди збираюся піти. Біля підніжжя дерев'яних сходів я роблю глибокий вдих і роблю крок, притримуючи свою довгу літню сукню, щоб не спіткнутися.

Коли я штовхаю двері його спальні, у мене перехоплює подих. Стоячи посеред спальні, він одягнений у той самий одяг і до біса сексуальну білу сорочку, його руки в кишенях штанів. Начебто він чекає на мене, його глибокі карі очі стають ще темнішими від дикої потреби, а гладке темне волосся падає на лоб і очі.

Мене охоплює збудження.

Мене будуть лаяти, і я, блядь, тут через це.

Ми стоїмо приблизно за три фути один від одного; його груди здіймаються, і я відчуваю, як у мене у вухах стукає пульс.

- Твій хід, Джонсе, - кажу я, кидаючи сумочку і телефон на м'яке сидіння в кутку.

Кілька миттєвостей він не рухається, але потім повертає голову в бік ліжка.

- Зніми цю сукню, щоб я міг побачити тебе в стрингах, які ти мала нахабство вдягнути. Тоді забирайся на ліжко і ставай на коліна.

Уперше в житті мені не хочеться з ним сперечатися. Розстібаю тонкі бретельки на плечах, і сукня з легкістю падає на підлогу.

Його очі розширюються, побачивши мене, що стоїть перед ним в одній спідній білизні.

Розстебнувши застібку, я знімаю ліфчик, а потім зачіпаю стринги великим пальцем, і весь цей час він спостерігає, прикусивши нижню губу.

- Ти маєш знати, що я роблю все тільки на своїх умовах, Дженсен.

Я впевнено забираюся на ліжко, але не стаю перед ним на коліна. Замість цього я забираюся під ковдру. Його одеклон огортає мене, посилаючи тепло прямо до серцевини.

- Роздягайся, - я махаю рукою перед собою.

З лайняною посмішкою він повільно розстібає сорочку і спускає рукави, повністю знімаючи її, щоб показати свій чудовий торс із восьми кубиків. У мене слинки течуть від цього видовища. Далі йдуть його штани, і коли він розстібає їх, його очі приковують мене до місця. Вони падають біля його ніг, і мій погляд опускається на його член, який намагається вирватися з чорних боксерів, що обтягують його міцні стегна воротаря. Усе, що він носить, сидить на ньому ідеально.

- Твої боксери зшиті на замовлення?

Він знімає свій золотий годинник і відкладає його вбік, потім розстібає золотий ланцюжок, який носить щоразу, коли я його бачу.

- Усе в мені зроблено на замовлення, принцесо, - він скидає труси на підлогу, а потім бере свій член у руку і качає його, підходячи до краю ліжка. - Повзи до мене.

- Відвали.

Він сміється, але я справді хочу спробувати його на смак, тому поступаюся.

Нарешті він оволодів мною там, де хотів, поки я сиджу на краю ліжка і чекаю, коли він віддасть мені свій член.

Він тягне мене за волосся, прибираючи його з обличчя.

- Ти навіть не уявляєш, скільки разів мені хотілося намотати це волосся на кулак. А тепер проковтни мене.

Я беру в рот його довгий, твердий член, і він, не стримуючись, проштовхується до задньої стінки мого горла і голосно стогне.

- Смокчи мій член. Ось так. Смокчи його.

Він шалено гарний на смак, коли попередня сперма витікає з нього на мій язик. Я випускаю його зі звуком.

- Ти скінчиш і...

Закинувши голову, він сміється.

- Ти думаєш, якщо я кінчу, то це все? - він піднімає моє підборіддя вказівним пальцем, і я дивлюся йому в очі. - Ти мене зовсім не знаєш, чи не так?

- Те саме можна сказати і тобі.

- Я бачу тебе, Кейт. Більше, ніж ти хочеш, і одного разу я побачу всю тебе.

В одну мить він опускає руку і піднімає мене з ліжка. Його пальці впиваються в мою дупу, і я обвиваю ногами його талію, коли ми опиняємося віч-на-віч. Я не маленька, але він тримає мене так, ніби я нічого не важу.

Невпевненість захльостує мене, коли його лютий погляд пом'якшується, і, дивуючи мене ще більше, він обіймає мене однією рукою, а вільною гладить по правій щоці.

- Я обіцяв собі, що не цілуватиму тебе. Але обіцянки даються для того, щоб їх порушувати.

Я теж. Але це не заважає мені відкритися йому, коли він проводить язиком по моїй нижній губі. Він проводить рукою по моєму волоссю, і я схлипую, коли він цілує мене, поки мої губи не починають боліти. Його підборіддя шорстке і гостре, але це чудове відчуття.

Укладаючи мене назад на ліжко, він розводить мої ноги і тримає їх руками.

- Ти не грала сама з собою. Принаймні, це ти зробила правильно.

- Звідки ти знаєш?

- Тому що, принцесо, ця кицька так і просить, щоб до неї доторкнулися, і підійдуть тільки мої пальці.

Він проводить по мені пальцем, і я знову падаю на лікті.

- Ще.

- Ні.

Мені хочеться кричати від відчаю.

- Спочатку я тебе трахну, а потім пограю з тобою.

РОЗДІЛ 11

ДЖЕНСЕН

Пробігаючи поглядом по її тілу, я можу сказати, що вона почувається менш упевненою в собі, ніж показує. Вона нервує через те, що перебуває зі мною, хоча її суворий вигляд намагається сказати зворотне.

Простягаючи руку між нами, я беру її ногу і обводжу навколо своєї талії.

- Ти виглядаєш схвильованою.

Вона впирається, але це удавання.

- Я не нервую. Просто трахни мене.

Мій великий палець знаходить її клітор, коли я починаю прокладати поцілунками шлях донизу по її горлу.

- Наскільки сильно, принцесо?

- Жорстко. І перестань називати мене принцесою.

Я різко вводжу в неї два пальці, її рот відкривається від подиву.

- У тебе туга кицька.

- Так, я... Так, це до біса добре.

- Нарешті ти в мене там, де я хочу, - мій язик опускається до її грудей, і я проводжу гарячими колами її проколотими сосками. У мене було багато жінок, більше, ніж я можу порахувати, але в жодній не було пірсингу.

Вона звивається піді мною.

- Я хочу твій член.

В одну мить я опиняюся навпочіпки і піднімаю її на карачки. Зарившись обличчям між її сідницями, я широко розсовую її і поїдаю її кицьку, ніби це моя остання трапеза. Так і має бути; ніщо й ніколи не буде таким до біса смачним.

Вона скрикує.

- Усі з весільної вечірки знатимуть, що ми трахаємося. Ти цього хочеш, принцесо? Ти хочеш, щоб вони знали, що мій язик глибоко занурився в тебе?

Вона не відповідає. Але я даю їй відстрочку.

Дике бажання захльостує мене, коли я бачу її на колінах, її блискучу кицьку, готову для мене.

- Протизаплідні? - запитую я.

- Так.

Стоячи на колінах позаду неї, я повністю занурююся в гробану Кетрін Монро.

- Чорт, - стогну я, просуваючись далі, поки не опиняюся в ній повністю. - Знаєш, що ще створено спеціально для мене? Ця кицька.

Я шльопаю її по дупі один раз.

- Це за те, що мені було так важко нарешті трахнути тебе.

Другий.

- Це тобі за твій зухвалий язик.

Вона скрикує від задоволення.

Втретє на її лівій сідниці з'явився відбиток моєї руки.

- І це за те, що ти не послухалася мене сьогодні.

Мої стегна штовхаються в неї, коли я проводжу кінчиками пальців по рельєфній червоній шкірі її попки.

- Я не думаю, що ти зможеш сісти в літак завтра, але давай перевіримо це зараз.

Сідаючи на п'яти, я тягну її за собою вниз. Коли вона осідлала мій член, я піднімаюся й охоплюю рукою її горло. Я не бачу її обличчя, але з того, як вона хникає від бажання, я знаю, що їй це подобається.

- Моя принцеса любить грубо, так?

- Змусь мене кінчити.

- Благай про це.

Підводячись, вона знову опускається на мій твердий як камінь член.

- Я не благаю. Я беру те, що хочу.

Дразнячи її сосок великим і вказівним пальцями, я нахилиюся вперед і шепочу їй на вухо:

- Якщо я дам тобі те, що ти хочеш, ти повинна пообіцяти мені, що сьогоднішня ніч буде не єдиною ніччю, коли я буду всередині тебе.

Закінчуючи поцілунком у раковину її вуха, її голова нахилиється вперед, коли я штовхаюся вгору і входжу в неї. Моя рука все ще охоплює її горло, її волосся обвивається навколо моєї іншої руки. - Я збираюся скінчити в будь-яку секунду".

- Я теж! О чорт, Дженсене, я кінчаю.

Я більше не можу. Я кінчаю в неї з ревом.

- Вся. Чорт. Візьми. Моя.

КЕЙТ

Найкраща. Ніч. У житті.

Я витягуюся, але натикаюся на опір.

Чоловічий опір.

Не може бути.

А ось і може.

- Дженсен! - пошепки кричу я.

Прибираючи руку, що лежить на моїх грудях, він стогне в подушку.

- Забери від мене своє велике тіло. Я ночувала у твоїй кімнаті!

Я не знаю, чому я так здивована, адже ми не припиняли займатися сексом до самого раннього ранку. І це тому, що я, нарешті, зламалася і сказала йому, що я занадто чутлива, щоб продовжувати. Чесно кажучи, я думаю, що він міг би продовжити до світанку.

Мені страшенно неприємно це говорити, але він машина. Бог сексу, і він це знає.

- Мені буквально наплювати, - бурмоче він.

- Так? Ну, а мені - ні.

З-за мого плеча він повертає до мене своє сонне обличчя і посміхається.

- Повернися до мене обличчям.

- Ні.

Рука, якою він відмовляється рухати, стискає моє стегно і повільно перекидає мене на спину. Я поступаюся і дивлюся на нього.

- Що?

- Тобі соромно?

Я відмовляюся.

- Ні. Я...

- Вона була найкращою подругою моєї сестри; вона була п'яна, і їй потрібен був хтось, хто переконався б, що вона благополучно дісталася додому.

Я відстороняюся і дивлюся на нього.

- Ти ж не знущася наді мною, правда?

Він хитає головою.

- Ні, принцесо. Це не так.

- А брюнетка в тебе на колінах?

Він зітхає.

- З нею теж нічого не було.

- Мені важко в це повірити.

Перекидаючись на спину, він проводить долонею по обличчю.

- Я хотів змусити тебе ревнувати.

- Придурок.

Він уривчасто сміється.

- Ти жартуєш, так? Ти прийшла на фінал Кубка Стенлі в майці мого найкращого друга із самовдоволенням виразом обличчя і думала, що я не відреагую?

- Я можу носити майку будь-якого гравця!

Він проводить язиком по небу, і лютий погляд, який був у його очах минулої ночі, повертається. Він дивиться у стелю і витягує шию.

- Ні. Ти не можеш.

Я сідаю, і простирадла падають з мого оголеного тіла. Помічаючи, як його погляд ковзає по моїй шкірі, я подумки проклинаю себе за те, що це змушує мене відчувати. Мені так хочеться, щоб він знову поклав на мене свої величезні руки.

- Хм, бачиш, я думаю, що можу.

Він теж сідає, піднімає руку і стискає кінчик мого підборіддя між великим і вказівним пальцями. Повертаючи мою голову до себе, він проводить язиком по своїй нижній губі.

- Так ти хочеш сказати, що, одягаючи мою майку того дня, ти не хотіла, щоб мій член занурився в тебе, як це було минулої ночі? Ти не хотіла віддавати себе мені, щоб я погрався з тобою? І твоя кицька не пульсувала в передчутті того, як я відреагую, коли побачу своє прізвище в тебе на спині?

- Ні.

- Ти клята брехуха. І до біса вперта. Ти хочеш мене; ти хочеш цього. Я перша людина у твоєму житті, яка оцінила тебе повною мірою, і ти не можеш із цим змиритися. То що ж тепер? Ти злишся на мене.

Ким, *блядь*, він себе уявив?!

Гнів піднімається по моєму хребту, поки я відчайдушно намагаюся знайти відповідь. Щось відповісти, щоб довести, що він неправий. Він мене не знає, і в нього теж немає права говорити таке.

Усе це було найбільшою помилкою в моєму житті.

Я схоплююся з ліжка і хапаю з підлоги свою сукню. Хапаю телефон і сумочку, повертаюся, щоб подивитися на нього, все ще оголеного. Побачивши це, він схвально посміхається.

- Я збрехала.

- У чому, принцесо? - запитав я.

- Зв'язки на одну ніч. Очевидно, вони в мене все-таки є, - я заорюю сукню і прямую до дверей. - Починаючи з учорашнього вечора.

- Кейт!

- Відвали.

Плеснувши дверима, я мчу коридором до своєї спальні і натягую на себе якийсь одяг. *Тепер* я знаю, чому я не розпаковую свою валізу. Чищу зуби, кидаю останні туалетні принадлежности у валізу і застібаю її.

- Кейт.

- Ні.

- Куди ти йдеш?

- Додому, - я різко розвертаюся до нього обличчям. Його руки хапаються за одвірок над головою, і я відмовляюся дивитися на його прес або V-лінії, що виступають зі спортивних шортів.

- Забирайся з мого шляху, - мій голос зривається на останньому слові.

- Просто пригальмуй.

У мені піднімається паніка.

- Минула ніч була помилкою.

Уперше за весь час я спостерігаю, як обличчя Дженсена спотворюється від болю.

- Ні. Це не так.

- Так, так. Ми домовилися поводитися чемно, і все.

Його посмішка повертається.

- О, минула ніч була більш ніж ввічливою.

Провівши руками по обличчю, я шкодую про все, що ми зробили.

- Будь ласка, просто дозволь мені піти.

- Кейт? - Луна підходить і встає в дверях поруч із Дженсеном. - Усе гаразд? - запитує вона. Вона переводить погляд з нас обох, на її ельфійських рисах відображено занепокоєння.

- Так, усе гаразд, дитинко, - я беру телефон і відкриваю Uber, замовляючи машину, яка приїде за мною якомога швидше. - Я просто проспала і зрозуміла, що мій рейс вилітає раніше, ніж я думала.

- О, - вона скоса кидає погляд на Дженсена, на якому дуже мало одягу. - Добре. Я думала, ти летиш тим же рейсом, що й ми?

Більше немає.

- Ні. Я поміняла його в останню хвилину, щоб повернутися раніше і попрацювати над цією справою. Це, хм, це вимагає моєї повної уваги.

Взявши свою валізу, я вказую на двері, які вони обидва загороджують. Я просто хочу піти додому і постаратися забути, що це взагалі сталося. Крім того, покопатися в інтернеті в пошуках якоїсь яскравої штуківини з червоними лампочками, яка стирає пам'ять, як у *"Людя у чорному"*.

- Мені потрібно йти.

Луна відходить убік, але Дженсен залишається на місці. І він думає, що я вперта.

- Я можу дістати тобі місце на моєму рейсі в першому класі.

Я посміхаюся, але потім випрямляюся, згадуючи, що в нас є аудиторія.

- Це буде занадто пізно, і, крім того... - для більшого ефекту я піднімаю ручку на своїй валізі. - У мене вже є місце в першому класі.

Коли Луна вже наполовину спустилася сходами і зникла з поля зору, я збираюся протиснутися повз нього, але він простягає руку поперек мого тіла і впирається нею в протилежну раму.

- Залишся.

- Ми все одно сьогодні їдемо.

- Не йди ось так. Не після того, що ми пережили минулої ночі.

- Це був просто перепихон на ґрунті ненависті, і шкода, що тобі довелося все зіпсувати цього ранку. Я тобі не належу.

У нього зводить щелепу, але він прибирає руку з рами.

- Ти маєш рацію. Не належиш, - я збираюся піти, але він хапає мене за руку. - Але одного разу я зроблю тебе своєю.

РОЗДІЛ 12

КЕЙТ

- Привіт, Марго. Є повідомлення для мене?

- Зустріч, яка була на одинадцятую годину, перенесено на дванадцятую, твій розклад був вільним, тому я підтвердила перенесення. Як пройшли твої ранкові зустрічі?

- Зрозуміла. Усе пройшло добре, - кажу я, позіхаючи, стоячи біля стійки адміністратора "Preston & Preston", юридичної фірми, у якій я працюю останні шість років.

- Ти, ем... отримала ще одне повідомлення, але не думаю, що це пов'язано з роботою.

Я перестаю переглядати електронні листи на своєму телефоні.

- О, так?

- Від Тома Беннетта. Він сказав, що намагався зв'язатися з тобою на вихідних, але був відправлений на голосову пошту. Він був стурбований і попросив, щоб ти зателефонувала йому, - на обличчі Марго невпевнена посмішка, коли вона передає повідомлення від мого колишнього хлопця.

- Дякую, що дала мені знати. Далі я впораюся сама.

Підписавши півдюжини листів, які мали бути надіслані поштою різним клієнтам, я розвертаюся і прямую до свого столу. Стіл Фелісіті залишається порожнім ось уже десять днів. Я зловила себе на тому, що відраховую час до її повернення з весільної подорожі. Фотографії, які вона надіслала з Барбадосу, мають чудовий вигляд, але я не можу дочекатися, коли моя найкраща подруга повернеться.

Поклавши сумку та куртку, я починаю відповідати на різноманітні електронні листи, які прийшли за вихідні.

Я дочитую лист до середини, коли мій телефон вібрує, і у верхній частині екрана з'являється текст.

Том

"Я сумую за тобою. Поговори зі мною, і ми зможемо розвивати стосунки у твоєму власному темпі."

Так було останні десять днів, відколи я повернулася з Оксфорда. Я надіслала йому кілька коротких відповідей, але насправді, як іще можна по-доброму сказати кому-небудь, що все скінчено?

Я впевнена, що він почувався б по-іншому, якби знав, що я переспала з кимось іншим. І ось у чому проблема - Том продовжує розривати мій телефон, але хлопець, якого я не можу викинути з голови, надіслав два жалюгідних повідомлення.

Два.

Придурок

"Приземлилася із запізненням на десять хвилин. Сподіваюся, ти не пропустила свої важливі робочі зустрічі."

Я

"Ти відстежував мій літак?"

Придурок

"Рейс BA1749."

Ось у чому річ. Я переспала з ним, наступного ранку він розлютив мене, і, крім як відстежити мій рейс, він не виходив на зв'язок.

Боже, чому мене це турбує?!

Зараз мені потрібно випити ранкову каву на кухні з Фелісіті. Ось тільки я не можу розповісти їй про те, що сталося. Не тому, що мені соромно, а тому, що вона ставитиме запитання про нас, на які я не готова відповідати.

Я ненавиджу те, що він мені подобається.

Мене бісить, що я маю відповідати хорошому хлопцю Тому, а не сидіти й чекати, поки сам містер Придурок виявить до мене хоч краплю інтересу.

Він відстежив мій рейс тільки для того, щоб написати мені повідомлення і вказати мені на мою лайняну відмовку з приводу роботи. І він мав би рацію.

І він це знає.

Він також знає, що робить у ліжку.

У сотий раз я стискаю стегна при спогадах. Те, як він увійшов у мене ззаду і обхопив рукою моє горло. Чорт, він був хороший. Як він і обіцяв. І як він і передбачав, я хочу більшого. Поправка, моє тіло хоче більшого, але мій мозок нагадує мені про всі ті дурниці, які я зробила, забравшись до нього в ліжку.

- Кейт.

- Хम्म.

- Твій клієнт тут. На одинадцятую годину. Містер Джонс.

- Що?

- Той, якому довелося перенести зустріч на годину, - Марго вказує на конференц-зал за рогом. - Він готовий і чекає.

- О, звісно, - я встаю з-за столу і беру папку. Не те щоб від цього був якийсь сенс, оскільки там майже не було жодної інформації.

Я просто зроблю це.

Відчиняючи двері в кабінет, я кидаю погляд на годинник.

- Прошу вибачення, містере Джонс. Мене затримав інший дзвінок.

- Не бреш, принцесо.

О, чорт забирай.

- Що ти тут робиш?

Дженсен усміхається мені. Відкидаючись на спинку стільця і перекидаючи зігнутою ногою через протилежне коліно, він робить ковток води.

- Прийшов запросити тебе на обід.

Моє тіло гуде від збудження, хоча йому й не потрібно про це знати. Упершись рукою в стегно, я брешу.

- У мене немає часу, у мене інший клієнт за півгодини.

Він встає і засовує руки в кишені, повільно обходячи стіл. Нас розділяє всього два фути, коли він, нарешті, зупиняється.

- Марго сказала, що твій розклад вільний.

Чорт забирай, Марго.

- Чому ти хочеш пообідати зі мною?

- Поговорити. Я не любитель листуватися. Я віддаю перевагу старомодному способу.

- Дженсен. Я не впевнена...

- Перестань чинити опір, принцесо. У мене замовлено столик в італійському ресторані за п'ять хвилин.

- Я все ще не розумію, про що ти хочеш поговорити. Мені нічого тобі сказати.

Він робить маленький крок до мене.

- Якщо вже ти сьогодні несеш нісенітницю, чому б тобі не збрехати ще трохи. Збреши і скажи, що ти не думала про те, що я зробив із тобою тієї ночі, що я змусив тебе відчувати?

Весь час.

- Ні. Це не було особливо незабутнім.

Він недовірколиво видихає і повільно хитає головою.

- Неправильна відповідь, принцесо.

- Я не буду з тобою обідати. Мій розклад вільний, тому що в мене купа роботи, яку потрібно закінчити.

Щойно я закінчую свою останню брехню, гострий колючий біль пронизує мене в нижній частині правого боку.

- Ой.

- Кейт? - тон Дженсена різко змінюється.

- Ой!

Я зустрічаюся з ним поглядом, у якому читається така ж заклопотаність.

- Що сталося?

Хитаючи головою, я прибираю руку з того місця, яке вона прикривала.

- Нічого.

Його рука простягається, щоб замінити мою, і моє тіло наповнюється новою дозою збудження.

- Не схоже, що це "нічого".

Роблячи глибокий вдих, я зосереджуюся, а потім роблю крок назад, досить далеко, щоб опинитися поза досяжністю.

- Я в порядку, але я справді зайнята.

- Я хочу знову трахнути тебе.

Мої брови піднімаються від здивування. Я думала, що я королева "просто скажи це".

- Вибач?

Він знову скорочує відстань між нами, і я знову відступаю. Але цього разу моя спина впирається в стіну. Він кладе долоню мені на голову і нахиляється до мене, його дихання танцює на моїй ключиці.

- Ніхто не закінчує трапезу, з'ївши лише закуску. Особливо коли вона була настільки смачною. Я хочу ще. Усе меню цілком.

Тепло накопичується в моєму серці.

- Це було не так уже й добре.

Закинувши голову, він сміється, і я на сто відсотків упевнена, що весь офіс це чує.

- Тсс! Якого хріна ти робиш?

- Господи, Кейт. Ти несеш повну нісенітницю, - його голос звучить недовірколиво.

- Оу, те, що жінка врешті-решт відмовила тобі, ранив твою чоловічу гідність?

- Ніхто нікому не відмовляє. Усе, що я бачу, - це дурну маленьку дівчинку, яка грає в дурні маленькі ігри.

Я кладу долоню йому на груди і глузливо посміхаюся.

- І все, що я бачу - це обдурену людину. Це більше не повториться. Кінець історії, - вириваючись з-під його руки, я роблю кілька кроків і відчиняю двері. - Сподіваюся, у ресторані знайдуться столики на одного.

Весь день я металася, проклинаючи і вітаючи себе за те, що відмовила Дженсену в проханні пообідати з ним. Він сказав, що хоче поговорити, але очевидно, чого він насправді домагається - довести мені, що я не можу перед ним встояти.

Що ж, у Кейт Монро більше сили волі.

Мій обід на одного готується в мікрохвильовці, і я викладаю на тарілку салат, щоб доповнити лазанью. Апетитно. Але коли ви працюєте майже до восьмої вечора щовечора, повертатися додому і готувати вишукані страви стає набагато менш привабливим заняттям.

Особливо коли це тільки для себе.

Я уникала Тома весь день, але більше не можу ігнорувати його, тому, сідаючи на диван, тримаючи тарілку на колінах, я набираю відповідь.

Я
"Привіт, я в порядку. Мені просто особливо нічого сказати. Сподіваюся, у тебе все гаразд."

Дуже ванільно.

Відповідь приходиться через кілька секунд.

Том

"Вибач, якщо я занадто сильно тиснув на тебе. Я не хочу, щоб між нами все закінчувалося."

Я б хотіла, щоб мені не доводилося завдавати йому болю.

Я
"Я не хочу завдавати тобі болю, але ти маєш знати, що я не хочу намагатися знову."

Я кладу телефон на стіл і починаю перемикати канали.

Том

"Ти все ще прийдеш на вечірку на честь заручин Марісси і Бреда у вересні?"

Я хмурю брови. Чому він про це питає?

Я
"Так, а що?"

ТОМ

"Я хочу дати тобі трохи часу, щоб усе обміркувати, але я б справді хотів, щоб ти була мою парою."

Він дуже сильно наполягає. Йому потрібно знати правду.

Я
"Томе, я переспала з іншим. Не знала, як сказати тобі це м'якше, але я рухаюся далі і не хочу, щоб ти теж. Мені дуже шкода."

Я зрушую тарілку з колін на кавовий столик перед собою. Апетит покинув мене, змінившись нудотним відчуттям. Я можу бути настільки прямолінійною, наскільки це можливо, але це не означає, що в мене немає співчуття. Я ненавиджу завдавати людям болю, але обманювати Тома, можливо, ще гірше.

Мій телефон знову вібрує, але цього разу повідомлення змушує мене посміхнутися.

ЛУНА

"Пообідаємо в суботу? Думаю, нам потрібно надолужити згаяне. Минуло два тижні відтоді, як я бачив своїх дівчаток, і це занадто довго. Фелісіті, тобі більше не дозволяється проводити медовий місяць, а Кейт, тобі не дозволяється ховатися у своїй робочій печері."

Мої дівчатка, якраз тоді, коли вони мені потрібні.

ФЕЛІСІТІ

"Сонце так яскраво світить на мій екран, що я ледь можу розібрати, що друкую, але повір мені, я не планую більше ніяких шлюбів, але, можливо, тривалий медовий місяць..."

Я
"Сонце - це добре. Тут ллє як із відра. Так, субота мені підходить."

ЛУНА

"Чудово. Я замовлю столик у Луїджі на годину дня, не можу дочекатися зустрічі з вами!"

РОЗДІЛ 13

КЕЙТ

Робота офіційно надерла мені дупу, і я в поганому настрої. Хоч би як я старалася, настрої, у якому я перебувала останні три дні, не поліпшується.

- Мені терміново потрібні твої нотатки у справі Тейлора, Кейт.

Дивлячись на екран свого комп'ютера, я закочую очі.

- Я передам їх тобі так швидко, як зможу, Дереку.

Він важко зітхає і підходить, щоб стати поруч зі мною, дивлячись на мій екран.

- То вони ще не готові?

Закриваючи вікно, щоб він не міг підглянути інформацію про приватних клієнтів, я повертаюся і дивлюся на нього.

- Ні. Якби це було так, то вони лежали б у тебе на столі, тож тобі краще не стояти тут і не заважати мені.

Визнаю, це межує з грубістю. Але Дерек уже кілька днів дошкуляє мені через нетермінову справу. Він виглядає спантеличеним.

- Легше, Кейт. У тебе той самий час місяця?

Я палаю від люті й готова вдарити його по колінних чашечках, коли завмираю як укопана... Усе, навіть дратівливий Дерек, відходить на другий план. Сьогодні чотирнадцять липня. Останню таблетку я прийняла три дні тому.

Я підхоплююся з-за столу, мій стілець відлітає назад.

- Вибач, Дерек.

Схопивши зі спинки стільця сумку і куртку, я прямую до виходу, але зупиняюся біля стійки реєстрації.

- Марго, мені потрібно відлучитися на кілька годин. Чи є якийсь шанс, що ти зможеш перенести зустріч із Паркером на понеділок?

Вона морщиться.

- У тебе в календарі все розписано на понеділок.

Сьогодні четвер, і я вже знаю, що завтрашній день забитий до відмови.

- Я зможу зустрітися з ними пізно ввечері в понеділок.

Вона складає руки на столі і з побоюванням дивиться на мене.

- Кейт, я пропрацювала з тобою шість років, і, думаю, за цей час ми зблизилися.

Мої брови хмуряться.

- Продовжуй.

- Ти доведеш себе, люба. Ти ніколи не зупиняєшся. Ти приходиш першою, йдеш останньою, а тепер просиш мене призначити зустріч, яка, найімовірніше, триватиме щонайменше дві години після шостої вечора.

Мені це не потрібно. Я знаю, що вона намагається бути доброю, але просто зараз я на межі зриву зовсім з інших причин.

- Я в порядку, правда. Перенеси зустріч і надішли мені електронного листа з підтвердженням, - я повертаюся, щоб піти, але зупиняюся. - Марго?

- Так?

- Дякую, що переживаєш за мене, - на останніх словах мій голос тремтить, але я гадки не маю, чи помічає вона це, коли я біжу до ліфта.

Спуск у вестибюль відбувається як у сповільненій зйомці, поки я притуляюся до задніх перил і подумки підраховую час. Місячні в мене завжди починаються дванадцятого числа кожного місяця, ніколи на день раніше чи пізніше. Діставши телефон, я починаю прокручувати додаток для відстеження місячних. Місяць за місяцем, рік за роком, і ніколи без затримок. Звичайно, я могла б зробити поблажку на один день, але не так довго. Цього не може бути. Я в обов'язковому порядку приймаю таблетки щодня. Я знаю, що того ранку запізнилася на дванадцять годин після того, як ми з Дженсеном...

- Гей, гей, дивись, що робиш! - чоловік врізається в мене ззаду, коли я раптово зупиняюся на жвавому тротуарі.

Мої тремтячі руки злітають, щоб закрити обличчя.

Блядь, блядь, блядь, блядь, блядь, БЛЯДЬ!

Мене знудило разом із таблеткою. А потім я прийняла наступну із запізненням на півдня. За цей час ми з Дженсеном займалися сексом без презерватива більше разів, ніж я можу порахувати. Він майже не давав мені спати.

Це воно, чи не так?

Я стою посеред ділового центру Сіетла, повз мене проносяться машини і люди, але я не можу перестати думати про це. Прокручуючи свої контакти, я натискаю на контакт свого гінеколога.

- Кейт, сідай, - доктор Радванська вказує рукою на чорний шкіряний диван, розташований уздовж задньої стіни її кабінету для консультацій.

Мило посміхаючись мені, вона чекає, поки я поясню причину мого панічного дзвінка з проханням про термінову зустріч. Зробивши глибокий вдих, я переходжу до справи.

- Мені потрібно, щоб ви зробили тест. Думаю, я могла б... - я замовкаю і прикушую нижню губу. - ...Завагітніти.

Її очі спалахують від подиву, але вона швидко повертає собі професійний вигляд. Прочищаючи горло, вона перегортає кілька екранів на своєму комп'ютері, а потім повертається до мене, її заспокійлива посмішка повертається.

- Добре, ми безумовно можемо це зробити. У тебе є якийсь приблизний період?

- Ну, мої останні місячні були дванадцятого червня.

Вона киває і робить позначку.

- Коли в тебе востаннє був незахищений секс?

- Протизаплідні?

Уривчасте запитання Дженсена перед тим, як він увійшов у мене, проноситься в моїй пам'яті, і я заплющую очі.

- Це було вночі тридцятого червня. Напередодні ввечері мене нудило, і є ймовірність, що мої протизаплідні засоби не подіяли. Крім того, наступного ранку я прийняла протизаплідні із запізненням на дванадцять годин. У мене була якраз середина циклу. Я впевнена, що це єдиний раз, коли могло статися зачаття.

Доктор Радванська стискає губи в тонку лінію.

- Отже, ця потенційна вагітність не запланована?

Я хитаю головою і сильно кусаю внутрішній бік щоки.

- Ні.

Вона відкладає ручку і тягнеться до шухляди столу. Дістає баночку для збору сечі з прозорого пакета і простягає його мені.

- Добре, давай дізнаємося точно, перш ніж рухатися далі. Я можу негайно провести для тебе тест, і тоді ми зможемо продовжити.

Тремтіння в моїх руках посилюється вдесьтеро, коли я беру в неї баночку і встаю.

- Все буде добре, Кейт.

Я натягую свою найбільш невимушену посмішку.

- Звичайно.

У кімнаті запанувала тиша, поки ми чекаємо на завершення тесту та отримання результатів.

- Я не зустрічаюся з потенційним батьком, - випалюю я. Я багато років спостерігаюся у доктора Радванські, тож вона знає всю мою історію хвороби і те, що я ніколи не планувала заводити дітей.

- Якими б не були результати, Кейт, є багато людей, які є спільними батьками і роблять це дуже успішно.

Але чи б'ються вони, як кішка з собакою?

Таймер спрацьовує, і я затамовую подих в очікуванні. Вона переглядає результати, а потім робить швидку позначку, перш ніж повернутися до мене, схрестивши ноги і склавши руки на колінах.

- Результат позитивний, і термін збігається з твоїм прогнозом, тож можна сказати приблизну дату пологів - двадцять третє березня. УЗД у першому триместрі буде приблизно на восьмитижневій позначці, і воно дасть точнішу дату, але я призначу його заздалегідь і буду на зв'язку.

Я перестала дихати.

- Кейт?

Слова завмирають у мене на язиці, коли я відкриваю рот, але нічого не кажу.

- Кейт? Хочеш склянку води? - доктор Радванська підходить, сідає на стілець поруч зі мною і кладе руку мені на коліно.

Приголомшена. Це найкращий спосіб описати цей момент. І паніка. Я провела все своє доросле життя, ретельно плануючи своє життя до найдрібніших деталей, і ось я тут, у тридцять п'ять років чекаю, коли впаде атомна бомба.

- Він утече, - кажу я. У мене паморочиться голова. Я хапаюся за підлокітник крісла, щоб не впасти.

- Добре, ти в порядку, - лікар м'яко притискає руку до моїх грудей, просячи мене відкинутися на спинку сидіння. - Зроби кілька глибоких вдихів, Кейт.

- Мої батьки зречуться мене, - паніка гризе мене зсередини. - Мені потрібно буде переїхати в нову квартиру. Моя недостатньо велика для мене і дитини, - моє дихання стає переривчастим.

- Вдихай через ніс, видихай через рот.

- Дайте мені ляпаса.

- Вибач, що?

Я повертаюся до свого лікаря.

- Дайте мені ляпаса, щоб я могла прокинутися.

Вона тихо хихикає.

- Ми можемо скласти план усіх твоїх допологових візитів. Однак просто зараз я просто хочу, щоб ти поїхала додому і розслабилася, поговорила про це з усіма, з ким потрібно. Ще дуже рано, але тобі знадобиться підтримка. Як ти почуваєшся фізично?

- Чудово, - кажу я, втупившись у простір. Я згадую той момент в офісі з Дженсеном. - У мене було кілька гострих болів, але кровотечі не було.

- Коли це було?

- Кілька днів тому, - підтверджую я.

- Гаразд. Це може бути імплантацією ембріона. Іноді жінки відчувають це, але не завжди розуміють, що це таке.

У мене була імплантація його дитини, коли говорила йому, щоб він засунув свій італійський обід собі в дупу.

Ідеально Кейт, ідеально.

- Добре, я збираюся виписати рецепт на вітаміни для вагітних і попросити медсестру принести тобі склянку води. Можу я запропонувати вам що-небудь ще?

Я відриваю погляд від кремової стіни і дивлюся на неї.

- Келих вина?

На її обличчі з'являється задоволений вираз.

- Через дев'ять місяців.

Усе ще перебуваючи в глибокому шоці, я повертаюся у свою квартиру, зовсім забувши повернутися на роботу, забрати свою машину або сказати кому-небудь, що повернуся тільки завтра.

Мені потрібна хвилинка, щоб усе обміркувати. Але я маю зробити це наодинці.

Я стану мамою. Для дитини Дженсена Джонса.

Це точно не дитина Тома, оскільки часові рамки не збігаються, і ми давно не спали разом.

Він просто ошкереженіє, коли я йому розповім.

Я йду на кухню і риюся в шафах. Упевнена, Фелісіті колись залишила тут трохи ромашкового чаю. Вона каже мені, що це заспокоює.

Знімаю кришку з коробки, відкриваю два паперові пакетики, кладу їх у чашку і заливаю окропом. Схоже на справжню сечу.

- Що з цим не так?

Зробивши ковток, я затримую в роті огидний присмак, перш ніж випльовую все в раковину.

- Фу!

Чи можна мені взагалі це лайно під час вагітності? Схопивши телефон, я починаю гарячково шукати інформацію в інтернеті.

- Чорт, - ромашка не рекомендується. Я знову починаю панікувати, сльози навертаються на очі. Я поняття не маю, що робити.

Я набираю номер кабінету мого лікаря.

- Добрий день, - безтурботно вітає мене секретарка з приймальні.

- Привіт, ем, це Кейт Монро. Я заходила до доктора Радванські раніше.

- Так, я пам'ятаю. Усе гаразд?

- Так, ні, ну, я не знаю, - я панікую. - Мені потрібно поставити їй запитання, і мені цікаво, чи вільна вона?

- Вона сьогодні дуже зайнята, але дозвольте мені передати їй повідомлення. Це терміново?

- Я не знаю, - видавлюю я. - Може бути.

- Добре, міс Монро. Я одразу ж займуся цим і передам повідомлення.

Завершивши розмову, я міряю кроками кухню, а потім вітальню, весь час постукуючи телефоном по стегну.

Минуло, мабуть, хвилин десять, перш ніж телефон задзвонив у мене в руці - дзвінок із невідомого номера.

- Алло?

- Здравстуй, Кейт, це доктор Радванські.

Мене переповнює полегшення.

- Спасибі, що передзвонили мені, і вибачте за занепокоєння.

- Усе гаразд, Кейт. Не хвилюйся. Щось не так?

Я стурбовано проводжу долонею по лобі.

- Я випила трохи ромашкового чаю. Ну, виплюнула його. Потім я прочитала в інтернеті, що це може бути небезпечно для дитини, і я не знаю, що робити.

Я завжди знала, що робити. У мене завжди був план на все. Не цього разу, і мій шлунок стискається від занепокоєння.

- Ну, схоже, що ти нічого не випила, але, будь ласка, не турбуйся. Усе гаразд. Я якраз надсилала тобі електронною поштою деяку інформацію, яка допоможе тобі під час вагітності.

Вагітність. Я вагітна.

- Добре, це-це здорово, спасибі.

Тримай себе в руках, Кейт. Завжди. Тримай. Себе. В. Руках.

Ніхто не хоче мати справу з нещасними людьми, які плачуть. Саме так мені завжди говорили мої батьки.

- Я обіцяю, що все буде добре, - востаннє запевняє мене доктор Радванські.

- Так, я впораюся.

Але, правду кажучи, не думаю, що впораюся.

РОЗДІЛ 14

КЕЙТ

У суботу вдень я відчиняю двері італійського ресторану "Луїджі". Це улюблене місце нашої компанії, де можна поїсти, і коли я знаходжу дуже усміхнену Луну і дуже засмаглу Фелісіті, я не можу не замислитися над питанням, чи не сюди мене хотів зводити Дженсен.

- Вибачте, я запізнилася, - кажу я двом своїм найкращим подругам. - Я проспала.

Фелісіті кидає на мене погляд, ніби я з іншої планети.

- Спочатку ти спізнюєшся, а потім кажеш, що проспала. Гаразд, хто ти така і що ти зробила з моєю подругою?

Я фиркаю від сміху.

- Я не могла заснути з певної причини.

Причина в тому, що я ношу ненароджену дитину від чоловіка, якого терпіти не можу, і так чи інакше, мені потрібно розповісти вам про все, імовірно, в найближчі півгодини.

- Я думала, британці не засмагають? - запитую я, відволікаючись від власних думок.

Інстинктивно я беру карту вин, коли Луна простягає її мені. Тут буквально немає нічого, що я могла б замовити. Я вб'ю Дженсена Джонса.

Фелісіті крутить рукою перед собою, милуючись її оливковим сяйвом.

- Повір мені, над цим довелося попрацювати. Джону вистачило однієї години, щоб виглядати так, немов він був там уже три тижні.

- Вибач, але ти справді скаржишся на те, що тобі важко засмагнути, - Луна гортає сторінку в меню. - Я ніколи в житті не засмагала, тільки обгорала. І я з Флориди!

- Крихітко, нікому не потрібно засмагати з таким кольором обличчя, як у тебе, - ласкаво каже Фелісіті. - Вона бездоганна.

- Ви готові зробити замовлення? - до нашого столика підходить офіціантка. - Спочатку я можу принести вам напої.

- Мені, будь ласка, келих вашого італійського "Піно", - Фелісіті оглядає наш столик і піднімає підборіддя. - Можна три келихи, будь ласка.

- Ні! - кричимо ми з Луною в унісон.

Голова Фелісіті повертається до мене, а потім до Луни в подиві, разом зі ще однією парою в ресторані. Луна уважно дивиться на мене, і я можу сказати, що Фелісіті чекає моїх пояснень. Я прочищаю горло.

- Останнім часом мені трохи недобре, - я закриваю карту вин і повертаю її офіціантці. - Мені апельсиновий сік, будь ласка.

- Кейт.

- Так, Фелісіті? - відповідаю я.

- З тобою все гаразд?

Я не відповідаю, але дивлюся на Місяць.

- Ми обидві сказали "ні". Іноді нам просто не хочеться, правда, дитинко?

Обличчя Луни спалахує від збудження.

- Ну, взагалі-то, - хихикає вона. - Я повністю відмовилася від алкоголю.

- Почекай, що?! - оголошує Фелісіті, через що ще більше голів повертаються в наш бік.
- Я більше не можу стримуватися. Я вагітна! - пищить Луна. - Ми із Заком вагітні! - вона витирає сльозу під оком. - Сльози щастя.

Вставши зі стільця, Фелісіті укладає Луну в обійми.

- О боже мій! Я знаю, як сильно ви обидва хотіли цього, як сильно старався Зак, - вона сміється. - З тебе вийде найкраща мама у світі.

Моє серце розривається на частини, і по щоках починають котитися сльози. У розпачі, намагаючись приховати свою реакцію на таку неймовірну новину для моїх друзів, я хапаюся за серветку, що лежить під ножом і виделкою, і вони з дзвоном падають на підлогу.

- О, чорт.

Луна підхоплюється зі свого місця.

- Кейт, що сталося?!

- Я в порядку. Усе добре, - я швидко піднімаю все з підлоги і кладу ніж і виделку назад на стіл. - Усе просто... чудово.

- Поговори з нами, - Фелісіті сідає назад і пронизує мене серйозним, не розуміючим поглядом.

- Ми можемо ненадовго зосередитися на новинах Місяця? - запитую я, простягаючи їй руку. - Я справді так рада за тебе. Я знаю, як сильно ви обидва хотіли створити сім'ю. З тебе вийде найкраща матуся, - сльози продовжують литися з моїх очей.

Вона посміхається, але в її погляді читається занепокоєння за мене.

- У чому справа, Кейт?

- Коли в тебе пологи? - запитую я.

- Двадцятого березня, - підтверджує вона.

Майже в один день зі мною.

Тиша опускається на наш стіл, і я переводжу погляд з Місяця на Фелісіті і назад на Місяць, вони обидві чекають, коли я розповім, що відбувається.

Розправляючи плечі, я роблю глибокий вдих.

- У мене пологи двадцять третього березня.

Чути зітхання обох моїх найкращих подруг.

- Кейт, ти серйозно? - Фелісіті заговорює першою.

Я киваю, опустивши погляд і намагаючись приховати сльози на очах.

- Ага.

- Ти сказала Тому? - запитує Луна.

Я хитаю головою.

- Ні, і не збираюся цього робити.

- Крихітко, я знаю, це шок і потрібен час, щоб це перетравити, але йому потрібно дізнатися якомога швидше, - каже Фелісіті.

Нарешті, я дивлюся на них обох. Я на секунду заплющую очі, готуючись скинути наступну бомбу.

- Не він батько.

- Добре, ось дві склянки соку і великий келих вина, - офіціантка з'являється поруч із нами з вичікувальним виразом обличчя.

Фелісіті не зводить з мене очей, коли відповідає:

- Просто залиште їх на столі, дякую.
- Звичайно! Ви готові зробити замовлення?
- Ще ні, - відповідає Луна, не менш приголомшена.
- О, гаразд. Я дам вам ще кілька хвилин.
- Це Дженсен.

Щелепа Луни падає на підлогу, коли її витончена рука злітає, щоб прикрити рот.

- Джонс? Дженсен Джонс, воротар, наш воротар... Боже мій, Дженсен?!

Видавивши жалюгідну посмішку, я повільно киваю.

- Скільки коштуватиме пляшка? - Фелісіті знову починає переглядати свою карту вин.

Я фиркаю від сміху.

- Ну, ти могла б випити і за мене, якщо вже мені не можна пити.
- Так, і за мене, - додає Луна.

Фелісіті робить глибокий вдих, супроводжуваний великим ковтком вина.

- Отже, якщо ти маєш народити одночасно з Місяцем, це має означати... - вона робить паузу, подумки прикидаючи можливі терміни. - Приблизно під час нашого весілля?

- Так, - підтверджую я.
- Як давно ти знаєш? - запитує Фелісіті.

Я дивлюся на своїх подруг.

- Кілька днів. Але ви перші, кому я розповіла. Ніхто не знає, крім мого лікаря. Мені потрібен був час, щоб спробувати все осмислити і заспокоїтися.

Не те щоб це спрацювало.

- Навіть твої батьки?
- Я дивлюся на Місяць і посміхаюся.
- Вони останні, кому я планую розповісти.

Фелісіті розуміюче киває.

- Вайолет, цілком можливо, найбільша лицемірка, яку я коли-небудь зустрічала. Жінка, яка очікує, що в її доньки не буде ніякого особистого життя і вона повністю зосередиться на роботі, хоча в неї самої двоє дітей.

- Мені було цікаво, чому ти ніколи не згадувала про неї. Схоже, вона просто чудова. Можливо, коли-небудь ми зможемо обговорити своїх підтримуючих мама, - Луна робить ковток соку і ставить склянку назад. - У вас був лише один раз?

Моїм тілом пробігає тремтіння, коли спогади про ту ніч проносяться в моїй голові.

- Це була ніч вашого весілля, - я перекидаю волосся через плече. - Я ненавиджу його і те, як він, здається, здатний пробратися мені під шкіру, кидає мені виклик... Сексуальна напруга зростала цілу вічність -

- Угу, - каже Фелісіті, не відриваючись від свого келиха.

Я опускаю плечі і піднімаю брову, дивлячись на неї.

- Як я вже говорила, напруга зростала цілу вічність, і, загалом, у день весілля він попросив мене провести з ним ніч. Він сказав, що я повернуся ще.

- І, очевидно, ти прийняла його пропозицію.

Я дивлюся на Місяць і малюю коло у себе на животі.

- Очевидно.

- Вибач, але я маю запитати. Це було добре, і, отже, ти повернулася за добавкою?

Я кидаю на неї недовірливий погляд.

- Що ти про це думаєш, Фелісіті?

- Я думаю, ти провела з ним усю ніч, і ти справді повернулася за добавкою. Але ти ненавидиш цей факт, - вона ставить свій келих із вином. - Але давай на секунду подивимося правді в очі; більше сексу з Дженсенем Джонсом не входить до списку наших пріоритетів.

- Точно, - саркастично погоджуюся я.

- Тобі потрібно сказати йому.

- Підтримую, - оголошує Луна.

Я відкидаюся на спинку стільця і схрещую ноги в колінах.

- Ми що, забули, що він придурок, який не бере на себе зобов'язань? У той момент, коли я скажу йому, що ношу його дитину, він втече так швидко, що "Scorpions" доведеться шукати нового воротаря.

- Я б не була в цьому так упевнена. Крім того, можу я просто зазначити, що ви схожі більше, ніж ти хочеш це визнати? І я думаю, саме тому ви сперечаєтесь. Ти не береш на себе зобов'язань, але я ніколи не бачила, щоб ти тікала від своїх обов'язків, - зазначає Фелісіті.

- Він твій двійник, - киває Луна.

- Що?

- Заперечуй це скільки хочеш, крихітко, але саме тому він так сильно діє тобі на нерви, а ти, швидше за все, йому. Ви обидва доводите одне одного до сказу, але водночас ви як магніти, фізично притягуєтесь одне до одного, - Фелісіті робить ще одну точну заяву.

Я втягую голову в плечі, моє волосся падає на обличчя, коли я видаю низький стогін.

- Я не створена для того, щоб бути мамою, і я не можу уявити, щоб йому подобалося бути батьком, особливо для дитини "розпещеної принцеси", - я роблю повітряні лапки, цитуючи два останні слова.

- Він так сказав? - вигукує Луна.

- Він не це мав на увазі, - швидко заперечує Фелісіті.

Я підкидаю голову.

- Чому ти його захищаєш?

Вона нахилиється вперед, зчіплюючи руки на столі.

- Подобається тобі це чи ні, крихітко, але в тебе буде від нього дитина. Я не кажу, що потрібно шалено закохатися в цього хлопця, але вам потрібно навчитися ладнати, заради вас обох. І тобі потрібно дати йому шанс, тому що я думаю, що він може здивувати тебе.

Я підтискаю губи і киваю.

- Я згодна з тобою, за винятком останнього. Я не бачу, щоб він проявляв ініціативу.

- Крім того, ти станеш чудовою мамою, і знаєш чому? Тому що все, на що ти наважуєшся, ти робиш із рішучістю і від щирого серця. Так, це не те, чого ти очікувала, але ти впораєшся, і в тебе є ми в якості підтримки, - Фелісіті жестом вказує на себе і Луну.

- Ми можемо разом провести подорож нашої вагітності! - Місяць схвильовано пищить.

Я мило посміхаюся їй.

- Якщо не брати до уваги періоду вагітності та термінів пологів, я не думаю, що наші подорожі будуть дуже схожі.

Потягнувшись, Луна кладе свою руку поверх моєї.

- Поговори з ним. Дозволь йому підтримати тебе. Я думаю, Фелісіті має рацію.

- Обов'язково, - кажу я, дивлячись у меню, щоб остаточно вирішити, що я хочу. - Якнайшвидше.

- Сьогодні, - наполягає Фелісіті. - Одразу після обіду. Він удома, збирає речі та відпочиває перед від'їздом до Альберти.

Хвиля розчарування накриває мене, і я ненавиджу це.

- Він їде з міста?

Клянуся, вона помічає і посміхається тому, як я намагаюся приховати свою реакцію.

- Так. Він виїжджає через день або два, Джон говорив, але точно не пам'ятаю. Але зараз він удома. Останнім часом він став більш замкнутим. Зовсім інший Дженсен.

- Справді?

- Особливо після того, як ти вилетіла з його кімнати і полетіла назад у Сіетл, - Луна морщиться. - Гадаю, я увійшла наступного ранку?

- Ага.

- Сьогодні, дитинко, - повторює Фелісіті.

Я закочую очі, знаючи, що вона має рацію.

- Добре, ви готові зробити замовлення?

Фелісіті закриває меню і посміхається офіціантці.

- Так. Готові.

РОЗДІЛ 15

ДЖЕНСЕН

Перенісши свою вагу на стійку, я сідаю на лавку і, взявши рушник, проводжу ним по потилиці.

За кілька днів після повернення додому, до Альберти, зустрічі з батьками та останньої примірки костюма в мене майже не залишиться часу на тренування. Порівняно з розкладом Голлі розклад Джона виглядає як довільна програма.

Піднімаючись з лавки, я прямую до тренажера, коли чую глухий удар, що перекриває рок-музику вісімдесятих, яка лунає з моїх динаміків.

Я беру свій телефон і відкриваю додаток розумної камери.

Кейт.

Що вона тут робить? І чи слід мені вдягнути сорочку?

Ні, до біса це. З таким самим успіхом можна влаштувати їй гарний вечір, нагадати їй про те, чого вона позбулася.

Лунає ще один стукіт, коли я виходжу зі спортзалу і прямую до вхідних дверей.

- Терпіння, принцесо! - кричу я досить голосно, щоб бути впевненим, що вона це чує, і, без сумніву, видаю свій фірмовий рик, коли відчиняю двері.

Розлючена Кейт - найгарячіша з усіх Кейт.

Але вона не гарчить, коли я відчиняю двері у свою квартиру. Вираз її обличчя абсолютно непроникний. Уперше за цілу вічність я не можу зрозуміти її.

- Привіт, - кажу я, однією рукою тримаючи двері відчиненими, а в іншій руці - пляшку води.

- Привіт, - увійшовши до моєї квартири, де вона вже багато разів була в компанії наших друзів, але ніколи наодинці, вона не зупиняється ні на секунду, щоб помилуватися моїми оголеними грудьми.

Закриваючи за нами двері з тихим клацанням, я повертаюся і притуляюся до них спиною, схрестивши щиколотки.

Сьогодні вона виглядає красивою, майже сяючою. Її зазвичай густе і світле волосся чомусь здається ще густішим. Її щоки палають, а очі виблискують.

Морщачи ніс, вона з огидою озирасться на всі боки.

- Що це за запах?

Не в силах стриматися, я піднімаю руку і приношуюся.

- Стовідсоткового чоловіка, принцесо.

- Перестань називати мене так! І я говорю не про тебе. Що в тебе було на вечерю?

Я проводжу долонею по губах, щоб приховати задоволену посмішку. Вона не заперечувала, що я справжній чоловік.

- Я був не дуже голодний, тому зробив собі бутерброд із беконом.

Вона прикриває рот рукою, ніби її ось-ось знудить.

- Це огидно!

- Бекон?

- Так! - її голос приглушений рукою. - Бекон, м'ясо, - її знову нудить. - М'ясо огидне.
Ніяких безглуздих жартів про член, Джонсе. Тримай себе в руках.

- Я не знав, що ти не любиш м'ясо, - кажу я, відштовхуючись від дверей і прямуючи у вітальню.

Вона слідує за мною, стискаючи руки в кулаках. Вона явно десь була; обтислі кремові штани і чорна блузка на ній до біса сексуальні, і це точно не повсякденний одяг.

Виглядаючи такою ж здивованою, як і я, вона кладе клатч, і ми сідаємо на чорні шкіряні крісла один навпроти одного.

- Очевидно, це щось новеньке.

Я примружуюся, дивлячись на неї.

- Мушу зізнатися, я не очікував, що саме ти перервеш моє тренування.

- Так, ну, я теж не очікувала опинитися тут сьогодні.

Вона поводить дивно.

- Можу я запропонувати тобі випити або що-небудь ще?

- Ем, склянка води була б чудовою. Дякую.

Я борюся з бажанням передати їй пляшку, з якої п'ю, просто щоб перевірити її реакцію. Замість цього я встаю і йду на кухню.

Вона знову слідує за мною і зупиняється біля кухонної стійки, оглядаючи величезний простір.

- У тебе гарна квартира.

Я озираюся на неї через плече, стоячи за прочиненими дверцятами холодильника.

- Дякую, - мій голос звучить невпевнено. Вона ніколи не говорила компліментів на мою адресу, з тієї ночі у Райлі.

Простягаючи їй воду, вона відкручує кришку і робить кілька великих ковтків.

- Сьогодні на вулиці спекотно. Мені справді спекотно.

- Ти до біса права, - я підморгну їй.

Закочуючи очі, вона сідає за кухонну стійку і кладе поруч із собою клатч.

- Можу я бути чесним?

- Так, напевно, - відповідає вона, все ще оглядаючи простір, ніби бачить мою квартиру вперше.

- Ти маєш інший вигляд; і поводишся по-іншому.

Вона червоніє.

- Наскільки по-іншому?

Я підходжу до протилежного кінця стійки і нахиляюся вперед, упираючись передпліччями в білий мармур. Прикувавши її поглядом, цього разу посміхаюся щирою посмішкою.

- Ну, по-перше, ти не поводишся зі мною як відверта стерва. І, по-друге... - я обходжу стійку і зупиняюся, повертаючи її стілець до себе, але *поки* що не торкаючись до неї. - Ти маєш ще більш приголомшливий вигляд, ніж будь-коли.

Вона різко зітхає.

- Тобі хто-небудь коли-небудь говорив, що ти по-справжньому зухвалий?

Я хитаю головою і знову посміхаюся.

- Ні, зазвичай, інші самі все роблять. Ти виняток, принцесо.

Боже, мені подобається, як я можу змусити її почервоніти з такою легкістю. Та ніч в Оксфорді все ще в її пам'яті. Вона *безумовно* хоче більшого.

Дивлячись вниз на свої золоті босоніжки, вона зчіплює руки. Але наступний сюрприз, який вона приготувала для мене, розриває моє серце на частини. Її губи починають тремтіти.

Вона плаче?

Кетрін Вайолет Монро... плаче?

- Гей, гей, - вказівним пальцем я наближаю її обличчя до свого.

Вона піднімає на мене очі, і вона безумовно бореться зі сльозами.

- Мені справді шкода. Мені не слід було приходити. Я не готова сказати тобі...

- Сказати мені що, Кейт? - моє розбите серце зовсім перестає битися. - Сказати мені що?

- Мені справді шкода. Насправді, ні, мені не так уже й шкода. Ми обоє несемо відповідальність за це. Але, заради всього святого, будь ласка, не злись на мене, - вона знову зчіплює руки.

- Кейт, я збираюся бути гранично чесним прямо зараз. Ти лякаєш мене до чортиків. Що відбувається?

Вона піднімає руки до обличчя, щоб закрити його, але я простягаю руку і розводжу їх у сторони.

- Не ховайся від мене, принцесо. Ти прийшла в мою квартиру, випила мою воду, а тепер почала плакати. Що сталося? - з моїх грудей виривається гарчання. - Це Том? Він заподіяв тобі біль? Я, блядь, *уб'ю* його.

- Ти трохи лякаєш і занадто перегинаєш палицю, ти знаєш? - її блакитні очі дивляться глибоко в мої.

Тук, тук, тук, тук. Моє серце б'ється швидше.

- Він заподіяв тобі біль? - повторюю я.

- Ні, - шепоче вона. Ми, як і раніше, дивимося одне одному в очі, і мої руки, як і раніше, лежать на її долонях, охоплюючи її обличчя з обох боків. - Я вагітна, Дженсен.

Що? У неї буде від нього дитина. Мене зараз знудить.

- Від Тома? Ти знала це до того, як ми...

- Ні, - знову шепоче вона. - Це твоя дитина. Мій лікар підтвердила це.

Вона носить мою... дитину?

Дівчина моєї гробаної мрії, в буквальному сенсі, дівчина, про яку я не можу перестати думати. Дівчина, якою я одержимий. Дівчина, з якою я провів найкращу ніч у своєму житті... чекає на мою дитину.

Тиша.

Я прикушую нижню губу, намагаючись приховати посмішку - Дженсен Джонс, містер 'без зобов'язань', здивований власною реакцією на те, що він стане татком.

Заради неї я буду ким завгодно.

- З чого б мені злитися на тебе, Кейт?

Вона закрючує очі.

- Так, ти не заводиш стосунків, не кажучи вже про 'розпещену принцесу'. А тепер ти дізнався, що я вагітна твоєю дитиною.

- Скажи це ще раз.

- Розпещена принцеса.

- Ні. Останню частину. Скажи це знову.

- Я вагітна твоєю дитиною, - вона з придихом повторює слова, які огортають мене, як оксамит.

Все ще тримаючи руки по обидва боки від її обличчя, я нахилиюся вперед і м'яко цілую її, посміхаючись їй у губи.

- Ти завагітніла через мене.

- Ну, загалом, так.

Ніжно цілуючи її, я заплющую очі. Чорт візьми, у неї божественний смак.

- Не злись на мене. Але все, про що я можу думати, - це зробити це знову, просто для впевненості.

Вона відсторонюється, витираючи темно-синіми наманікюреними нігтями нижню губу.

- Що?

Я навіть не вагаюся, коли притягну її спиною до своїх оголених грудей. Кейт, яка сидить на високому стільці, ідеально підходить для поцілунку.

- Ти думаєш, що знаєш про мене все. Що ти мене розкусила. Правда в тому, принцесо, що ти взагалі нічого про мене не знаєш. Але я знаю кожну частинку тебе. Що рухає тобою, що змушує твої стегна стискатися, що змушує тебе кипіти від люті. Я знаю твої улюблені страви і твої улюблені ресторани. Я знаю, які справи ти нещодавно виграла на роботі, і що лак для нігтів, яким ти користуєшся зараз, твій улюблений, оскільки ти користуєшся ним шість місяців на рік. Ти ненавидиш мене, бо не можеш зрозуміти. Я кидаю тобі виклик. І вперше в твоєму довбаному житті я змушую тебе *хотіти* чогось більшого, ніж просто кілька побачень і секс. І це лякає тебе до чортиків. Я знаю, що це, тому що мене це теж до чортиків лякає.

У неї перехоплює подих, і я нахилиюся, щоб поцілувати її, але цього разу міцніше.

- Ні.

- Що "Ні"?

- Ні, не цілуй мене більше.

Я заплющую очі і кладу руки на підлокітники її стільця, стискаючи пруті в долонях.

- Не злись на мене, Кетрін.

- Я щойно сказала тобі, людині, яка, очевидно, терпіти мене не може, що в мене буде твоя дитина. А потім ти говориш усе це? Як мені тут не злитися? Я вже почала божеволіти, коли зайшла мова про дитину. А ти, з іншого боку, хочеш зачати в мені *ще* одну дитину.

Почісуючи груди, я посміхаюся їй.

- Я не мав на увазі щось конкретне, але якщо вже ти це запропонувала... - я стаю серйозним, бачачи жах на її обличчі. - Я одержимий тобою. Я одержимий тобою з того моменту, як ти одягла мою майку і сіла до мене на коліна. З того моменту, як ти притулилася своїми губами до моїх. Звичайно, я не планував заводити дитину. І це правда, що я не люблю зобов'язань. У мене є на те свої причини, - зітхаю я і беру її руку в свою. -

Але з тобою, і тільки з тобою, я не боюся мати дитину. Так само, як я не боюся бути разом із тобою. Я занадто довго мріяв про це.

- Разом?! О, це вже занадто! - вона встає зі стільця, хапає клатч і мчить до вхідних дверей. Щойно вона добігає до них, вона спотикається об килимок і падає вперед, сильно вдаряючись об дерево.

- Чорт! - я підбігаю і обіймаю її в обійми. - З тобою все гаразд? - я притискаю долоню до нижньої частини її живота. - Заради всього святого, Кейт, будь обережна.

- Я... мені потрібно піти.

У неї на лобі починає з'являтися червона шишка.

- Ти нізащо не підеш. Моя вагітна дівчинка щойно врізалася у двері. Я нізащо не випущу тебе з поля зору.

Вона усміхається.

- Дозволь мені прояснити для тебе кілька речей, Дженсене. Я *не* твоя дівчинка. Я Кейт Монро. Може, я і ношу твою дитину, але ми не разом. Крім того, я йду, велике тобі спасибі. Я в порядку.

Кейт кладе руку на ручку позаду себе, але я витягаю руку і міцно притискаю долоню до дверей, щоб вони не відчинилися. Вона стоїть до мене спиною, я міцно заплющую очі, навколо мене витає її цитрусовий аромат.

- Не йди. Вибач, що я так різко відреагував. Але вісімнадцять місяців ти зводила мене з розуму, а потім ця новина розпалила тліючий вогонь, який я розпалював для тебе. Я дам тобі час подумати про нас, змиритися з тим, що ми створені одне для одного. Але поки ти будеш це робити, просто знай, що я буду в твоєму повному розпорядженні. Я збираюся розпестити до чортиків тебе і *нашу* дитину. Ти моя принцеса, Кетрін.

Вона не говорить більше ні слова, смикаючи за ручку, і цього разу я відпускаю руку, дозволяючи їй піти.

Закриваючи за собою двері, вона залишає мене в моїй порожній квартирі. Я обмірковуючи все, що щойно сталося, і все, у чому я зізнався вголос. Немов пробка на пляшці шампанського, я вибухнув, не в силах більше стримувати свої почуття. Але як, чорт забирай, я мав усе стримувати, коли вона з'явилася у мене вдома і принесла мені найбільшу новину в моєму житті в цей завжди найважчий день? Шістнадцяте липня - день, коли Лорен пішла з мого життя і залишила мене стояти біля вівтаря, але тепер це день, коли Кейт Монро зробила мені найкращий подарунок, який я коли-небудь отримував.

РОЗДІЛ 16

ДЖЕНСЕН

Я
"Ти вдома?"

ПРИНЦЕСА
"ТАК."

Я
"Тоді чому ти не відчиниш двері?"

ПРИНЦЕСА
"Технічно, я не у своїй квартирі, але я перебуваю у своїй будівлі."

Я
"Що робиш?"

ПРИНЦЕСА
"П'ю каву з другом. Я буду за півгодини."

Я стою перед її дверима, друкуючи відповідь. Я не знав, що у Кейт є друзі за межами нашої компанії, і вже точно жоден із них не живе з нею в одній будівлі.

Я
"Мені потрібно бути в аеропорту за годину, тому я заїхав, щоб занести деякі речі. Але напиши номер квартири цього друга, і я зможу зайти і привітатися."

ПРИНЦЕСА
"Одрі вісімдесят років, і вона нервує через незнайомих чоловіків. Що ще за "речі"?"

Я
"Приходь, і ти дізнаєшся. Було б розумно, якби в мене був ключ від твоєї квартири, на випадок, якщо я тобі знадоблюся."

ПРИНЦЕСА
"Так, цього не станеться. Я прекрасно справлялася останні тридцять п'ять років."

Я
"Це було до того, як ти виношувала мою дитину."

ПРИНЦЕСА
"Я спускаюся за хвилину."

Мабуть, минуло хвилин десять, перш ніж Кейт повернула за риг і попрямувала до мене коридором. Вона одягнена в довгу чорну струмливу спідницю і білу вкорочену футболку. Її волосся зібране у високий хвіст, кілька пасом обрамляють обличчя.

Що потрібно зробити, щоб повернути цю дівчину на мій бік?

Вставляючи ключ у замок, вона відчиняє двері й махає рукою, запрошуючи мене увійти.

- Що в тебе там? - вона дивиться на пакети, які я тримаю в руках, поки ми йдемо до її кухонного столу.

Я був тут лише кілька разів із хлопцями, але через її квартиру можна познайомитися зі справжньою Кейт. Коли вона не думає, що весь інший світ спостерігає за нею, вона любить займатися каліграфією з яскравими фарбами. У неї є улюблені тарілки та кружки, потерті та зі сколами, але вони стоять на полицях кухонних шафок, якими вона користується постійно.

- Як ти примудряєшся доглядати за всіма цими кімнатними рослинами? - запитую я, озираючись на всі боки. Тільки в її бірюзовій вітальні їх, мабуть, не менше десятка. У передпокої є ще дві підлогові рослини.

Вона знизує плечима.

- Це мило. Вони насичують киснем мою квартиру, і мені подобається за ними доглядати. Це Герберт, - вона киває на павутинисту рослину. Вона звисає зі стелі над її телевизором.

Я посміхаюся і ставлю пакети на стільницю. Вона така до біса мила, і навіть не підозрює про це.

Її очі спалахують, коли я починаю розвантажувати пакети.

- Що все це означає? - підійшовши до мене, вона заглядає в один із пакетів. - Дженсене, що все це означає?!

- Мій рейс до Альберти вилітає через три години. Мені потрібно пройти реєстрацію та перевірку безпеки. Але я хотів переконатися, що в тебе буде все, що потрібно, поки мене не буде. Я збирався поїхати на тиждень, але скоротив поїздку до чотирьох ночей, тож повернуся раніше.

- Це, мабуть, коштувало цілий статок! - вона бере півдюжини книжок для батьків. - Ти що, весь магазин скупив?!

Я показую на книгу в рожевій обкладинці.

- Ось ця чудова.

Вона здивовано дивиться на мене.

- Звідки ти знаєш?

Я продовжую розвантажувати пакети.

- Учора ввечері я прочитав сімдесят відсотків.

І заснув із нею на грудях. Потім я прочитав решту сьогодні вранці.

Кейт - непоганий кухар. Я знаю це з того часу, коли був поруч, і вона готувала вечерю для всіх нас. Але, чорт забирай, я не дозволю їй працювати божевільну кількість годин, а потім приходити додому і готувати собі їжу.

Отже, я приготував кілька вегетаріанських страв. Їх вистачить на наступні чотири дні, а Джон у стані готовності. Він хороший кухар, але він не я. Діставши контейнери для заморожування, я підходжу до її морозилки і починаю завантажувати їх.

- У жодному з них немає м'яса.

- Це Джон приготував?

Я заковую очі і закриваю дверцята морозилки.

- Ні, я це приготував.

Кейт щосили намагається приховати своє здивування.

Ти думаєш, що розгадала мене, чи не так, принцесо?

- Хм, що ж, дякую. У цьому справді не було потреби...

- Було. Ти повертаєшся додому з роботи приблизно о восьмій вечора? Дай-но вгадаю...

Далі ти робиш ось що, - я відкриваю дверцята мікрохвильовки, і брызки їжі всередині розповідають історію за мене.

Підбігаючи, вона зачиняє її і стає навпроти, її обличчя червоніє.

- Страви для мікрохвильовки пройшли довгий шлях.

Простягаючи руку, я легенько проводжу кісточками пальців по її животу.

- Мені потрібно повторити те, що я сказав учора?

- Ні.

- Я все одно скажу. Я збираюся поводитися з тобою як із принцесою, *принцесо*.

Я
"Я сідаю на свій рейс. Джоне, ти не міг би перевірити, як там із харчуванням? Зак, я забронював Кейт місце на її перше допозогове заняття і ще одне місце, якщо Луна захоче піти. Дай мені знати. Джессі, просто будь пильним, заради мене."

ДЖЕССИ

"Пильним, це як сталкер?"

ДЖОН

"О, як помінялися ролі. Я тут із попкорном."

ЗАК

"Коли буде заняття?"

Я
"Цієї суботи. Я повернуся в п'ятницю вранці, тож я теж буду. Якщо тобі потрібно бути сталкером - будь. Джон - відвали."

ЗАК

"Я здивований, що вона погодилася на це."

Я
"Вона не погодилася, але оголосить у суботу."

ЗАК

"Ти що, напрошуєшся на ляпас?"

Я закриваю чат і передаю свій квиток для сканування.

У мене в кишені дзижчить телефон.

- Сер, після цього всі телефони мають бути переведені в режим польоту.

- Звичайно, одну секунду.

Я відходжу вбік і відповідаю.

- Гей, у чому справа? - запитую я.

- Ти хочеш, щоб я переслідував адвоката?

Я повертаюся спиною до інших пасажирів, які сідають у літак.

- Просто переконайся, що з нею все гаразд.

- Їй тридцять п'ять років. Я впевнений, що вона може сама про себе подбати, - відповідає Джессі.

Не так, як я.

- Просто зайти до неї якось увечері цього тижня, щоб перевірити, чи не закінчуються запаси їжі.

Джессі важко зітхає.

- Давай на секунду поглянемо правді в очі. Я розумію, що вона вагітна, і ти хочеш подбати про неї, але, схоже, ти одержимий нею. Не тільки дитиною, а й нею теж.

Ти навіть не уявляєш.

- Я просто намагаюся зробити крок уперед.

- Знаю, знаю. Ти б сказав мені, якби було щось іще, вірно?

Я повинен розповісти йому більше; я в боргу перед своїм найкращим другом, оскільки я єдиний, кому він довірився про те, що сталося в Техасі, і про причину, через яку його проти волі продали "Scorpions". Гірше того, Джон знає, що я відчуваю до Кейт, відколи Фелісіті побачила те, що побачила. Я почуваюся лайняним другом через те, що зберігаю подібні секрети, коли він був такий відвертий зі мною і тільки зі мною.

Але зараз не час.

- Я збираюся сісти в літак.

- Значить, щось є?

- Коли я повернуся, я зайду до тебе; ми вип'ємо по парі кухлів пива і поговоримо.

- Гаразд, наступного тижня я повертаюся в Даллас, тож приїжджай скоріше. Чорт забирай, я думав, ти мені все розповів.

- До вчорашнього дня розповідати було особливо нічого.

На кілька секунд він замовкає.

- Добре.

- Повертаєшся до своєї мами? - запитую я.

- Так. Я потрібен їй. Тато знову з'явився минулої ночі.

- З нею все гаразд?

- Буде в порядку.

Я киваю, а потім піднімаю очі і бачу дуже сердиту бортпровідницю.

- Послухай, мені пора. Я буду на зв'язку.

- Добре.

Знайшовши своє місце в першому ряду, я відкидаюся на спинку крісла для короткої сорокахвилинної подорожі літаком, яку здійснював стільки разів, що й не злічити. Зазвичай я люблю повертатися додому, тому що я близький із сім'єю, але просто зараз я хочу і потребую того, щоб бути в Сіетлі.

Але я не можу підвести свою сестру.

Підключивши свій телефон до Wi-Fi у літаку, я розумію, що забув поставити їй запитання.

Я
"З тобою все гаразд?"

ПРИНЦЕСА

"Відтоді, як ти питає востаннє? ТАК. За останні три години нічого не змінилося."

Я
"Я хочу розповісти батькам. Я буду вдома з родиною, і ти знаєш, що ми близькі. Не здається правильним приховувати це від них. Якщо тільки ти не проти?"

ПРИНЦЕСА

"Ти можеш розповісти їм, але це, ймовірно, просочиться у ЗМІ."

Я
"ЗМІ нічого не знають про мене і моє особисте життя. Моя сім'я вірна настільки, наскільки це можливо."

ПРИНЦЕСА

"Я не буду розповідати своїй родині. Можливо, Істону в якийсь момент, але не батькам."

Вона соромиться мене. Я знаю, що Кейт із сім'ї з серйозними грошима і соціальним статусом. Її сім'я володіє однією з найбільших юридичних фірм з офісами по всій країні. Вони, ймовірно, не схвалили б грубуватого Дженсена Джонса з Альберти. У мене є гроші, але я хлопець із робітничого класу.

Я
"Чому й ні?"

Вона починає набирати повідомлення і потім зупиняється. Моє серце завмирає. Справа не тільки в тому, що я доводжу її, а й у тому, хто я такий і кого вони схвалили б чи ні. І це виводить мене з себе.

Я
"Чому ні, Кейт?"

Нарешті вона знову починає друкувати. Я так зосереджений на екрані, що не помічаю, що ми ось-ось злетимо, доки та ж сама стюардеса не просить мене пристебнути ремінь безпеки.

ПРИНЦЕСА

"Давай просто скажемо, що моїм батькам це не сподобається..."

- Чорт.

Моя нова найкраща подруга і найбільша прихильниця розвертається в проході і пронизує мене поглядом.

- Прошу вибачення.

Морщачись, я повертаюся до свого телефону.

Я

"Ти справді вмієш заспокоювати, Кейт."

ПРИНЦЕССА

"Навіть якби в мене була дитина від самого Ісуса Христа - цього все одно було б недостатньо."

Я

"Я збираюся розповісти своїм батькам про дитину дорогою додому, а коли повернуся, поїду з тобою, щоб розповісти твоїм. Вони можуть сказати мені в обличчя, що я недостатньо хороший для тебе."

ПРИНЦЕССА

"Річ не в тому, чи достатньо ТИ гарний для мене. Річ у тім, що в мене буде дитина, і крапка."

Я

"Вони не хочуть, щоб у тебе була сім'я?!"

ПРИНЦЕССА

"Можемо ми поговорити про це іншим разом? Не через повідомлення?"

Хто, чорт забирай, ці люди? Монро щойно очолили мій список лайняних людей.

Я

"Ми обов'язково поговоримо про це. Якого біса, Кейт? Тобі тридцять шість!"

ПРИНЦЕССА

"Тридцять п'ять."

Я

"Ти зводиш мене з розуму, ти знаєш це?"

ПРИНЦЕССА

"Дуже навіть."

Я ловлю себе на тому, що посміхаюся. Якимось чином, протягом десяти секунд, цей вираз мого обличчя змінився на похмурий.

Я

"Це мене заводить. У мене стояк на висоті тридцяти тисяч футів."

ПРИНЦЕССА

"Ти нестерпний."

РОЗДІЛ 17

КЕЙТ

Наступного дня я сідаю в ліжку, почувуючись лайно.

В одну хвилину я в порядку, а в наступну мені здається, що я можу провалитися крізь підлогу. Запаморочення і нудота посилилися.

Схопивши з підлоги в спальні одну з книжок Дженсена, я швидко переглядаю сторінки, поки не знаходжу розділ про ранкову нудоту. Немає потреби викликати лікаря.

Ключові симптоми - це все, що я відчуваю, включно зі втратою апетиту.

Пройшовши на кухню, я вмикаю кавоварку, але тут же вимикаю її. Навіть це викликає в мене нудоту. Як, чорт забирай, я маю пережити цей день, а потім піти на перенесену зустріч із Паркерами о шостій вечора, коли я в такому стані? Гадаю, не дарма це називають ранковою нудотою, і, сподіваюся, до обіду я почуватимуся краще.

Мені потрібно відчутти себе краще.

Через півгодини я тягаю свою жалюгідну дупу по всій квартирі і докладаю всіх можливих зусиль, щоб підготуватися. Мені справді нестерпна думка про їжу, тому я відмовляюся від сніданку і роблю кілька ковтків води. Принаймні, Фелісіті сьогодні повернеться до роботи.

Схопивши ключі, я спускаюся на парковку і сідаю у свою машину.

Боже, краще не стає, якщо не гірше.

"Ніяких виправдань". Мантра Вайолет звучить у мене в голові.

Заводячи двигун, я виїжджаю зі свого місця і прямую на роботу, зупиняючись на світлофорі за кілька кварталів від свого офісу, коли дзвонить мій телефон.

Після дзижчить.

Підключивши його до Bluetooth, я приймаю дзвінок, але не обтяжую себе перевіркою, хто дзвонить.

- Алло?

- Кейт, це Марго. Вибач за це, але Паркери тут і чекають на зустріч. Сталася плутанина з розкладом. Вона робить паузу, і я чую кілька клацань комп'ютерної миші. - Просто зараз у тебе є вільна година, якщо ти зможеш їх прийняти?

- Я думала, це займе не менше двох годин, враховуючи, з якими документами їм потрібна була допомога.

- Вони впевнені, що зможуть вкласти в годину.

Загоряється зелений, і я рушаю з місця, повертаючи ліворуч, на вулицю, де розташований наш офіс.

- Добре, я буду за п'ять хвилин. Принеси їм випити, а далі я розберуся.

Марго секунду вагається, перш ніж відповісти.

- Добре... Просто не поспішай. Будь акуратнішим дорогою.

- Немає проблем, містере і місіс Паркер, я можу підготувати позовні заяви якнайшвидше, і все буде гаразд.

У мене знову зводить живіт.

- Дякую, Кейт. Ми так раді, що змогли зустрітися з вами. Я знаю, у вас щільний графік, але у вас одна з найкращих репутацій у Сіетлі, - місіс Паркер мило посміхається мені.

- Дякую, я справді ціную це...

Я прикриваю рот рукою, не в силах більше стримувати нудоту.

Приходячи до тями, я роблю глибокий вдих і йду відчиняти двері.

Ще одна хвиля.

- Мені дуже шкода, - я вибігаю. - Я попрошу Марго провести вас.

Мчачись до вбиральні на високих підборах, я відчиняю двері, але не встигаю дійти досить далеко, як мене рве прямо в одну з раковин.

Потім мене знову нудить.

І знову, поки я не перетворююся на зім'яте місиво на підлозі, а мій одяг збирає бруд. Скидаючи туфлі, я згортаюся калачиком і заплющую очі. Кімната не перестає обертатися, і я знаю, що це тому, що я нічого не їла з учорашнього обіду, коли почалися напади нудоти.

- Кейт?! - Фелісіті вривається всередину, опускаючись на коліна поруч зі мною. - З тобою все гаразд?

- Краще не буває, - невиразно вимовляю я.

- Ходімо, нам потрібно відвезти тебе додому.

- Я в порядку. У мене насичений день. Я більше не можу пропускати зустрічі.

Моя найкраща подруга дивиться на мене так, що пробирає до кісток; вона серйозна.

- Ти, напевно, найкрасивіша жінка, яку я коли-небудь бачила, і я подумала про це з того моменту, як побачила тебе. Але зараз ти маєш просто жахливий вигляд. Я не прийму нічого, крім того, що ти підеш додому і ляжеш у ліжку. У тебе перший триместр вагітності, і тебе сильно нудить, - вона обіймає мене за талію, щоб підтримати. - Повір мені, у мене було так із Джеком, і це просто жахливо.

- Я в порядку, - повторюю я, намагаючись посміхнутися, але безуспішно.

Вона простягає мені свій телефон.

- Подзвони Дженсену, будь ласка.

Я кидаю на неї спантеличений погляд.

- Навіщо?

- Тому що він намагався написати тобі, а ти не відповідала цілих десять хвилин, тож тепер він підриває мій телефон.

- Серйозно?

- Ага. Порівняно з ним Джон просто нероба.

- У нього просто стрес першого триместру вагітності.

Фелісіті видихає і дивиться на мене.

- Ти справді в це віриш? Що справа тільки в дитині і все?

- Я більше не знаю, у що вірити, дитинко.
- Він одержимий тобою. Він був одержимий тобою довгий час.
- Я знаю. Але я не хочу цього. Я просто хочу бути співбатьками і зберегти деяку незалежність.
- Хто сказав, що бути у стосунках - означає відмовитися від своєї незалежності?
- Я прикриваю рот рукою і піднімаю палець, злегка відригуючи.
- Чарівно, - вона морщить ніс.
- Кислота, - я морщуся, а потім мене починає рвати просто на підлогу переді мною. Моя найкраща подруга гладить мене по спині.
- Так, крихітко, пора додому.

Фелісіті ставить склянку води на приліжкову тумбочку, а потім допомагає мені лягти в ліжку і вкриває ковдрою.

- Дякую, мамо.
- Як ти зараз почуваєшся?
- Приблизно так само добре, як коли ти пригальмувала, щоб мене знудило на тротуар.
- Так, видовище було не з приємних, - вона простягає мені склянку води. - Спробуй зробити кілька ковтків.

Підносячи склянку до губ, я закочую очі.

- Тільки дитина Дженсена могла завдати стільки клопоту.
- Хихикаючи, вона риде у своїй великій чорній сумці.
- Ось, спробуй з'їсти що-небудь із цього сьогодні ввечері. Я знаю, тобі не хочеться їсти, але найголовніше - це рідина, і ці бісквіти можуть допомогти. Імбир також може допомогти заспокоїти шлунок, - вона простягає мені пакетик.

- Де, чорт забирай, ти це взяла?

Вона знизує плечима.

- Це одна з моїх улюблених закусок. Я завжди тримаю їх під рукою.
- Ти Мері Поппінс, ти ж знаєш це, вірно?
- Ти передзвонила Дженсену?
- Ні. Я надіслала йому повідомлення.
- І що саме ти написала?
- Я обережно відкушую краєчок бісквіта.
- Це не так погано, як та ромашкова гидота, яку ти п'єш. Схоже на сечу, але тільки гірше.

Вона ігнорує мою безглузду балаканину.

- Що ти написала йому?
- Я написала йому, що на роботі, зайнята на зустрічах, і щоб він не хвилювався.

- То ти не згадала, що писала йому повідомлення з підлоги у ванній, вкрита власною блювотиною?

- Це просто звичайна ранкова нудота, дитинко. Завтра я буду в порядку.

Мій шлунок знову зводить, я відкидаюся на подушки і стогну.

- Я сподіваюся.

- Будь ласка, не приходь завтра на роботу, якщо ти не в змозі. Я розумію, що ти не хочеш нічого говорити до дванадцяти тижнів, але якщо так піде й далі, то тобі, можливо, доведеться розповісти.

- Я скажу Істону після закінчення дванадцяти тижнів, але батькам не скажу. Ніколи.

- Хм, - моя найкраща подруга підходить і сідає на ліжко поруч зі мною. - Зірви пластир і розкажи їм **ЯК МОЖНА ШВИДКО**.

- Ти зустрічалася з ними кілька разів, і вони добре ставляться до тебе тільки тому, що ти працюєш зі мною і не є прямою 'конкуренткою'. Було б безглуздо говорити їм про це, більше проблем, ніж користі, - усміхаюся я, а потім знову ригаю. - Не схоже, що вони б підтримали мене. І не змушуй мене говорити про те, як би вони поставилися до Дженсена.

Фелісіті хмурить брови.

- Чому? Так, він трохи перегинає палицю, але він хороша людина і зробить усе для тебе.

- *Трохи* перегинає палицю?! Дівчинко, ти занадто залежна від Джона.

- Гаразд, він не трохи перегинає палицю. Але він, ти знаєш, він... - вона замовкає і підтискає губи.

- Він *що*? - я кидаю на неї погляд, призначений для таких моментів, коли не варто зі мною зв'язуватися.

- Ух, я обіцяла йому, що нічого не скажу. Тільки Джон знає.

- *Що* знає Джон? - запитую я.

- Ти ж пам'ятаєш, як вона напилася в клубі в ніч перемоги Кубка Стенлі?

Я згадую, як сиділа в барі з Луною і дивилася, як він іде з брюнеткою.

- Тієї ночі, коли він нібито використав брюнетку, щоб змусити мене ревнувати.

Вона прочищає горло.

- Так, добре. Я пішла за ними в коридор, коли вона потягла його. Очевидно, він пішов добровільно, і я, ймовірно, вирішила сунути свій ніс куди не слід, але наступне, що я бачу, це те, що вона намагається піднятися на Дженсена, а він каже "ні".

Мене знову нудить.

- Наступного ранку після того, як ми переспали, він сказав мені, що не торкався і тієї рудої. Це була п'яна найкраща подруга його сестри або щось у цьому роді.

Вона киває.

- Так... Я гадаю, тобі слід знати, що, коли та брюнетка накинулася на нього, він сказав, що не спатиме з ким-небудь, тому що він був... - вона весело посміхається. - Без розуму від принцеси Кетрін, навіть якщо вона мене терпіти не може.

Я смикаю біле мереживо на своїй ковдрі, але нічого не кажу.

- Не думаю, що в нього хтось був, дитинко, і давно. Думаю, ти була в нього першою за довгий час.

- По суті, він сказав, що хоче бути разом, коли я повідомила йому новину про вагітність. Він зовсім не злякався. Насправді, він був абсолютно у нестямі від радості з цього приводу.

- О, він явно по вуха закоханий у тебе. І тепер, коли ти чекаєш від нього дитину, він схожий на печерну людину на стероїдах.

Я сміюся.

- Я не хочу серйозних стосунків. Ні з ким. Я хочу спробувати спільне виховання. Я не хочу віддавати себе повністю. Тиждень тому я була Кейт Монро. Сьогодні - я майбутня мама і дівчина Дженсена Джонса, якщо на те буде його воля.

Фелісіті киває.

- Я, безумовно, можу зрозуміти це відтоді, як у мене з'явилися діти, але, дитинко, Дженсен *зовсім* не схожий на Еліота. Принаймні, пам'ятай про це і подумай.

Я хитаю головою.

- Мене до нього тягне, але не думаю, що відчуваю до нього щось більше. Ми занадто часто сваримося.

Вона встає з ліжка і бере мою склянку з водою.

- Випий ще й відпочинь.

Я беру склянку і роблю кілька ковтків.

- Намагайся так чи інакше не приймати остаточного рішення. Весь твій світ щойно перевернувся з ніг на голову.

Ще одна хвиля кислоти.

- Ага.

- І все ж я скажу ось що.

- Що?

Розуміюче посміхаючись, вона дивиться на кільця на своїй лівій руці.

- Немає нічого поганого в тому, що хлопець одержимий.

РОЗДІЛ 18

КЕЙТ

Стук, стук, стук.

- Ідіть геть! - слабо крикнула я зі свого ліжка, хоча це безглуздо, враховуючи, що людина, яка стукає по інший бік дверей моєї квартири, безумовно, не може мене почути.

Тук, тук, тук, тук.

- Я хвора, тому, будь ласка, йдіть, - прохрипіла я з-під ковдри.

Тук, тук, тук, тук.

Відкидаючи ковдру, я вилажу з ліжка.

Краще б це була не чергова доставка не в ту квартиру.

Тук, тук...

- Так, добре! - кричу я, але цього разу я досить близько, щоб мене можна було почути. Я й гадки не маю, хто перебуває по той бік цих дверей, але хто б це не був, він заслуговує на те, щоб стати свідком того, в якому стані я перебуваю, тільки за те, що витягнув мене з ліжка. Можливо, зараз друга година дня, але я вже кілька днів не їла нічого, крім імбирного печива, і просто намагаюся пити багато рідини.

- Джессі? - заглядаючи у вічко, я бачу його з іншого боку. Його руки засунуті в кишені джинсів, і він оглядає коридор. - Привіт, - кажу я, відчиняючи двері.

Побачивши мене, його очі розширюються.

- Кейт, ем, - він оглядає моє тіло, але не оцінювальним чином, більше цікавим через мій стан. - З тобою все гаразд?

- Бувало й краще. Заходь.

Опинившись усередині, він оглядає мою квартиру, в якій ніколи не був.

- Сподіваюся, ти не образишся, якщо я скажу це, але ти маєш не дуже гарний вигляд, і твоя квартира не набагато краща.

- Скажи мені що-небудь, чого я не знаю, - останнє слово я випльовую. - Вважаю, Дженсен тобі розповів.

Він киває.

- Взагалі-то, я тут саме тому. Щоб провідати тебе. Він хотів, щоб я переконався, що в тебе все гаразд, але... - він ще раз окидає поглядом мою квартиру, а потім знову дивиться на мене. - Ти їла страви, які він приготував?

- Що? - запитую я, уперши руку в стегно.

Джессі морщиться.

- Він просто турбується про тебе.

- Я в порядку, - навіть я в це більше не вірю.

Він прямує до мене на кухню. Прямуючи до моєї морозилки, він відкриває дверцята і починає перераховувати продукти, які залишив там Дженсен.

- Ти ще нічого не їла.

- Це безумство.

- Ти виглядаєш зневодненою, Кейт, і блідою, а твоє волосся... Ти просто виглядаєш...

- Лайно? - закінчую я за нього. - Так, я знаю, тому що саме так я себе і почуваю, - сльози виступають у мене на очах. Я весь час така до біса емоційна.

Джессі лізе в задню кишеню, дістає телефон і починає гортати екран.

- Що ти робиш?

- У мене були суворі інструкції повідомити йому, як у тебе справи, тому це я і роблю.

- Джессі... - розтягую я.

- Я не можу брехати йому, Кейт, і твій стан мене теж турбує. Я думаю, тобі потрібні ліки або щось на кшталт цього.

Щойно він це вимовляє, відчуття печіння в моїх грудях піднімає ще одну хвилю кислоти, і я біжу у ванну.

Коли я сідаю на край ванни, моя рука спирається на бортик відкритого унітазу, і я відчуваю, як сльози починають котитися по моїх щоках. Я чую тиху розмову, без сумніву, між Джессі та Дженсеном.

Через кілька хвилин у дверях з'являється Джессі.

- Він уже в дорозі. Хто твій лікар?

- Краще б ти йому не дзвонив. Я впораюся з цим.

- Ні, Кейт. Тобі потрібна чиясь допомога. Ти ледве змогла відчинити двері. І давно ти в такому стані?

- Кілька днів.

Він підтискає губи.

- Моя мама була в такому ж стані, коли була вагітна мною і моїм братом.

- У тебе є брат?

Він не відповідає, але натомість бере порожню склянку з-під води і прямує на кухню, щоб наповнити її.

- Випий це маленькими ковтками і повертайся в ліжку. У тебе є що-небудь імбирне?

Я фиркаю від сміху.

- У мене закінчилося печиво, яке дала мені Фелісіті. Я збиралася попросити її принести ще, коли вона закінчить із роботою. Це єдине, що я можу з'їсти і, здається, це допомагає.

Він усміхається.

- Залиш це мені.

ДЖЕНСЕН

Мені знадобилося чотири години, щоб дістатися з маминої вітальні туди, де я зараз стою, за дверима Кейт.

Я злий, що вона збрехала мені, написавши, що з нею все гаразд, хоча, судячи з того, що розповів мені Джессі, це зовсім не так.

Постукавши кілька разів, я чекаю, коли вона відчинить двері.

- Зачекайте, - луною відгукується знайомий чоловічий голос.

Джессі відчиняє двері, і я одразу ж опиняюся всередині, озираючись у пошуках неї.

- Де вона? - запитую я.

Він вказує на її спальню.

- У ліжку, спить. Я сховався у магазин, щоб купити їй ще імбирного печива. Це єдине, що вона їсть. Єдине, що вона може стримати у своєму шлунку.

- Що за *хрін*?!

- Але зараз її перестало нудити, і вона випила трохи води.

Я проводжу руками по обличчю.

- Я не повинен був залишати її.

- Ти думаєш, вона дозволила б тобі підлещуватися до неї? Ця дівчина страшенно лякає.

Відкриваю дверцята морозилки, я перераховую страви, які залишилися.

- Ти не жартував. Вона нічого не їла?

Джессі хитає головою й оглядає квартиру.

- Ніколи не очікував такого.

- Чого саме?

- Не знаю, життя? Рослин?

Я фиркаю.

- Повір мені, моя дівчинка не така проста і може здивувати.

- О, так ви *зустрічається*? - він підходить, щоб взяти свою сумку з дивана.

Господи, хотів би я відповісти на це запитання по-іншому.

- Ні. Ще ні.

- Ще ні?

Закручуючи кришку на пляшці з водою, я витираю рот тильним боком долоні.

- Коли вона прийде до тями, то зрозуміє, що я для неї єдиний хлопець. Це питання часу.

Він пильно дивиться на мене.

- Ти здаєшся засмученим. Я маю на увазі, я думав, вона тобі подобається, але, вау, ти влип по вуха.

Я знизую плечима і роблю ще ковток води.

- Деякі люди створені одне для одного. Наша дитина підтверджує це.

- Вона - це те, що тобі потрібно?

- Ага, - я викидаю порожню пляшку з-під води у відро для сміття.

Він чухає потилицю.

- Це не новина. Чому ти мені не сказав?

- Який сенс, якщо вона зустрічалася з іншим хлопцем і терпіти мене не може?

Він сміється.

- Не думаю, що щось змінилося, крім хлопця.

- Змінилося.

- Тому що ти переспав із нею?

- Ні, тому що вона теж мене хоче. Я це відчуваю.

Потискаючи плечима, він прямує до дверей, щоб піти.

- Мені пора йти. Я пробув тут набагато довше, ніж потрібно. Я повернуся за кілька тижнів.

Я припиняю свої роздуми і пильно дивлюся на свого найкращого друга.

- Чому в мене таке відчуття, що ти щось від мене приховуєш?

- Як і тобі, мені особливо нічого сказати. Мамі все ще погано, а тата ніколи немає поруч. Це моя справа - піклуватися про неї.

- Де він цього разу? - запитав я. Боже, він придурок, і хрін знає, як з його ДНК вийшла така людина, як Джессі Калаган.

- Напевно, спить з іншою навшпиньки.

- Чому вона просто не піде від нього? Ти міг би забезпечити її всім необхідним.

Джессі недовіркою видихає.

- Ти жартуєш, так? Вони одружені вже двадцять п'ять років. Вона не думає, що зможе впоратися без нього.

Я киваю. Сім'я може бути справжнім кошмаром. Я так вдячний за свою.

- Ти говорив зі своїм батьком?

- Ха! Я швидше зламаю йому щелепу, ніж заговорю з ним.

- Так, не роби цього.

Хоча я повністю розумію його.

- Я піду і закінчу збирати речі для поїздки в Даллас, - він киває в бік кімнати Кейт. - Удачі з дівчиною.

Я підходжу і вдаряю кулаком об його кулак.

- Якщо все інше не допоможе, завжди є наручники. Дякую, що перевірів, як вона, братане. Я твій боржник.

Він зупиняється на півдорозі до дверей.

- Ти жартуєш, так?

- Звісно. До цього не дійде. Ще кілька тижнів, і вона буде моєю.

Він хитає головою і йде коридором до ліфтів.

- Пізніше.

Щойно за ним зачиняються двері, я входжу в спальню Кейт. Вона лежить на боці обличчям до мене, її волосся майорить від вентилятора на стелі. Як взагалі можливо бути такою до біса красивою? Мене не було всього кілька ночей, але, без сумніву, вона ще прекрасніша, ніж коли я їхав.

Я знаю, що не повинен. Я не повинен забиратися під ковдру і лягати поруч із нею, але, чорт забирай, я все одно це роблю. Як, чорт забирай, мені вдається зробити це, не розбудивши її, я ніколи не дізнаюся. Вона до біса втомилася, я це знаю. Я кладу голову на її м'яку білу подушку, і гостра потреба притиснути її до своїх грудей і ніколи не відпускати ні її, ні нашу дитину опановує мною, випробовуючи кожен дюйм моєї сили волі. Мені потрібно знову доторкнутися до неї, потрібно відчутти смак того, як вона відчувається на моїх губах, на моєму язичі, як вона притискається до мене.

Зручно, що пасмо волосся закрутилося і прилипло до її верхньої губи, яка трохи виступає над нижньою. Так відбувається завжди, усміхається вона, сміється, плаче чи хмуриться, останнє я бачу найчастіше - на цей момент.

Обережно простягаючи руку, я прибираю пасмо волосся і заправляю його за її праве вухо. Її повіки злегка тремтять, але вона продовжує абсолютно спокійно спати. Усе в ній ідеально - навіть її уїдливі рот.

- Що потрібно, щоб ти закохалася в мене? - я шепочу ці слова так тихо, що сам ледь чую їх, хоча повторював їх у своїй голові більше, ніж можу порахувати. - Дозволь мені любити вас обох так, як я знаю, що можу.

- Мені потрібно, щоб ти з'їла трохи цього для мене, принцесо.

Я сиджу поруч із Кейт, яка нарешті прокинулася близько дев'ятої вечора, і дивлюся, як вона капається в овочевій печені.

- Я просто не думаю, що зможу це перетравити.

- Що ще я можу тобі запропонувати? Якщо так триватиме й надалі, ми підемо до лікаря, - відносячи тарілку на кухню, я дістаю телефон і надсилаю повідомлення в груповий чат.

Я

"Чи може хто-небудь, у кого є ключі від моєї квартири, зайти і зібрати мені речі хоча б на тиждень? Я нізащо не залишу її в такому стані."

Подібно до добрих друзів, якими вони всі є, кожен негайно починає відповідати.

ДЖОН

"Як вона? Так, я можу допомогти."

ЗАК

"Тобі потрібно що-небудь ще? Ми з Луною їдемо в магазин, тож можемо купити тобі все, що потрібно."

ДЖЕССИ

"Скажи тільки слово. Я відлітаю тільки завтра."

Я

"Джоне, ти, напевно, ближче за всіх. Зак, нічого не потрібно. Я замовив собі, що потрібно, а у Кейт є довічний запас цього жахливого імбирного печива, спасибі Джессі."

ДЖОН

"Я буду через годину."

- Так. Думаю, тоді в мене буде вільний час, - голос Кейт доноситься до кухні.

- З ким ти розмовляєш? - щойно я з'являюся в дверях, на її обличчі відбивається вина, коли вона закінчує дзвінок на своєму робочому телефоні.

І вона думає, що я нестерпний?

- Хто це був?

Вона знизує плечима.

- Марго.

- В... - я дивлюся на годинник. - О пів на десяту вечора ти дзвониш по роботі?

Вона морщитьється.

- Я не знала, котра година, але я завжди дзвоню їй у неробочий час, якщо намічається важлива зустріч. Мені потрібно було розібратися з цим зараз.

- Чому не завтра, а ще краще, коли ти почуватимешся нормально? - я намагаюся, щоб мій голос не звучав так, ніби я віддаю накази, але я турбуюся, що вона не ставить себе на перше місце.

Вона робить ковток води. Добре.

- Це було б занадто пізно. Зустріч завтра.

Не добре.

- Ти справді думаєш, що я дозволю тобі працювати завтра, коли тобі так погано?

Вона усміхається.

- І що ти збираєшся з цим робити? Зв'язати мене? - її очі спалахують від її власної пропозиції. - Почекай, не відповідай на це запитання. Але серйозно, ти живеш на іншому кінці міста. Ти не можеш постійно тримати мене під наглядом.

Обійшовши ліжко з її боку, я торкаюся пальцем її підборіддя і дивлюся їй прямо в очі.

- Хочеш посперечатися? Я переїжджаю до тебе.

РОЗДІЛ 19

ДЖЕНСЕН

Ніч за нічю на цьому дивані вбиває мою спину.

Намагаючись влаштуватися зручніше в цьому крихітному просторі, я відповідаю на звичайний ранковий дзвінок від мами. У мене не було можливості повідомити новину про те, що я майбутній тато, перед тим, як я помчав назад у Сіетл, тож вони все ще в невіданні. Мій план - розповісти їм усе віч-на-віч і після весілля. Голлі та Еду, її нареченому, не потрібно, щоб їхній день був затьмарений моєю сенсацією.

- Як завжди, з раннього ранку, - тихо кажу я, щоб не розбудити Кейт. Учора був перший день, коли її не нудило. Слава богу. Але вона помітно схудла.

- Залишилося два тижні до знаменного дня!

- І ти зателефонувала мені о шостій ранку, тільки щоб повідомити це?

- Ні, я зателефонувала тобі, щоб сказати, що ми з твоїм батьком приїдемо в місто на ці вихідні. Ми зупинимося в батьків Хлої і подивимося шоу. Зустрінемося?

- У який день ви хочете зустрітись?

- Ми думали про п'ятницю, під час ланчу.

Можливо, зараз саме час розповісти їм про мої новини...

- Так, думаю, я зможу, - у мене виникає спокуса запросити Кейт познайомитися з ними, але я швидко затуляю рота. У мами буде так багато запитань про нас, особливо якщо ми будемо разом.

Так, у мене теж, мам.

- Чудово. Замов для нас столик у тому милому італійському ресторанчику, добре?

- Так, звісно, - я морщуся, моя спина хрумтить, коли я знову потягнуся. Цей клятий диван.

- Усе гаразд? - запитує вона.

- Так. Просто погано спав.

- Хм. Ти здаєшся стурбованим.

- Я в порядку. Просто в мене багато чого на думці, ось і все.

- У міжсезоння?

- Ага.

- Дженсен. Не вішай локшину на вуха.

Я заливаюся сміхом.

- Мам! - відкидаючись назад, я дивлюся в кінець коридору і морщуся. Вона вже готова вбити мене за те, що я переїхав до неї, не кажучи вже про те, щоб ще й розбудити її.

- Ти з кимось зустрічаєшся?

- Як, чорт забирай, ти про це здогадалася?

- Значить, зустрічаєшся?

- Ні, - *на жаль*. - Що я сказав або зробив за останні шістдесят секунд, що привело тебе до такого висновку?

- Ти втомився. Не схоже, що ти вдома, бо твій голос лунає, а у твоїй спальні луни немає. І ти явно намагаєшся не розбудити когось.

Чорт забирай, вона гарна.

- Я зупинився біля друга.

- Цей друг - це дівчина? - її голос підвищується від неприхованого хвилювання.

- Так, це дівчина, але вона не моя дівчина.

- А ти хочеш, щоб вона нею була?

- Чому ти розмовляєш зі мною так, немов мені шістнадцять?

- Тому що ти все приховуєш, як підліток.

Я стогну.

- Я введу тебе в курс справи в п'ятницю.

- Чому не зараз?

- Тому що вона в іншому кінці коридору!

- Ах-ха! Почекай, ви не спали в одному ліжку?

- Так, на цьому я закінчу розмову. Бувай, мам, побачимося в п'ятницю!

- Зачекай хвилинку...

Я кидаю телефон на ковдру перед собою.

- Я б заплатила хороші гроші, щоб почути все це знову.

Кейт стоїть біля входу до своєї спальні, одягнена в приталений чорний костюм. Сьогодні вранці її волосся зібране в пучок.

Пройшовши на кухню, вона ристься в холодильник і дістає ранковий смузі, який я почав готувати для неї, з усіма необхідними їй вітамінами.

- Через тебе в мене вдома бардак. Виглядає лайно.

- У мене до біса болить спина, - піднімаючись із дивана, я випрямляюся і відчуваю ще один хрускіт. - Я збираюся замовити надувне ліжко.

Вона збирається щось сказати, але я піднімаю руку.

- Перш ніж ти скажеш "ні", я прибиратиму його щодня.

- Я не це збиралася сказати, - її погляд досить довго затримується на моїх оголених грудях, перш ніж вона відриває голову і повертається до кухонної шафи, дістаючи трохи пластивців.

- Що ти збиралася сказати? І чи достатньо добре ти почуваєшся, щоб іти на роботу?

Вона повертається до стійки і ставить коробку з пластивцями на стіл.

Lucky Charms? Просто налий собі порцію гестаційного діабету, Кетрін.

- Так, я користуюся нагодою, поки мене не вивертає навиворіт. Що раніше я закінчу роботу, то краще. Й... - вона робить паузу, поки насипає пластивці у свою тарілку. - Якщо хочеш, ми можемо спати в одному ліжку. Ліжко велике, і ми можемо спорудити щось на кшталт бар'єру з подушок.

Вона нервово дивиться на мене, і мій член сіпається в спортивних шортах, які на мені надіті.

Прямуючи на кухню, я зупиняюся просто поруч із нею, і мене миттєво обдає її знайомим фруктовим ароматом.

- Я не збираюся лягати до тебе в ліжко, Кейт.

Я починаю вивчати інформацію про поживні властивості на зворотному боці коробки. У мене немає наміру заважати їй їсти те, що вона хоче, але я знаю, що це розлютить її.

- Чому ні? - вона забирає в мене коробку і ставить її назад з іншого боку від себе. Нахилиючись, я бачу, як її шкіра реагує на мою близькість.

- Тому що я хочу тебе, а не твою жалість.

У неї перехоплює подих, і я бачу, як прискорено піднімаються й опускаються її груди.

- Ти ж знаєш, що цього не станеться.

- Твоє тіло говорить мені інше, - обійшовши її ззаду, я притискаюся оголеними грудьми до її спини, і, присягаюся, що вона притиснеться до мого повністю збудженого члена. Я простягаю руки по обидва боки від неї, я відкриваю упаковку молока і починаю наливати його в її пластівці. - Дурне, зрадницьке тіло, говорить мені все, чого ти не говориш словами.

Щойно я закінчую наливати, моя рука опускається нижче, і я проводжу лівою долонею по її животу.

- Коли в тебе перше сканування?

У неї перехоплює подих, коли вона шепоче.

- Цієї п'ятниці о третій. Я збиралася сказати тобі сьогодні; вчора пізно ввечері я отримала підтвердження електронною поштою.

Тоді ланч із мамою і татом буде швидким.

- Вирішила, що хочеш на вечерю? - шепочу я їй у раковину вуха.

- Ще не вирішила. А ти?

ТАК.

- Є дещо. Але це тобі вирішувати, матусю.

Вона не намагається відсунутися від мене, і тепло розливається у мене в грудях.

Це тільки питання часу, Кетрін.

- Коли ти знову захочеш мене у своєму ліжку, і не тільки через мою хвору спину, просто скажи. Але доти буду задовольнятися надувним матрацом.

Її груди продовжують швидко підніматися й опускатися.

- Мені потрібно з'їсти це і вирушити на роботу.

- Я відвезу тебе.

КЕЙТ

Ступінь моєї втоми, коли я входжу у квартиру і бездумно знімаю туфлі на підборах, просто приголомшує.

Це нормально? Якщо так, то звертаюся до будь-якої жінки, яка вагітніє більш ніж один раз, тому що в мене всього сім тижнів, а я вже в повному безладі.

- Привіт, - Дженсен виходить із ванної і прямує до мене. Він усе ще в спортивному одязі, в якому він підвіз мене раніше, і більшу частину сьогоднішнього дня провів у себе вдома, тренуючись. - Я збирався заїхати за тобою, пам'ятаєш? - він знімає з мого плеча сумку з ноутбуком і ставить її біля вхідних дверей.

- Останню зустріч скасували, тому я замовила таксі.

- Ти могла б зателефонувати мені, - хмуриться він. - Ні, ти повинна була зателефонувати мені. Але якщо вже ти повернулася, можу я з тобою поговорити хвилинку?

- Так, звісно, - я стою і чекаю, коли він почне.

Простягаючи руку, він бере мою ліву руку у свою. Відчуття його долоні на моїй викликає мурашки по всьому тілу. Він веде мене до дивана, його ковдру акуратно перекинута через підлокітник, а подушку відкладено вбік.

Я озирваюся.

- Ти взяв надувне ліжко?

- Так, але я ж сказав тобі, що буду ставити її перед сном і прибирати щоранку.

- Дженсене, просто йди спати в моє ліжко. Або я можу прибрати безлад у кімнаті для гостей і поставити тобі ліжко, якщо ти наполягаєш на тому, щоб залишитися тут. У чому, до речі, немає необхідності. Я почуваюся краще.

- Чи так це Кейт? Чи ти просто прикидаєшся, що не втомилася і тебе не нудить більшу частину часу?

Боже, я ненавиджу, коли він правий. І так завжди, чорт забирай.

- Про що ти хотів зі мною поговорити?

Дивлячись на свої кросівки, він злегка водить ногою по підлозі.

- Моя сестра Голлі виходить заміж за кілька тижнів. Я хочу, щоб ти пішла на весілля зі мною. Це буде шанс познайомитися з моєю родиною.

- Я не думаю, що зможу. Серпень - божевільний місяць для мене. За весь той час, що я витратила на хворобу, я так сильно відстала від своїх клієнтів.

- Ти не можеш вилетіти в п'ятницю, а потім повернутися додому в неділю?

Я хитаю головою.

- Я не можу взяти *вихідний*.

Я дивлюся, як сіпається його щелепа, і можу сказати, про що він думає - я уникаю зустрічі з його сім'єю і тримаю його і його близьких на відстані.

- Це справді через роботу, бо приблизно через сім місяців ти будеш у відпустці на рік.

Рік? Малоймовірно.

- Тим більше причин для мене зараз продовжувати працювати.

- Ти заженеш себе.

- Я впораюся з цим, - відповідаю я.

- Принаймні, дозволь мені запросити тебе куди-небудь на твій день народження. Скоро я поїду з міста на весілля, а коли повернуся - одразу приступлю до передсезонної підготовки.

Я відстороняюся.

- У компанії наших друзів чи тільки ми?

Він повертається до мене, і він такий до біса гарний.

- Тільки ми.

- Але це ж не побачення, вірно?

Він розчаровано видихає.

- Ні, принцесо, не побачення. Я не можу піддати тебе такому випробуванню. Але, можливо, в якості друзів? Якщо тепер ти вважаєш мене своїм другом.

Я згадую все, що Фелісіті сказала кілька днів тому, і те, як він сказав мені, що хоче, щоб між нами було щось більше. Я щойно розлучилася з хлопцем, який хотів більшого, а тепер я вагітна від іншого. Це занадто багато, занадто рано. Але рівною мірою, що більше я пізнаю людину, яка сидить поруч зі мною, то більше вона дивує мене своєю відданістю. Він не втік. Він підтримує мене, і це викликає велику повагу.

- Так, - я посміхаюся йому і беру його руку назад у свою. 0 Звісно, як друзі, чому б і ні. Просто... ніякого м'яса.

РОЗДІЛ 20

ДЖЕНСЕН

- Отже, хто вона? - запитує моя мати.

- Ти про кого? - запитую я, прикидаючись дурником.

- Не залишай свою маму в напрузі, синку, - каже тато, переглядаючи меню. - Якщо не брати до уваги весілля, всі розмови були про те, хто твоя нова обраниця

Ще раз перевіривши час, я відкидаюся на спинку сидіння і схрещую руки на грудях.

- Я буду чесний. На даний момент у мене немає дівчини.

- На даний момент? Що це означає? - запитує у відповідь мама.

Проводячи рукою по обличчю, я ретельно обмірковую свої наступні слова. Незалежно від того, що я скажу в наступні тридцять секунд, склянка пива, яка зараз перебуває в руці мого батька, найімовірніше, опиниться в нього на колінах. - Я збираюся стати батьком, і жінка, яка виношує мою дитину, не найбільша моя прихильниця. Ми вступили в зону дружби, але вона не хоче романтичних стосунків зі мною.

Ось, цього має вистачити.

- Господи, - невиразно вимовляє тато, швидко ставлячи склянку назад на стіл.

Мамин рот продовжує залишатися відкритим.

- Я збирався розповісти вам, коли повернуся додому на примірку костюма, але пам'ятаєте, як мені довелося терміново повернутися в Сіетл?

Мама повільно киває, але, як і раніше, не вимовляє ні слова.

- Вона боролася з ранковою нудотою, яка, як виявилось, скоріше денна, ніж ранкова, - я беру свій напій і роблю ковток, знову подивившись на годинник. - У будь-якому разі, мені потрібно було повернутися і допомогти їй.

- Ми знаємо цю дівчину? - запитує моя мама.

Вони кілька разів зустрічалися з Кейт на іграх, але в іншому я згадував про неї своїм батькам лише мимохідь і зазвичай у межах розмови про наших друзів.

- На кшталт того. Її звать Кейт.

Або принцеса.

- Чому вона не тут? - мама все ще виглядає пригніченою. Новина явно не дійшла до неї.

- Вона на роботі. Вона юрист.

- О, Кейт! Подруга Фелісіті, вірно? - тато клацає пальцями.

- Коли вона має народити? - запитує мама.

- Взагалі-то, сьогодні ми йдемо на перше УЗД. Нам скажуть точнішу дату, але, імовірно, 23 березня.

- Вау. Дженсене, я буквально втратила дар мови, - мама продовжує витріщатися на мене. - Щось сталося? Я маю на увазі, я знаю, що дитина не запланована, але ти, здається, дуже схвилюваний, - вона мило посміхається мені.

Посмішка, яка не сходила з мого обличчя весь цей час, стає ширшою.

- Ні, це не було заплановано, але цьому судилося статися.

Мама схиляє голову набік.

- Що ти маєш на увазі?

Я згадую день, коли вона сказала мені про це, і особливо дату - шістнадцяте липня.

- Ви вірите в долю?

- Абсолютно, - втручається тато.

- Ну, вона моя доля.

- Але ви ж просто друзі? - запитує мама.

- На даний момент, так. Але я працюю над цим. Вона не любить зобов'язань.

- І ти теж відтоді, як... - тато вагається, перш ніж вимовити її ім'я. - Ну... Лорен.

- Вона - те, чого я хочу, - відповідаю я. - Жодна дівчина і поруч із нею не стояла.

Тато розуміюче киває.

- Тоді йди й отримай її.

- І приведи її на весілля, - додає мама. - Мені потрібно з нею познайомитися.

Я морщуся.

- Вона працює і не може взяти вихідний, - зітхаю я. - Вона трудоголік, і вагітність трохи вибила її з колії.

Мама співчутливо посміхається.

- У тебе є над чим попрацювати, якщо ти хочеш почати зустрічатися з нею і бути не просто співбатьками.

Хитаючи головою, я піднімаю руку, щоб привернути увагу офіціанта.

- Це всього лише сходинок до того, щоб зробити її моєю дружиною.

КЕЙТ

- Кетрін Монро, - кричить фахівець з ультразвукової діагностики через порожній зал очікування.

Дженсен схоплюється зі свого місця і посміхається мені зверху вниз, простягаючи руку.

- Я можу йти сама. Ти ж знаєш це, вірно?

- Звичайно, принцеса, але це найкраща частина. Ми вперше почуємо серцебиття нашої дитини. Отже, - він ворухить пальцями, запрошуючи мене ще раз. - Візьми мене за руку.

Вкладаючи свою руку в його, я не можу заперечувати, що нерви, які я відчувала відтоді, як було підтверджено цю зустріч, майже повністю вщухли.

Я піднімаю на нього погляд.

- Ти ж знаєш, що можеш називати мене моїм справжнім ім'ям, коли будеш готовий.

Ми починаємо йти до кабінету, коли Дженсен нахилиється до мене.

- Пропоную тобі угоду. Я перестану називати тебе принцесою, коли ти почнеш називати мене Джей Джей.

Я усміхаюся.

- Чому це так важливо для тебе?

Він збирається відповісти, але не встигає, бо нас перериває фахівець.

- Так приємно познайомитися з вами обома. Мене звуть Джейн, і я буду проводити ваше допологове ультразвукове дослідження, - вона дивиться на мене і посміхається. - Лягай на кушетку, нам потрібно все підготувати, щоб ви могли вперше познайомитися зі своєю дитиною, - потім вона дивиться на Дженсена, але я впевнена, що вона не впізнає його, явно не фанатка хокею. - Це батько?

- Так, - відповідає він без вагань.

Я скидаю туплі й лягаю на кушетку, влаштовуючись зручніше. Коли я дивлюся на плакат зі стадіями вагітності, нерви, які Дженсен, здавалося, заспокоїв, повертаються до мене. Я не можу бути мамою. Я не створена для цього. Мами думають про своїх дітей задовго до їхнього народження, і ось я лежу тут без будь-якого плану або клятого поняття, що я роблю.

- Гей, - Дженсен присуває свій стілець ближче до кушетки і бере мене за руку. - Усе гаразд?

- Ага, - відповідаю я, все ще дивлячись на плакат, абсолютно приголомшена.

- Добре, - Джейн заправляє простирadlo у верх моїх штанів і заковує мою білу блузку вгору. Тримавши пляшечку з желеподібною субстанцією, вона видавлює трохи на зонд. - Давайте познайомимося з вашим грудочкою радості. Спочатку буде трохи холодно.

Вона не помиляється. Щойно зонд торкається моєї теплої шкіри, я здригаюся. Дженсен міцніше стискає мою руку.

- Добре. Давайте подивимося.

У кімнаті запанувала тиша. Дженсен продовжує стискати мою руку, поки ми обидва вичікувально дивимося на екран.

- Де ти, малюк? - запитую я.

- О, не хвилюйтеся, на те, щоб знайти дитину, може знадобитися час, особливо на ранній стадії.

Я дивлюся на Дженсена.

- Так, все буде добре.

Він знову дивиться на мене.

- Я знаю. Джейн сказала це тобі, принцесо.

Я сказала це?

- О, так, добре, - здивовано каже Джейн.

Погляд Дженсена спрямовується до екрана, як і мій.

- У чому річ? - запитує він менш спокійним тоном, ніж раніше.

- Ну, у нас тут не "малюк", - вона тепло посміхається нам обом. - Швидше "малюки"!

- О Боже! - я ахаю, коли Джейн вносить деякі корективи в зображення, і два крихітних серцебиття, які лунають із динаміка, чітко виділяються на моніторі.

- Я, я... - я повертаюся до Дженсена, який втягує голову в плечі.

Коли я стискаю його руку, він піднімає голову, і я бачу сльози в його очах.

- Два? - прохрипів він, а потім прочистив горло. - У нас двоє дітей?

- Так, в обох здорове, сильне серцебиття.

- Вау, - я дивлюся на екран із благоговінням - із благоговінням перед природою, своїм тілом і чарами, що розгортаються переді мною. Весь цей досвід здається сюрреалістичним.

- Вітаю вас обох. У вас чудова сім'я, - Джейн починає приводити мене до ладу. - Оскільки ви на восьмому тижні вагітності, у вас є можливість здати аналіз крові, щоб визначити стать дітей. Хочете зробити? Звичайно, це дуже особистий вибір.

Я дивлюся на Дженсена, який киває мені, даючи зрозуміти, що вирішувати мені.

- Ми можемо прийняти це рішення пізніше? Просто з цими новинами і всією цією інформацією...

До того ж, я ніби як твердо вирішила з'ясувати стать за допомогою УЗД. Є в цьому щось особливе. Джейн усміхається.

- Звичайно. Наступне УЗД буде на 18-му тижні, і є можливість дізнатися стать пізніше, після обговорення.

Дженсен підбадьорливо стискає мою руку, а потім піднімається зі стільця і встає наді мною, цнотливо цілуючи мене в лоб, перш ніж прошепотіти:

- Я так до біса пишаюся тобою.

Зворотний шлях до моєї квартири проходить у тиші, на задньому плані тихо грає Джон Ледженд.

Зрештою Дженсен заговорює першим.

- У березні буде самий розпал сезону.

Джейн згадала, що з двійнятами я навряд чи протримаюся до офіційного терміну, але навіть якщо вони народяться раніше, це все одно станеться в середині сезону НХЛ.

Малюки, тобто більше одного. Я не буду прискорено дихати. Я буду. Ні.

Клянуся Богом, якби хто-небудь ще в червні сказав мені, що в березні я чекатиму на двійню від Дженсена Джонса, я б запитала, що вони приймають.

- Якщо що-небудь трапиться, а тебе не буде зі мною, навколо мене буде багато людей.

- Хммм, - він звертає на мою вулицю. - Я куплю нам позашляховик. Твій 'Мерседес' занадто малий, і я хочу що-небудь надійніше.

Ну, він дійсно з еліти.

- Цієї достатньо, - кажу я, оглядаючи його 'Теслу'.

- Я залишу її собі, тому що це чудова машина. Але я хочу що-небудь побільше для сімейних днів.

- Що ти маєш на увазі?

Він дивиться на мене, сонцезахисні окуляри приховують його очі, але не посмішку.

- Ти про машину чи сімейні дні?

Я нічого не можу із собою вдіяти; мені цікаво.

- Сімейні дні.

- Ну, по-перше, нам знадобиться багажник побільше для двомісного візка, і велика сумка для підгузків, щоб вмістити вдвічі більше речей. А ще іграшки та все інше. Потрібно більше місця.

- Так, напевно.

- І моя дівчинка. Вона не подорожує без нічого.

- Ти ніколи не зупинишся, чи не так? Лише б подразнити мене.

Він заїжджає на виділене місце для відвідувачів поруч із моєю машиною і знімає окуляри.

- Я не дражню тебе, принцесо. Я просто хочу, щоб ти перестала обманювати себе.

Він вилазить із машини і обходить її, відкриваючи мої пасажирські дверцята. Він простягає мені руку, і я вдруге за день вкладаю свою руку в його.

- Але одне я точно визнаю.

Він жартوما піднімає брови, дивлячись на мене.

- О так, і що ж?

- Ти більший джентльмен, ніж я думала.

Ми виходимо на сходову клітку і починаємо підніматися на кілька прольотів до моєї квартири.

- Одного разу ти зробиш дуже щасливою якусь дівчину.

Дженсен зупиняється. Я обертаюся і дивлюся на нього.

- Я серйозно.

Я на три сходинки вищий за нього, і хоча він на кілька дюймів вищий за мене, я дивлюся зверху вниз на його звужені зіниці.

Він помічає різницю і робить крок уперед, тож ми опиняємося віч-на-віч і всього за кілька дюймів один від одного.

- Кейт. Ти що, не чула нічого з того, що я говорив останні кілька тижнів? - його дихання зігріває все моє тіло.

- Я можу сказати те саме. Ти знаєш, що між нами, Дженсен. Дружба.

Хитаючи головою, він відводить погляд убік, а потім знову дивиться на мене.

- Я міг би робити тебе до біса щасливою кожен божий день. І коли ти, нарешті, опустиш свої стіни і вступиш мене, ти задасися питанням, на що було схоже твоє життя до того, як я обіймав тебе, цілував і зігрівав твоє тіло щоночі, - він простягає руку і проводить по моєму волоссю, його долоня зупиняється на моїй потилиці. - Тут на кону два серця.

- Я не думаю, що це правда. Люди постійно є спільними батьками і створюють любляче оточення для своїх дітей.

- Ні. Я не це мав на увазі, - він заплющує очі, ніби йому боляче. - Я говорю не про наших дітей; Я говорю про нас. Ти позбавиш шансу на щастя не тільки своє серце. Але й моє теж. Є тільки одне місце, де воно хоче бути, і це в твоїх руках. Ти тримаєш його у своїх руках. Просто будь обережна з ним, гаразд, принцесо?

У мене підгинаються коліна. *Трясця твоєї матері.*

- Саме це я і намагаюся зробити, Дженсен. Я намагаюся зберегти чіткі межі між нами. Я не хочу, щоб кому-небудь із нас було боляче. Я думаю, ти будеш найкращим татком на світі, і я не хочу зіпсувати те, що між нами. У нас зав'язується міцна дружба.

- Перестань вживати слово на букву "Д".

- Лайно? Я часто його вимовляю.

Він посміхається.

- Я знаю, базіка. Інше слово на букву "Д". Дружба. Це слово ображає мене, коли воно злітає з твоїх губ.

- Але так воно і є. Це дружба, і ми команда.

- Знаєш, якщо ти закохаєшся в мене, я ніколи не дозволю тобі забути про це. Щоразу, коли я входитиму в тебе, я нагадуватиму тобі, що друзі таким не займаються, - він опускає погляд на мої зрадницьки стиснуті стегна, а потім знову піднімає його на мене, і його карі очі здаються бурштиновими через полум'я всередині них. - Точно так само, як твоє тіло нагадує тобі про ту ніч. Тієї ночі, коли я помістив у тебе не одного, а двох малюків.

РОЗДІЛ 21

КЕЙТ

- Тільки не кажи мені, що ти теж вагітна.

Фелісіті й Луна йдуть до мене коридором повз кімнату, де ось-ось почнуться наші з Луною заняття з допологової підготовки.

- Ні, слава Богу. У нас із Джоном ледь вистачає часу, щоб бачитися, не кажучи вже про дитину!

- Ой, але тільки уяви собі миле малюк Морган, яке шкандибає будинком, - каже Луна. Фелісіті впирає руку в стегно.

- Хм, мені вистачає турбот із тридцятип'ятирічною дитиною у мене вдома. Відтоді як він почав працювати з командою Джека, я клянуся, він поступово дорослішає.

Я фиркаю від сміху.

- До речі, що ти тут робиш?

- Привезла Луну.

- У Зака зустріч зі своїм агентом, - уточнює Луна.

- І я прямувала сюди, тому змусила її поїхати зі мною. Крім того, я маю передати тобі це, - Фелісіті простягає мені рожевий конверт і цілує в щоку. - З днем народження, мила.

- Дякую, - я відкриваю конверт і дивлюся на листівку. На ній три дівчини, що йдуть вулицею рука об руку, з написом; "З днем народження, Сучка-бос" нагорі.

- Ти отримала букет? - запитує Луна.

- Так. Велике вам спасибі. Він прекрасний.

- Ми подумали, що в тебе достатньо кімнатних рослин, тому вирішили додати ще більше квітів, - сміється Фелісіті. - Квітів ніколи не буває занадто багато.

- Ви найкращі, ви знаєте це?

Луна посміхається і обіймає мене.

- Ми знаємо, але ми сумуємо за тобою. Таке відчуття, що ми зустрічаємося тільки на цих заняттях приблизно раз на кілька тижнів.

- Я знаю, - протягую я. - Робота надирає мені дупу, як і ці малюки.

- Не можу повірити, що у вас буде двійня! - Фелісіті кладе долоню мені на живіт. - Тобі що-небудь сказали про те, чи зможеш ти виношувати їх повний термін?

- Мій лікар сказала, що подивимося, як усе розвиватиметься, - я дивлюся вниз, де її рука лежить на моєму все ще плоскому животі, і стогну. - Я стану величезною, чи не так?

Фелісіті киває.

- Я не буду брехати. Так.

- Я не зможу побачити свою вагіну, чи не так?

- Я сказав це Заку днями. Він сказав...

Я швидко піднімаю руку.

- Я зупиню тебе просто тут. Я підтримую будь-кого, у кого гарне сексуальне життя, але оскільки у мене його немає, мені потрібно загрузнути в жалості до себе.

- Отже, Дженсен справді спить на дивані? - у голосі Луни звучить здивування.

- У нього є надувний матрац. Ми збираємося облаштувати мою вільну спальню, щоб він міг переїхати туди.

- Чому б йому просто не повернутися до себе?

Фелісіті ставить справедливе запитання, на яке у мене немає відповіді. Правда в тому, що тепер, коли мене більше не нудить так сильно, він міг би легко повернутися до себе, і я могла б наполягти на цьому. Але мені подобається, коли він поруч. Думаю, я б сумувала за ним. Навіть його спроби вивести мене з себе викликають симпатію.

Я дивлюся вниз, на свої ноги.

- Вважаю, їх я теж не зможу побачити?

- Не змінюй тему, - лає Фелісіті.

- Що я можу сказати? - я знову дивлюся на неї і Луну. - Ми працюємо над зміцненням дружби, і коли почнеться передсезонка, він все одно буде відсутній більшу частину часу.

- Хम्म...

- Хम्म... - Луна вторить Фелісіті.

- Я не сплю з ним.

- Навіть якщо спиш - це неважливо, - каже Луна.

- Він просто друг, і взагалі, ви взагалі можете уявити, що було б, - усміхаюся я. - Це було б як приборкання лісової пожежі.

- Із цим я можу погодитися, - Фелісіті лізе в сумку і дістає ключі від своєї машини. - Ви обидва нічим не кращі одне за одного.

- Я вражена тим, як добре ви справляєтеся разом. Він такий уважний! - каже Луна, і її голос звучить більш ніж вражаюче.

Я киваю.

- О, я знаю. Мені знадобилася більша частина цього тижня, щоб переконати його, що йому не потрібно відвідувати сьогоднішнє заняття з техніки релаксації під час вагітності.

- Я щиро думаю, що він би поїв, поспав, сховався у туалет і покакав за тебе, якби міг.

Я дивлюся на Місяць.

- Ти кажеш це ось так просто?

- Останнім часом фільтр повністю відсутній, дитинко, - вона бере мене під руку, коли Фелісіті повертається, щоб піти.

- Побачимося пізніше, вагітні. Я піду вип'ю келих хорошого підбадьорливого вина.

- Відвали, - одними губами вимовляю я.

- Дженсене, всі місця тут заброньовані на кілька місяців наперед, - кажу я, коли ми під'їжджаємо до парадного входу в 'Auberge', один із найкращих французьких ресторанів у штаті Вашингтон.

- И? - він повертається до мене з водійського сидіння. Одягнений у все чорне, його сорочка розстебнута, відкриваючи дразливий вид на його рельєфні груди разом із золотим ланцюгом.

- Я знаю, що ти знаменитий, але як тобі вдалося забронювати столик в останній момент?

Він хитає головою.

- Ти просто не розумієш, чи не так, принцесо? Але оскільки сьогодні твій день народження, я заплющу на це очі.

Співробітник відчиняє дверцята нашої машини, і я виходжу. Сьогодні ввечері на мені моя улюблена сукня з корсетним ліфом. Червона мереживна спідниця розходиться віялом від талії, доходячи трохи вище коліна. Зізнаюся, я насилу застебнула сукню. Або я додала у вазі, або у мене росте живіт, і, думаю, на дев'ятому тижні вагітності це не дивно.

- Чого не розумію? - запитую я, беручи руку, яку він мені пропонує, і заходжу всередину.

- Я не робив бронь в останній момент.

Моє серце завмирає, коли господар веде нас до нашого столу, в центрі якого стоїть маленька лампа.

- Ти це запланував?

Скільки ще разів цей чоловік здивує мене? Але більше того, скільки разів я буду дивувати саму себе? Чоловік, який бронює столик задовго до моєї згоди, припускаючи, що я погоджуся або навіть захочу піти з ним, був би для мене найбільшим тривожним сигналом.

І ось що найцікавіше - попри те, що я наполягала на тому, що ми підемо як друзі, у глибині душі мені хотілося б, щоб сьогоднішній вечір був чимось більшим. Востаннє, коли я була в ресторані з чоловіком, я шукала можливість м'яко розлучитися з ним. І все ж сьогодні ввечері я проклинаю себе за те, що натиснула на гальма і дала задній хід. Дженсен відхиляє запрошення господаря і замість цього висуває мій стілець.

- Сідай, принцесо.

Я примружуюся, дивлячись на нього.

- Я маю де в чому зізнатися.

Тепер, коли він сів, він завмирає зі склянкою води біля рота.

- У чому?

- Одного разу ти запитав мене, чи думаю я, що завжди права, коли справа стосується тебе. І я відповіла "так".

- Правильно. Я думаю, це було прямо перед тим, як ми трахнулися.

Я в сотий раз за вечір стискаю стегна, щоб заспокоїтися. *Цей чоловік.*

- Ну, насправді, я не думаю, що взагалі багато про тебе знаю.

Він урочисто посміхається.

- Ти прощена. Не всі знають.

- О, це було не вибачення. Це була заява, - відповідаю я йому самовдоволеною посмішкою і, відірвавши шматочок теплого хліба з кошичка, вмочую його в масло. - Навіть Джессі?

Він знизує плечима.

- На кшталт того. Він знає більше, ніж більшість. Так само, як і я про нього.

Дженсен успішно проникає мені під шкіру, але мені хочеться зірвати з нього обгортку і показати справжнього чоловіка, який ховається за нею.

- Я розумію. Я сама досить закрита книга.

Взявши олію, в яку я продовжую вмочати, він підсуває її до мене, щоб вона була повністю в моєму розпорядженні.

- Я знаю. Не думаю, що навіть Луна і Фелісіті не знають Кетрін Монро повною мірою.

Я зухвало піднімаю брову.

- І ти думаєш, що розгадав мене.

Він киває, прожовуючи шматок хліба.

- Крім однієї частини.

- Який? - запитую я.

- Твоя сім'я. Особливо твої батьки.

У мене зводять живіт. Мені не хочеться обговорювати своїх батьків. У ресторані раптово стає спекотно, а моя сукня стає ще тіснішою, ніж коли я намагалася застібнути блискавку. Моє серце шалено калатає з абсолютно неправильних причин, коли я, нарешті, озираюся на Дженсена.

- Навіть не думай про це. Вони такі, які є, і вони ніколи не зміняться.

Його щелепа помітно стискається, і я спостерігаю за тим, як він проковтує набитий рот, наче собака, готовий накинутися на те, що загрожує чомусь, що він відчайдушно намагається захистити.

Він відкидається на спинку стільця і чуває скроню, і я знаю, що він поступово розуміє причини, через які я так замкнула в собі.

Зрештою, він нахиляється вперед, поклавши потужні передпліччя на стіл і зчепивши долоні, і приковує мене до місця поглядом своїх карих очей.

Я не в силах поворухнутися, чекаючи запитання, яке, я знаю, буде.

- Вони погано ставляться до тебе, принцесо?

І ось воно.

Мій розум кричить мені, щоб я зачинила двері в нього перед носом, щоб припинити цю розмову.

Де офіціант? Вони не готові подати нам наступну страву або що-небудь у цьому роді? Я оглядаю зал.

- Кейт, - Дженсен м'яко зупиняє мене своїм голосом.

- Що? - шепочу я.

- Мені потрібно, щоб ти сказала мені, дитинко. Вони погано ставляться до тебе?

Мені потрібно забратися з цього до біса гарячого ресторану.

Потягнувшись через стіл, він бере мою руку у свою і переплітає наші пальці. М'яко погладжуючи мозолистим великим пальцем мою шкіру, він заспокоює мене. Я роблю глибокий вдих і повільно видихаю, моє серцебиття повертається до нормального ритму.

- Не у звичайному сенсі.

Клянуся Богом, я чую його гарчання на тлі музики, що грає на задньому плані.

- Не у звичайному сенсі?

- Нам обов'язково про них говорити? - я знову намагаюся ухилитися.

Він повільно киває.

- Вони бабуся і дідусь для моїх дітей і дуже важливі для моєї дівчинки. Так що так, потрібно поговорити про них, - я чую, як він бореться з гнівом і намагається говорити м'яким тоном. Дженсен Джонс - справжня печерна людина.

Подумати тільки, колись я думала, що йому наплювати на всіх, крім самого себе. Якби не ця розмова, я б посміялася над своїми помилковими судженнями. Із глибоким зітханням я намагаюся коротко все розповісти.

- Мій брат Істон - єдина справжня кровна сім'я, яка в мене є. Мої батьки, Вайолет і Генрі, байдужі. Вони сприймають нас з Істомом радше як проєкти та колекцію трофеїв. Вони витрачають більше часу на те, щоб хвалитися тим, хто ми такі і чим займаємося, ніж звертати увагу на нас як на людей. Істон - улюбленець, оскільки він неймовірно успішний підприємець і генеральний директор багатонаціональної приватної інвестиційної компанії, що базується в Дубаї. Більшу частину часу він проводить там зі своєю дружиною і моєю племінницею Евою. Вони моя єдина справжня сім'я, але я точно не зможу заскочити до них на філіжанку кави у вихідні, - я натягну свою найкращу фальшиву усмішку.

Де ж офіціант?

Дженсен дивиться на невинно білу скатертину, скрегочучи зубами.

- Отже, Істон одружений, у нього є сім'я, але ти написала мені, що твої батьки не зрадіють, дізнавшись про твої новини.

Я стискаю губи, щоб вони не тремтіли.

- Істон - старший і улюбленець. І він чоловік, якому не потрібно сидіти вдома і піклуватися про дитину або брати відпустку у зв'язку з вагітністю та пологами.

Я хапаю бузинний спиртц, який замовила, і роблю великий ковток, намагаючись втамувати сухість у роті. Воно огидне, і я із зусиллям ковтаю його, а потім прополіскую рот водою. Повертаюся назад до Дженсена, він залишається нерухомим, явно перетравлюючи те, що я йому сказала. У нього такий убивчий погляд, впевнена, що багато хто бачив його раніше. Але мене він не лякає. Я знаю, що йому боляче через мене. Я думаю, для такої людини, як він, у якої є батьки, що підтримують, у це, мабуть, важко повірити і майже неможливо переварити в голові.

- Це те, чого вони очікують? Що ти поставиш свою кар'єру понад усе інше? До біса те, чого ти насправді хочеш?

Я обережно киваю.

- Вони оплатили більшу частину моєї освіти в найкращих закладах і, завдяки своїм зв'язкам у юридичному світі, забезпечили мені найкраще місце, коли я була молодшою. Вони влаштували мене на мою нинішню роботу до Марка Престона.

Він упирається.

- Ти жартуєш, так? Ти ж не віриш у таку нісенітницю, Кейт, - зробивши глибокий вдих, вільною рукою він барабанить вказівним пальцем по столу в такт своїм словам. - *Ти* сама отримала цю роботу. Твій талант, твоя цілеспрямованість, той факт, що ти гаруєш не покладаючи рук день і ніч. Я ніколи не бачив нікого більш цілеспрямованого.

Я червонію від потоку компліментів.

- Дякую.

- Чому ти терпиш це, Кейт? Вони ставляться до тебе як до продовження самих себе. Все, що ти робиш, робиться для них.

- Це не так. Моя кар'єра - це те, чого я хочу, - я повторюю слова, які вимовляла стільки разів, що й не злічити.

Його великий палець знову починає виводити візерунки на моїй долоні, і моїм тілом пробігає тремтіння.

- Коли вони востаннє тебе обіймали?

Мені хочеться плакати, але я сповнена рішучості не робити цього. Я ненавиджу цю розмову, але водночас люблю її. Я ціную, що він підштовхує мене сказати все це вголос, але я ненавиджу те, що змушую себе визнати це - наче їхнє ставлення до мене дійсно огидне.

- Не можу згадати, - шепочу я.

Цього разу він прикушує внутрішній бік щоки.

- Коли вони востаннє говорили тобі, що люблять тебе?

Занадто давно.

- Чому тебе це хвилює? - лаюся я, не спеціально, але ситуація надто напружена.

- Не відштовхуй мене. Не відгороджуйся від мене. Ти знаєш, що мені не все одно, - він міцніше стискає мою руку. Я нічого не кажу, але опускаю голову, і моє довге волосся знову приходиться мені на допомогу.

- Коли, Кейт? - м'яко повторює він.

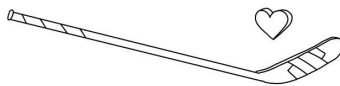
- Я не знаю, ясно? Я не можу згадати.

Відчайдушно бажаючи піти і приховати емоції, якими я все ще не готова поділитися, я відсуваю стілець і прибираю руку, хапаючи сумочку зі столу.

- Мені потрібно до вбиральні. Замов мені все, що хочеш. Тільки не...

- М'ясо, овочевий стир-фрай або ще один бузинний спритц, - закінчує він за мене. Я бачу, що він розчарований тим, що я не відкриюся далі, але також я бачу розуміння в його очах. Він знає, що наразі я зайшла так далеко, як тільки могла.

- Ага, - посміхаюся я. - Тільки не це.

- У мене був приголомшливий вечір. Спасибі, - кажу я, повертаючись на парковку до машини Дженсена і це правда. Коли я повернулася до столу, підфарбувавшись і зробивши кілька глибоких вдихів. Він начебто знав, що потрібно перемкнутися, тому, замість того щоб говорити про моїх батьків, він розповів мені все про свій шлях в НХЛ. Виявляється, поки я старанно готувалася до вступу в Єль, він проводив кожну годину неспанья на льоду, що вряди-годи не дивує мене, а заводить. Відданість цієї людини тому, що вона любить, - це... так, вау.

Коли ми виходимо на вулицю, він хапає мене за руку і притягує до себе, його знайомий одеколон огортає мене. На підборах я лише трохи нижча за нього, але він піднімає моє підборіддя, щоб я дивилася прямо йому в очі.

- Я чув, що принцес потрібно цілувати в їхні дні народження.

Я закочую очі; метелики *абсолютно* не ожили всередині мене просто зараз.

- Нестерпно. Але добре, якщо це буде в щоку.

Він злегка киває і посміхається.

- Це можна інтерпретувати по-різному.

І тепер я думаю про те, як він чіпає мене за дупу

- Ти знаєш, що я маю на увазі.

Він кладе руку мені на живіт і проводить долонею по червоній тканині.

- Я ніколи не перестану питати, ти ж знаєш, так? - нахилившись, він легенько цілує мене в щоку, спогади про ніч у Райлі, а потім в Оксфорді проносяться в моїй голові, як слайд-шоу.

Ще один спалах, але цього разу не в моїй свідомості.

І знову.

- Гей! - кричить Дженсен, підходячи до хлопця, який щойно нас сфотографував. - Що ти робиш?

- Дженсен Джонс, вірно? - хлопець простягає Дженсену руку для рукостискання, але Дженсен ігнорує його.

- Навіщо ти фотографуєш мене і мою... мою подругу.

- Чувак, вона тобі *не* подруга, - заперечує хлопець, який робить фотографії.

- Навіщо ти фотографуєш? - Дженсен знову скрипить зубами.

Він знизує плечима.

- Ти ж знаєш, як це буває. Ти бачиш когось знаменитого, робиш фото і публікуєш його.

- Ні. Взагалі-то, ні. Це вторгнення в наше приватне життя. Видалить це, будь ласка, - Дженсен додає "будь ласка", намагаючись залишатися професіоналом, але я можу сказати, що він кипить.

- Ти чіпляєшся до своєї дівчини на парковці біля ресторану. Не сказав би, що це особисте.

- Будь ласка, просто видали це.

- Господи, гаразд. Охолонь, - хлопець дістає з кишені телефон і кілька разів натискає на екран, демонструючи докази. - Готово.

Дженсен киває.

- Ручка є?

- А? - відповідає чоловік.

Я лізу в сумку і дістаю одну. Я нікуди не ходжу без ручки.

- Тримай.

Дженсен знімає ковпачок із ручки і вказує на білу кепку "Scorpions", яка на хлопцеві.

- Я підпишу це для тебе.

Його очі загоряються, коли він знімає кепку і передає її Дженсену.

- Приголомшливо, спасибі.

Дженсен підходить до своєї машини, яку пригнав паркувальник, притуляється до неї і починає писати на козирку.

- Тримай, приятелю. Надобраніч, - він надягає кепку назад хлопцеві на голову, а потім знову бере мене за руку і веде до пасажирських дверей.

- Гей! - кричить хлопець якраз у той момент, коли Дженсен сідає за кермо і рушає з місця.

Я дивлюся через плече, як чоловік починає розмахувати руками.

- Що з ним таке? Ти ж залишив автограф, чи не так? - я знову повертаюся до нього.

Він виїжджає з під'їзної доріжки і прямує до автостради.

- Мабуть, це через те, що я написав.

- Що ти зробив?

- Ну, очевидно, залишив автограф. І дружнє нагадування не бути придурком.

Я фиркаю від сміху.

- Рибалка рибалку бачить здалеку.

Перегнувшись через центральну консоль, він проводить рукою по моєму животу.

- Моя рука була на твоєму животі, а губи торкалися твоєї щоки. У кращому разі це було сумнівно. ЗМІ не дізнаються про це, поки ми самі цього не вирішимо.

РОЗДІЛ 22

ДЖЕНСЕН

Минула ніч була ідеальною. Єдине, що могло б зробити її кращою, - це затягнути мою дівчину в ліжку і показати їй, наскільки вона досконала.

Але найкраще те, що вона вперше відкрилася мені. Кейт Монро не відкривається людям, якщо тільки вони не входять до її найближчого оточення, це абсолютно очевидно, і вчора ввечері вона розповіла мені про своїх батьків. Не думаю, що вона коли-небудь говорила про це раніше.

Ні, вона розповіла мені про Вайолет і Генрі. Вони не батьки; жоден з батьків не оцінює свою дитину за її успіхами, а потім встановлює планку так високо, що вона ніколи не буде достатньо хорошою.

Вони ніколи не обіймали її і не цілували. Я навіть не впевнений, чи говорили вони їй коли-небудь, що люблять її. У той момент вона закрилася від мене, і моє кляте серце розбилося, коли я побачив, який біль вона відчуває досі, навіть через роки після того, як поїхала з дому.

Я хочу знищити їх.

Минулої ночі, коли вона лягла спати, я годинами вивчав їхню юридичну практику, а потім знайшов її брата. Думаю, я лише мигцем зазирнув у її сім'ю і дитинство, але Істон знає все. Він повинен. Минулої ночі мені знадобилися всі сили, щоб не зв'язатися з ним. Єдине, що мене зупиняло, це усвідомлення того, що, якби я це зробив, Кейт ніколи б мені цього не пробачила. Я вже ступаю по хиткому ґрунту, і досить одного невірного руху, щоб усе це зруйнувалося.

І в цьому-то й проблема - потрібно багато чого, щоб відчинити двері до її довіри, але досить невеликого порушення, щоб вони зачинилися і засув засунувся. Для всіх інших вона загадка. Але не для мене. Мені навіть не потрібна карта. Мені просто потрібно, щоб вона побачила, що в неї є я, і їй не обов'язково прикидатися іншою поруч зі мною.

- Доброго ранку, - Кейт, позіхаючи, йде на кухню, відчиняє шафи в пошуках свого улюбленого кухля. - Гей, ти не бачив... е-е-е... кухоль "Спляча красуня"? Він був тут учора, - вона пересуває кілька кухлів, оглядаючи полицю.

- Зазвичай вона стоїть спереду, вірно? - я піднімаюся з надувного ліжка і підходжу до неї. Її чорні шовкові шорти для сну піднімаються трохи вище вигину її дупи, коли вона тягнеться до верхньої шафи.

Чорт забирай, у неї є все.

- Так. Зазвичай я п'ю в ній каву щоранку.

Я знаю, принцесо.

А ще я точно знаю, де знаходиться кружка.

Я підходжу до неї ззаду, і вона завмирає, коли я притискаюся грудьми до її спини і повільно охоплюю її, кладу долоню їй на живіт, повертаючи обличчям до себе. Вона піднімає на мене погляд, її світле волосся все ще розпатлане після сну, хоча, на мій погляд, недостатньо.

Поклавши обидві руки по обидва боки стійки, я нахилиюся, поки ми не опиняємося ніс до носа.

- Вона в кавоварці. Вже чекає на тебе.

- Серйозно?

Я киваю і нахилиюся до її шиї, мої губи не торкаються чутливої плоті, але мій подих викликає кожну реакцію в її тілі.

- Серйозно.

- Як ти дізнався...

- Ти ж не збираєшся всерйоз запитувати мене, звідки я знаю, що це твій улюблений кухоль, чи не так? Знову і знову ти робиш мені ведмежу послугу, дитинко.

- Дженсене, ти не можеш продовжувати в тому ж дусі.

- Тому що ти хочеш, щоб я тебе поцілував, так?

- Ні.

- Твоє тіло мені не бреше, навіть якщо це роблять твої губи.

Вона кладе руку мені на груди і повільно відштовхує мене назад.

- Які в тебе плани на сьогодні?

Відчуваючи, що це все, що вона мені дозволить, я повертаюся до свого надувного матраца і починаю його здувати.

- Мені потрібно поговорити з тобою про це.

Тримаючи кухоль у руках, вона підходить і сідає на диван, не зводячи з мене очей.

- Говори.

- Думаю, я повернуся до себе.

На кілька секунд запанувала тиша, перш ніж вона відкашлюється. Я стою до неї спиною і починаю складати надувний матрац.

- Передсезонка почнеться, щойно я повернуся з Альберти. Я не хочу плутатися в тебе під ногами, поки я подорожую.

- Так... Гаразд, думаю, нудота припинилася, і, якщо хочеш, я можу дати тобі ключ від моєї квартири про всяк випадок.

Запихаючи матрац назад до пакета, я повертаюся до світловолосої красуні, яка сидить на дивані зі своєю улюбленою діснеївською принцесою в руках.

- Який такий випадок?

- Ну, ем, на випадок, якщо ти щось забув або захочеш зайти з якоїсь причини.

Я посміхаюся і прямую до ванної.

- Добре, принцесо.

- Отже, я вважаю, ми побачимося, коли ти повернешся з весілля? Передай своїй сестрі мої вітання.

Кейт стоїть у передпокої, поки я оглядаю квартиру, чи не залишив що-небудь. Я не хочу їхати, але дві речі змушують мене. Надувний матрац і той факт, що я не хочу, щоб вона готувала для мене вільну кімнату, коли їй знадобиться місце для зберігання для мільйона дитячих товарів, які я планую купити, тим більше що тепер їх буде вдвічі більше. Але мені також потрібно змінити свою тактику. Це ризиковано, але мені потрібно піти з її простору і сподіватися, що вона відчує мою відсутність так само, як я шалено за нею сумуватиму.

Нарешті зваливши сумки на спину, я зупиняюся поруч із нею в дверях і беру її за підборіддя великим і вказівним пальцями.

- Що ти робитимеш, коли я повернуся з Альберти?

- Працювати.

- Ти завжди працюєш. Що будеш робити після роботи?

- Гадаю, нічого.

- Нічого не плануй. Я заберу тебе з роботи в понеділок, і ми вирушимо за покупками для дітей.

Від мене не вислизає спалах захоплення на її обличчі.

- Хіба ми не повинні почекати до дванадцятого тижня, перш ніж починати робити покупки? Ну, знаєш, коли ми вийдемо з небезпечної зони?

- Сонографіст і лікарі були задоволені станом. Крім того, нам потрібно поговорити про створення двох дитячих кімнат - однієї тут і однієї в мене.

Вона здивовано піднімає брови у відповідь на мою заяву. Чи це розчарування? Я, чорт забирай, сподіваюся на це.

- Так, думаю, у них буде два будинки.

У них не буде двох будинків. У них буде один, як і в моєї дівчинки - і це моя квартира.

Але я вирішую підіграти.

- Удвічі більше любові.

Цілуючи її в щоку, я відчиняю двері й тихо зачиняю їх за собою, йду коридором від дівчини, яку я відчайдушно не хочу залишати.

- Дженсен!

Різко розвертаюся біля ліфта, на який чекаю, і до мене підлітає Кейт. Спочатку я щосили намагаюся прибрати з обличчя самовдоволену усмішку, бо це не зайняло багато часу. Але що ближче вона підходить, то більше її охоплює паніка.

Вона махає мобільником у руці, екран загоряється.

- Вони знають! - випалює вона.

Витягнувши обидві руки, вона вривається в мене, і я стискаю її в ведмежих обіймах.

- Хто знає?

- Мої батьки, Вайолет і Генрі. Або той хлопець у ресторані не видалив знімки, як він сказав, або їх зробив хтось інший.

Вона простягає мені свій телефон, і я починаю прокручувати останні повідомлення від Вайолет.

ВАЙОЛЕТ

"Не потрудишся пояснити, що, чорт забирай, відбувається?"

Фото з ресторану

"Я не дивлюся хокей, але це воротар "Scorpions", вірно? Той, кого щовечора фотографують із новою дівчиною. Той, хто не поважає жінок і, здається, пишається цим."

"І моя дочка стала його останньою жертвою. Чи вона добровільно опустила до нього?"

"Ти маєш вигляд дешевки. Вважай, що твою кар'єру закінчено."

З ними покінчено.

- Де вони живуть? - гарчу я.

Вона забирає в мене телефон, в її очах блищать сльози. Сильна, владна, впевнена в собі й нахабна Кейт повністю зникла, і на її місці з'явилася сором'язлива, беззахисна дівчина. Її перетворення не потребує пояснення тепер, коли я прочитав цілковиту нісенітницю в цих повідомленнях укупі з її одкровеннями минулої ночі.

- На іншому кінці міста. Але вони, напевно, у церкві. Вони ходять туди майже щоранку.

Ці люди релігійні?

- Неважливо. Я почекаю, поки вони повернуться додому з ранкової проповіді, а потім запропоную їм те, що вони ніколи не забудуть.

Її очі розширюються від страху.

- Ти збираєшся туди?

Двері ліфта відчиняються.

- Ми обоє. Ти думаєш, я просто сидітиму й дивитимуся, як із тобою так поведуться?

- Це не твоя битва, Дженсен.

Двері ліфта зачиняються за мною, і я охоплюю її обличчя долонями.

- Люди йдуть на війну, щоб захистити свою країну і свободу. Я йду на війну за свій світ.

Вона прикушує нижню губу, і я не знаю, намагається вона приховати посмішку чи занепокоєння, але вона розуміє, що не змінить моєї думки з цього приводу.

- Мені потрібно переодягнутися і взяти сумочку; зустрінемося внизу.

- Скільки часу зазвичай займає служба? - я дивлюся на годинник. Ми сидимо в моїй машині і чекаємо їх на під'їзній доріжці щонайменше сорок хвилин. В ідеалі я б зайшов, вмоствився зручніше, з'їв що-небудь із їхньої розкішної їжі і відкинувся на спинку стільця, але в Кейт немає ключа.

У будинок свого дитинства.

- Вони мають повернутися з хвилини на хвилину.

Вона сидить на пасажирському сидінні, похитуючи лівим коліном, великі сонячні окуляри прикривають її красиві очі. На вулиці навіть не сонячно. Я кладу руку їй на коліно, щоб зупинити погойдування, і нахилиюся, щоб зняти з неї темні окуляри.

- Кейт, подивися на мене.

Знову прикусивши нижню губу, вона продовжує дивитися просто перед собою на величезний особняк перед нами.

- Подивися на мене, принцесо.

- Ти знаєш, що зроблять мої батьки, якщо почують, як ти мене так називаєш?

Наче мені є до цього діло.

- Кейт. Поглянь. На. Мене.

Нарешті, вона повертається, щоб подивитися на мене, її очі опухли від сліз, я знаю, вона плакала і намагалася приховати це всю дорогу сюди.

- Що?

- Тобі не потрібні ці люди, і ти нічого їм не винна. Ти чуєш мене?

Я знаю, що вона мене не чує. Вона думає, що все це жахлива ідея, і я розумію це, просто відчуваючи, як вона тремтить під моїми дотиками.

- Ти не знаєш їх так, як я. Усе своє життя я дотримувалася принципу: "дотримуйся наших правил, або розбирайся по шматочках у тому безладі, який ми влаштуємо у твоєму житті".

- Життя? Під цим, я вважаю, ти маєш на увазі свою кар'єру?

- Так, Дженсен. Моя кар'єра, моя робота, вона ж моє життя.

- Твій успіх не визначає тебе, і вони теж.

Кейт відкриває рот, але потім швидко закриває його, переводячи погляд з моєї руки, що лежить у неї на колінах, на дзеркало заднього виду.

- Вони тут.

РОЗДІЛ 23

КЕЙТ

- Готова?

Я дивлюся, як Генрі виходить із "Land Rover" і прямує до задньої частини машини Дженсена, його обличчя спотворене гнівом.

Моє тремтіння посилюється.

- Ні.

- Говорити буду я.

Дженсен відчиняє свої дверцята і починає виходити, але в останню хвилину я хапаю його за руку.

- Обіцяй мені, - я дивлюся прямо в його карі очі, молячись, щоб я могла довіряти йому.

- Обіцяй, що все буде добре.

Піднімаючи мою руку, він ніжно проводить губами по кісточках пальців.

- Одного разу тобі не потрібно буде просити. Ти будеш просто знати.

Позаду нас лунає різке покашлювання, і коли Дженсен виходить з машини і зачинає за собою двері, я залишаюся на пасажирському сидінні, втупившись у вікно на те, як Генрі похмуро дивиться на нього. Його руки вперті в боки, окуляри сповзли до середини носа, а на обличчі написана перевага.

Цей погляд ніколи не змінювався з того дня, як я народилася.

О, чорт забирай, ні, тільки не Дженсеном. Я тягнуся до ручки дверцят машини.

- Кейт, мило з твого боку приєднатися до нас, - Вайолет стоїть за кілька футів від чоловіків, явно чекаючи, коли я вийду з машини.

- У мене немає ключа від будинку, тому ми чекали вашого повернення.

- У тебе немає ключа, тому що це не твій дім.

Дженсен припиняє говорити і різко повертає голову.

- Що означає "не твій дім"? Вона ваша кров.

У відповідь вона поблажливо піднімає руку.

- Формально, ви вторглися на чужу територію, але якщо вже ви вирішили почекати на нас, давайте заїдемо всередину. Я не веду дискусій на під'їзній доріжці.

Вайолет і Генрі пліч-о-пліч піднімаються на ганок, а потім заходять у будинок, ми йдемо за ними. Я практично відчуваю гнів, що виходить від Дженсена, коли ми входимо, і він озирається на всі боки.

Тут немає сімейних фотографій, тільки ті, на яких ми отримуємо наукові ступені та досягнення. На решті знімків мої батьки зустрічаються і спілкуються з відомими людьми, які обіймають високі посади.

- Чорт забирай. Для них це місце - святиня, - каже Дженсен собі під ніс.

- Звісно, - торкаючись його руки, я веду його до кабінету, де вони проводять усі свої збори. - Вони не запропонують тобі випити.

Посміюючись, він діловито походить мармуровою підлогою, засунувши руки в кишені штанів.

- З огляду на те, як твоя мама щойно подивилася на мене, я радий цьому.

- Вайолет. Я називаю її Вайолет. Не називай її мамою.

- Вона не дозволяє тобі називати її мамою?

Я штовхаю великі двері червоного дерева, що ведуть до кабінету.

- Просто мені так більше подобається.

- Дженсен Джонс? - Вайолет сідає на один із чорних шкіряних диванів. - Тебе так звуть, вірно?

Без запрошення Дженсен бере мене за руку і саджає поруч із собою на такий самий диван навпроти моїх батьків.

- Отже, ви не фанати хокею?

- Ні. Ми не цінуємо спорт, особливо... - Вайолет вказує на нього. - Не надто витончений.

Стягуючи з голови кепку, я думаю, він збирається зняти її, оскільки сидить навпроти моїх батьків, але натомість він розгортає її і одягає задом наперед.

- Ну, тоді вам не сподобається хокей. Вам, напевно, не сподобається, що я про це думаю.

Я посміхаюся, і Генрі помічає це, незворушно піднімаючи брову.

- Вважаю, ви тут, щоб пояснити фотографії.

- Ми тут, щоб відповісти на ваші повідомлення. Як я завжди говорив Кейт, я віддаю перевагу старомодному способу спілкування, - заперечує Дженсен.

- Вибач, але, наскільки я пам'ятаю, моя дочка могла говорити сама.

Очі Дженсена стали фіолетовими. Закинувши ногу на ногу і влаштувавшись зручніше, він відповідає:

- О, так ви в курсі, що вона ваша дочка?

- Що, чорт візьми, це означає? - випалює Генрі.

- Хочете, я нагадаю вам про повідомлення, які ви відправили сьогодні вранці, про те, що розповіла мені ваша дочка, або про те, що ви соромитеся її? Вам вирішувати.

Знявши окуляри, Генрі дивиться Дженсену просто в очі. Мабуть, він наляканий тим, що його оточує, але він цього не показує, ні крапельки.

- Синку. Ти знаєш, з ким розмовляєш?

- Не зовсім. Чесно кажучи, я про це якось не замислювався. Це трохи схоже на гру - я оцінюю лід на предмет загроз і зосереджуюся на тих, які становлять найбільший ризик. Тут я не бачу нічого особливого.

Я давлюся власною слиною і відкашлююся. *Він зовсім не наляканий.*

- Кетрін. Можна тебе на кілька слів, будь ласка? - Вайолет встає і показує, що хоче, щоб я пішла разом із нею.

- Про що не можна поговорити в цій кімнаті?

Вона дивиться на Дженсена.

- Ти не частина цієї сім'ї, і те, підтримуєш ти стосунки з нашою дочкою чи ні, не має значення. Тобі тут не раді. Тобі тут не місце.

- Це не так, - випалюю я. - Він належить мені, і досить скоро він стане частиною моєї родини.

Рука Дженсена торкається мого коліна, коли обличчя Вайолет із розлюченого перетворюється на перелякане. Вона повільно сідає назад на диван, вивчаючи мій живіт.

- Нам це не привиділося, Генрі. Це правда. Дурне маленьке дівчисько чекає дитину від якогось покидька.

Мене захльостує сором. У глибині душі моя підсвідомість бореться зі своєю параноєю, що глибоко вкоренилася, - я знаю, що мені нема чого соромитися, але те, як мої батьки дивляться на мене, змушує мене почуватися нікчемою. Наче я викинула все своє життя на вітер.

Сором швидко змінюється гнівом - *покидька?! Вона нічого про нього не знає.*

- Дітей.

- Що? - голос Вайолет тремтить.

- У множині, Вайолет. Дітей. У нас із Кейт будуть близнюки.

У свої сімдесят з гаком років обоє моїх батьків мають такий вигляд, немов у них ось-ось зупиниться серце.

- Близнюки? - шепочуть вони в унісон.

- Так. Пологи в березні, - уточнює Дженсен без тремтіння в голосі.

- Ти дурне дівчисько, - випльовує Вайолет. - Ти навіть не заміжня! Ще два місяці, і він піде шукати іншу жінку, щоб обрюхатити її!

- Цього не буде, - заперечую я. - До того ж, ми не разом. Ми збираємося стати співбатьками.

Я відчуваю, як Дженсен поруч зі мною напружився. Це вперше, коли він виявляє хоч краплю занепокоєння.

- О, це стає все кращим і кращим, Вайолет, - Генрі проводить рукою по обличчю. - Забирайтеся з мого будинку, ви двоє.

- Що? - мене охоплює паніка.

- Забирайтеся з мого будинку! Ви приходите сюди, ображаєте нас, а потім втоптуєте ім'я нашої сім'ї в бруд цим скандалом.

- Скандалом?! - Дженсен повільно подається вперед на дивані, впираючись ліктями в коліна. - Ви хочете сказати, що розглядаєте вагітність своєї доньки і той факт, що я буду поруч із нею, бажаючи цих дітей усім серцем, як клятий скандал? Ви хочете сказати, що розглядаєте своїх народжених онуків як скандал?

- Забирайся геть! - вигукує Вайолет.

Дженсен не рухається, і я залишаюся прикутою до місця, коли він дивиться Вайолет прямо в очі.

- Аву ви теж розглядали як *скандал?*

- Як ти смієш!

- Чи все добре тільки тому, що це Істон і він хлопець?

Вайолет ігнорує Дженсена і дивиться на мене.

- Твою кар'єру закінчено, Кетрін. Вітаю. Утім, я не повинна дивуватися; я завжди знала, що ти облажаєшся.

- Ти лицемірка. Ви вибрали мою роботу за мене.

Слова Фелісіті спливають у моїй пам'яті.

- Ми з твоїм батьком виховали тебе в турботливому домі, а коли в нас з'явився власний бізнес, ми побудували його з нуля. Ніхто не чекав на мене, коли я пішла через народження дітей.

- Я ніколи в житті не чув такої нісенітничі, - сміється Дженсен. - Це лайно сміховинне. Вайолет дивиться на Дженсена, потім на мене, з неї ллється отрута.

- Але я повинна була зупинитися на одному.

Дженсен перестає сміятися.

- Що, вибач?

- Я сказала, - Вайолет знову встає з дивана, і Генрі приєднується до неї, явно підтримуючи. - Нам слід було зупинитися на Істоні.

Реву, який я чую від Дженсена, достатньо, щоб потрясти весь будинок дощенту. Він нахилиється вперед, але я можу сказати, що він не зачепить моїх батьків, навіть якщо вираз його обличчя свідчить про зворотне.

- Мене від вас до біса нудить, - гарчить він, його губи кривляться від люті. - Уважно подивіться на свою приголомшливу доньку і запитайте себе, як у вас вийшло її народити. Насправді, я починаю сумніватися, чи здатні такі істоти, як ви, взагалі створити таку досконалість.

Я кладу руку йому на плече, намагаючись заспокоїти його. Мої стіни піднялися, і я немов завмираю, міцно стримуючи свої почуття, щоб біль від слів Вайолет не проник у моє серце.

- Давай просто підемо звідси, будь ласка.

ДЖЕНСЕН

Я майже не зібрав речі для польоту, який мені абсолютно необхідно здійснити завтра вранці в Альберту. Але я не можу залишити її сьогодні ввечері.

Я не залишу її.

Я не *хочу* залишати її.

Що я хочу зробити, так це притягнути її до себе, щоб її руки обвилися навколо мене в пошуках розради замість втішної ковдри. Я хотів обійняти її весь день, але вона відмовлялася впускати мене, все більше ховаючись від мене.

Хто, блядь, каже таке своїм дітям? Хто, чорт забирай, так із кимось поводить, не кажучи вже про власних дітей.

Кипляча кров, що біжить моїми венами, прискорюється. Мені потрібно піти до неї. Але вона не дозволила мені обійняти її, втішити всіма способами, які, я знаю, їй потрібні і яких вона жадає.

- Чорт! - сідаючи на надувний матрац, який я спустив десятьма хвилинами раніше, я дістаю телефон.

- Ти знаєш, котра година? - стогне Джессі.

- Вона мене не впускає.

- Але вона дала тобі ключ, вірно?

Я закриваю очі.

- Не в буквальному сенсі. У переносному сенсі, вона мене не впускає. У мене нічого не виходить.

- Гадки не маю, чому ти звертаєшся до мене з цим. Ти знаєш мій послужний список, - каже він, позіхаючи. - Просто скажи їй, що кохаєш її або що-небудь у цьому роді.

- Так, тут це не спрацює. Вона не хоче, щоб я любив її.

- І як ти з цим справляєшся?

- Її батьки не люблять її, і вона думає, що ніхто інший теж не полюбить.

- І ти точно знаєш це.

- Так. Це було абсолютно зрозуміло після чудової зустрічі, яка у мене була з ними сьогодні в їхньому кабінеті.

- Чорт.

- Вони просто щось, братане.

Джессі видихає в трубку. Я знаю, що йому це знайомо. Я практично чую, як він згадує, що сталося в Далласі.

- Ну, ти знаєш, чим це закінчилося для мене, коли я спробував узяти на себе турботу про батьків. Я не та людина, до якої можна звернутися по позитивні твердження або пораду, - він робить паузу. - Я можу дати тобі покрокову інструкцію про те, чого *не* слід робити.

- Так, думаю, з цим у мене все гаразд, чувак.

- Послухай, просто продовжуй підтримувати її. Це все, що ти можеш зробити. Можливо, вона дійсно не хоче нічого більшого, ніж хорошої дружби з тобою.

Я здригаюся.

- Я не розглядаю такої можливості.

- Я думаю, ти повинен. Вона відкрито визнає, що не заводить стосунків. Я буду з тобою гранично чесним, - Джессі робить паузу. - Але спочатку мені потрібно, щоб ти пообіцяв, що не будеш злитися на мене за те, що я це скажу.

Я міг би.

- Не буду. Говори.

- Наскільки це пов'язано з твоїми почуттями до неї порівняно з твоєю потребою довести, що Лорен була ідіоткою, кинувши тебе... якою вона, до речі, і була.

Чорт, очевидно, ця розмова неприємна для нас обох.

- Я не сумніваюся у своїх почуттях до Кейт. Що більше часу я проводжу з нею, то більше я хочу, щоб вона була в моєму житті, а не тільки в моєму ліжку.

- Отже, я далекий від теорії з Лорен?

- Так, - видавлюю я.

Кейт не така, як Лорен; я знаю це. Нам судилося бути разом.

- Просто ти роками твердив, що кохання, шлюб і зобов'язання - марна трата часу, яка неминуче закінчиться розбитим серцем і...

- Я знаю, що завжди говорив, - я перериваю його, моє занепокоєння зростає в міру того, як він підходить занадто близько до невпевненості, яку я намагався приховати.

- Я не кажу, що вона не підходить тобі. Я просто кажу, що якщо ти не для неї, то це не твоя вина. Ти хороший хлопець, а Лорен була неправа. Таке лайно обов'язково залишить шрами.

Я хапаюся за волосся.

- Гаразд, думаю, час закінчувати цю розмову.

- Я не намагаюся тебе засмутити, чувак; я не був би хорошим другом, якби не попросив. Таке відчуття, що ти щосили намагаєшся роздобути дівчину, і так, я розумію це, але також і для того, щоб довести, що з Лорен був одиничний випадок. До цього ти не намагався завести стосунки.

- Бо до того, як вона почала виношувати моїх дітей, я був переконаний, що в мене з нею немає жодного шансу, - мої плечі приречено опускаються. - Напевно, досі немає.

- Що ти роби́тимеш, якщо нічого не вийде?

Це єдине, у чому я абсолютно впевнений.

- Буду шалено любити своїх дітей і намагатимуся не ховати жодного хлопця, який, блядь, подивиться на неї.

Він фиркає від сміху.

- Ти на межі божевілля, ти знаєш про це?

- І це для тебе новина? Я заробляю на життя тим, що зупиняю потужні кидки зі швидкістю сто миль на годину.

РОЗДІЛ 24

КЕЙТ

Нечутливо.

Саме так я прожила своє життя. Так я вижила в дитинстві та підлітковому віці, і, отже, це єдиний відомий мені спосіб функціонувати, будучи дорослою.

Вилазючи з ліжка, я висовую голову з дверей своєї спальні. Кругом тихо і темно; Дженсен, мабуть, нарешті закінчив телефонну розмову. Сходивши в туалет, я йду назад у спальню, коли приглушений стогін зупиняє мене на півдорозі.

- Гей? - шепочу я.

Жодної відповіді, поки з вітальні не долинає ще один стогін.

- Дженсен?

Моя цікавість перемагає, я повертаюся і прямую на звук. Злегка стогнучи уві сні, Дженсен лежить, розтягнувшись поперек надувного ліжка, простирадла небезпечно низько звисають з його оголеної талії. У м'якому місячному світлі, що просочується крізь прозорі фіранки, я легко можу розгледіти блискітки поту на його грудях. Його руки міцно притиснуті до боків, але те, що лежить поруч із ним, змушує моє серце завмерти.

Поруч із ним лежить коричневий шкіряний гаманець, у якому два знімки з УЗД. Після першого УЗД він запитав, чи можна йому взяти кілька фотографій, і ось куди він їх поклав.

Ось так він і заснув, поруч із нашими народженими дітьми.

Я кладу гаманець на стіл, і на мене накочує усвідомлення.

Він має рацію, як і моя інтуїція - я абсолютно нічого не знаю про людину, що лежить переді мною. Але він знає мене вздовж і впоперек.

Він знову стогне і відвертається вбік.

- Дженсен? - шепочу я. Але він не прокидається.

Моє серце шалено калатає, у венах пульсує кров, я повільно опускаюся на матрац поруч із ним. Я не знаю, що з ним відбувається, але він проявив до мене доброту і захистив мене перед двома людьми, які жодного разу не проявили до мене ні краплі доброти, тільки на певних умовах.

Він ворушиться і перекочується до мене, коли я влаштовуюся спиною до його розпаленого тіла.

- Кейт? - стогне він.

Схиливши голову через плече, я підношу вказівний палець до губ.

- Шшшш, уже пізно, і тобі наснився поганий сон, - я дивлюся на його все ще відкритий гаманець. - Ти поклав їх у свій гаманець.

- Хммм?

- Близнюки. Вони у твоєму гаманці.

Він піднімає голову, щоб подивитися, що я маю на увазі, і запах його одеколону огортає мене з усіх боків.

- Так, вони завжди зі мною.

Тепло розливається у мене в грудях.

- Ти хороша людина, Дженсен. Я просто хочу, щоб ти це знав. Мені шкода, що у нас був такий невдалий початок.

Він сонно посміхається.

- Усе, що сталося між нами, було задумано саме так. Я ні про що не шкодую.

- Я теж, - зітхаю я.

Минає кілька секунд, перш ніж він розслабляється поруч зі мною, напруга між нами настільки велика, що від одного чиркання сірника може спалахнути пожежа.

- Іди сюди, - він цілує мене трохи нижче від вуха, тоді як його величезна рука лягає на моє стегно, притягуючи мене назад до себе.

- Скажи мені зупинитися, - шепоче він.

Я мовчу. Я не хочу, щоб він зупинявся. Чим він ближче, тим у більшій безпеці я почуваюся.

- Слова, принцесо. Скажи мені свої слова і накажи зупинитися.

Я нічого не кажу.

Лягаючи назад на подушку позаду мене, він притягує мене так близько, що я відчуваю його тверду опуклість. Він повністю оголений, і в мене таке відчуття, що в будь-який момент я приєднаюся до нього.

- Якщо ти не скажеш мені, чого хочеш, тоді я зайду далі і зроблю те, що повинен.

- Тоді зроби це, - нарешті шепочу я.

Його губи пестять мою шию.

- У тебе є межі в ліжку?

Озираючись через моє плече, його темно-карі очі широко розкриваються.

- Щось на кшталт... що я не буду робити?

Він повільно киває.

- Ти дозволила зробити мені все, що я захочу. Це як помахати червоною ганчіркою перед биком, коли справа доходить до тебе.

Я посміхаюся.

- Немає нічого, що б ти зміг зробити, чого я ще не робила.

- О, є.

- Хочеш посперечатися?

- Так, хочу, - піднімаючи мене з ліжка, він несе мене у ванну і ставить на ноги в душовій кабіні. Я дивлюся на його прекрасне тіло і величезний збуджений член, і мій рот наповнюється слиною, коли спогади про ту єдину ніч оволодівають моїм тілом.

Тут я помічаю невеликий ланцюжок слів на лівому боці його грудної клітки. Це було в нього раніше? Не пригадаю, щоб у нього було татування.

- Що тут написано? - запитую я, вказуючи на, як мені здається, фразу латиною.

Стягуючи з мене майку, він розглядає мої повні груди й загострені соски з пірсингом. Він рефлекторно облизує губи.

- Я скажу тобі, коли прийде час.

- Час для чого?

Потім він стягує з мене піжамні шорти, і я виходжу з них. Кидаючи їх за спину, він прикушує кулак.

- Чорт візьми, твоє тіло - гробаний палац, безумовно, відповідний для принцеси.

- Що за час, Дженсене?

- Наберися терпіння і дозволь мені зайнятися тобою по-своєму.

Заходячи слідом за мною, він знімає зі стіни знімну насадку для душу і вмикає теплу воду. Тьмяно освітлену ванну починає заповнювати пара.

- Нахилися й уприся долонями в стіну перед собою.

- Я вже робила це раніше, - наполягаю я.

У його очах спалахує роздратування.

- Я більше ніколи не хочу чути, як ти говориш про іншого чоловіка.

Опускаючись на коліна, він розсовує мої сідниці, проводячи язиком по моїй тугій дірочці. Потім він плює прямо в мене, дратуючи пальцем.

- Ця дупа, - тримаючи насадку для душу в іншій руці, він направляє струмені теплої води на мою кицьку, миттєво знаходячи мій клітор. - Ця кицька, - ще один рух його язика по моїй дупі. - Усе твоє тіло належить мені й нікому іншому. Потримай насадку для душу.

Коли я забираю її, він повертає мою руку так, щоб вода продовжувала стікати по моему клітору. Боже, це так до біса приємно.

- Скажи мені, що жоден чоловік ніколи не торкався до тебе так, - його язик знову знаходить мою попку, кружляючи нею, змушуючи мене скрикувати від задоволення. Його пальці граються з моєю кицькою, перш ніж він водить два пальці всередину, стискаючи їх, доки вони не знаходять те чудове містечко, і я починаю розслаблятися, моє звільнення стікає по внутрішньому боці моїх стегон.

- Скажи мені.

- Ні, не торкався.

- Продовжуй кінчати для мене, принцесо.

- Я не можу, - я починаю тремтіти, але він не вгамовується, тільки сильніше натискаючи.

- Ти, чорт візьми, можеш і зробиш це.

Насадка для душу з дзвоном вислизає з моїх рук.

- О, трахни мене, Дженсен... Я знову кінчаю.

- Із клятвим задоволенням.

За частку секунди я притискаюся спиною до стіни, мої ноги обвиваються навколо його м'язистої талії.

Ми опиняємося віч-на-віч, коли його дикий погляд пом'якшується, а потім опускається на мої губи.

- Як щодо того, щоб дати тобі спробувати на смак твою солодку попку?

Мої очі розширюються від шоку.

- Спробуєш на смак мою попку?

- Так, твоя попка така до біса солодка. Хочеш спробувати? Було б егоїстично тримати все це при собі.

Мій погляд опускається на його повні губи.

- А потім я отримаю твій член?

- А ти як думаєш?

- Я думаю, тобі не терпиться увійти в мене.

- Нарешті ми хоч у чомусь згодні, - його губи знаходять мої, коли він цілує мене, посилаючи мурашки по моєму розпаленому тілу. - Розступися переді мною, принцесо.

Відкриваючи мій рот, він ковзає своїм язиком по моєму, постукуючи в мене, дозволяючи мені спробувати себе на смак.

- Розумієш, що я маю на увазі? До біса смачно.

Моє збудження продовжує стікати по стегнах, моя кицька сильно пульсує.

- Думаю, я все ще кінчаю.

- Напрошується на мій член.

Він повільно опускає мене і, притримуючи однією рукою мою попку, входить всередину мене.

- Татко вдома.

- Так, Джей Джей, так і є.

Його стегна притискаються до мене, і я стогну.

- Скажи це знову.

- Джей Джей.

- Ще раз.

- Джей Джей.

- Ще.

Щоразу в ідеальній синхронізації з його поштовхами.

- Джей Джей! - кричу я.

- Саме так, Кетрін.

- Що ти робиш? - я ахаю, коли відчуваю, як його рука повільно наближається до моєї тугої дірочки.

- Скажи мені, Том трахав тебе тільки в місіонерській позі?

- Я думала, ти не хочеш говорити про інших чоловіків.

- Скажи мені, - він штовхається в мене.

- Так. Я ж казала тобі.

Пальці Дженсена дражнять мене, поки він продовжує трахати мою кицьку своїм членом.

- У тебе буде так багато перших моментів зі мною, принцесо.

Цього разу я думаю, що він, можливо, має рацію.

- Я вже ношу твоїх дітей.

- Чорт забирай, так, це так, - його стегна притискаються до мене. - Я не шкодую ні про що, крім одного, - каже він із придином.

- Ти про що?

- Того дня, коли я увійшов у тебе і ти завагітніла, я не знав про це. Тож, думаю, мені доведеться це компенсувати.

- Ну, ти не зможеш зробити мене знову вагітною, - сміюся я.

Кінчик його пальця м'яко проникає в мою дупу. Це не займає багато часу, тому що вона така волога від мого власного оргазму.

- Боже, це так приємно.

- Ммм-хмм. Мені страшенно подобається грати з тобою.

Його язик знову знаходить мій, поки він продовжує домінувати над моїм тілом.

- Ти найкращий, з ким я коли-небудь була, - визнаю я.
Він сміється мені в губи.

- О, я знаю. Твоє тіло кричить про це.

- Такий самовпевнений.

- Скажи мені, ти почуваєшся сексуальною, коли носиш наших дітей, поки я трахаю тебе і фантазую про те, щоб знову зробити тебе вагітною? Тебе це заводить?

- Так.

- Добре. Тому що це зводить мене з розуму.
Тремтячи, я притискаюся до нього, коли ми обидва кінчаємо разом.

- Вау, це було...

- З тобою бувало таке раніше?
Поступаючись хоч раз у житті, я хитаю головою.

- Це було дико.

Вираз перемоги на його обличчі комічний.

- Чи означає це, що ти повернешся за добавкою?

- Я подумаю про це.

- Обов'язково зроби це, - все ще перебуваючи всередині мене, він притискається чолом до моїх грудей, роблячи глибокий вдих.

- Що таке?

- Я просто хочу, щоб ти знала, що я тут. Я терпляче чекаю, і ти абсолютно заслуговуєш на те, щоб тебе любили так, як я буду любити тебе. Якщо ти даси мені цей шанс.
Мої пальці перебирають його вологі темні пасма волосся.

- Будь-яка любов приходить з умовами, з очікуваннями.

- Єдина умова, яку я маю, - це щоб ти дихала, і ти була моєю. Точно так само з моїми дітьми, так само, як твої батьки повинні були ставитися до тебе.

- Я не заводжу серйозних стосунків, Дженсен.

- Джей Джей. І ти намагалася з Томом... Ти дала йому шанс.
Я хитаю головою, хоча він не може цього бачити, бо притискається до мене обличчям і міцно обхоплює мене за стегна.

- Бути з тобою - це зовсім не так, як із Томом.

- Скажи мені, як.

- Ти знаєш як.

- Я хочу це почути.

- Я не можу...

- Скажи це. Мені потрібно почути, чим це відрізняється.
Поклавши моє підборіддя собі на маківку, він повільно, майже неухважно грається з пірсингом у сосці.

- Бо якщо хтось і здатен пробудити в мені почуття, то це ти. Я не можу віддати тобі своє серце, коли, врешті-решт, ти просто розіб'єш його. Я не готова піти на цей ризик. Я не можу бути настільки вразливою.

Він піднімає голову, і ми опиняємося віч-на-віч, все ще з'єднані, його член все ще твердий і перебуває всередині мене.

- Мені теж страшно, але ти маєш знати, що тобі нема чого боятися. Я твій захисник, твій хранитель і твій чоловік. Віддай мені своє серце і довіряйся, принцеса.

РОЗДІЛ 25

ДЖЕНСЕН

Здається, я стаю м'якшим.

Я сиджу один за столиком у задній частині залу в смокінгу і спостерігаю, як Голлі та Ед рухаються танцполом під мерехтливими вогнями, їхні обличчя світяться любов'ю. Я швидко піднімаю руку і змахую сльозу з куточка ока.

Вона заслуговує на все щастя.

- Гей, давненько не бачилися.

Я піднімаю очі і бачу Хлою, найкращу подругу Голлі, рудоволосу дівчину з тієї ночі в барі Райлі.

- Привіт, - кажу я, посміхаючись і потягуючи бурбон.

Вона сідає поруч зі мною, схрестивши ноги під столом і злегка нахилившись вперед, виставляючи свій глибокий виріз блідо-рожевої сукні подружки нареченої. Я швидко відводжу погляд. Є щось напружене в цьому, і я весь день уникав її, намагаючись триматися поза увагою.

Вона тихенько постукує нігтями по скатертині і підпирає підборіддя іншою рукою. За виразом її очей я бачу, що вона випила більш ніж достатньо.

- Чому при кожній нашій зустрічі я трохи напідпитку? - хихикає вона.

- Я б сказав, що ти трохи більше, ніж напідпитку, але краще, ніж тієї ночі.

- У мене так і не було можливості подякувати тобі за те, що проводив мене назад.

Я дивлюся на неї як слід уперше відтоді, як вона сіла.

- Ти щойно зробила це, і не за що.

Вона оглядає приміщення, оцінюючи.

- У тебе немає тут друзів? Я думала, ти будеш найпопулярнішим хлопцем у залі?

Я відкидаюся на спинку стільця і відсуваю порожню склянку.

- Ні-а, намагаюся не висовуватися.

- Вітаю з перемогою в Кубку Стенлі.

- Дякую.

Уся ця розмова здається натягнутою і незграбною, ніби вона намагається щось сказати мені.

- Ти надовго в місті? Скоро почнеться передсезонка?

Я думаю про те, як сильно я хочу повернутися в Сіетл, згорнутися калачиком на дивані Кейт, притиснувши її до себе.

- Я повертаюся завтра; післязавтра починається передсезонка.

У цей момент на моєму телефоні, який лежить на столі лицьовою стороною догори, висвічується повідомлення, і Хлоя повертає голову в його напрямку.

Це фотографія від Кейт.

ПРИНЦЕСА

"Цей, напевно, найкраще, що ти робив, на даний момент..."

фотографія її вимитої тарілки, піднесена до обличчя

Я швидко набираю відповідь, тримаючи телефон ближче до себе, щоб екран був поза увагою.

Я
"Ах так? Що ти їла сьогодні ввечері?"

ПРИНЦЕСА
"Вегетаріанська лазанья."

Я продовжую витріщатися у свій телефон, повністю забувши про навколишнє.

- Почекай, це та дівчина з Райлі тієї ночі? Блондинка? - Хлоя клацає пальцями, ніби намагається згадати ім'я Кейт. - Вона тусується з вашою компанією, вірно?

Принаймні, я думав, що мій екран був поза увагою.

- Так, - відповідаю я, блокую телефон і кладу його лицьовим боком донизу, так, щоб нічого не було видно.

Насупивши брови, вона розмірковує над тим, що вочевидь щойно побачила.

- Ви зустрічаєтеся? Ти називаєш її принцесою... - вона замовкає.

Я, чорт забирай, хочу цього.

- Ні. Вона просто дуже близька подруга, яка терпіти не може, коли її так називають, тож я навмисно це роблю, - вичавлюю із себе фразу, що здається геть неприродною. Я також здивований, що вона не бачила і не пам'ятала, як Кейт сиділа в мене на колінах того вечора, коли я проводжав її додому. Мабуть, вона була п'янішою, ніж я думав.

- О-о-о, ну, це мило, що ти приготував для неї.

- Хлоє, ти клеїшся до мого брата? - Голлі підходить і стає поруч зі мною. Очевидно, щоб врятувати мене.

Хоча Голлі явно дражнить свою найкращу подругу, я не випускаю з уваги рум'янець на щоках Хлої. В іншому світі, незважаючи на те, що вона на кілька років молодша за мене, у мене могла б виникнути спокуса подивитися, як далеко простягається цей рум'янець. Але на всій цій планеті немає іншої жінки, яка мене цікавила б.

Я хочу свою біляву принцесу, як і тієї ночі. Нічого не змінилося і ніколи не зміниться.

Присутність Хлої начебто нагадує мені, що, хоча найкраща подруга моєї сестри, можливо, запала на мене, є тільки одна жінка, яка коли-небудь закрутить мені голову.

Хлоя встає і обтрушує сукню.

- Піду візьму ще випити.

Моя сестра втискує свою величезну сукню на звільнене місце поруч зі мною і, примружившись, дивиться прямо в мій бік, вивчаючи мене. Мені не подобається цей погляд.

- Коли ти збирався розповісти мені?

Я фиркаю і хитаю головою.

- Вона просто не могла почекати, чи не так? - мої очі оглядають зал, поки я не знаходжу маму, яка стоїть за іншим столом і розмовляє з друзями сім'ї. Я повертаюся до Голлі. - Я планував розповісти тобі після твого знаменного дня.

- Я все ще в шоці. Ти - батько близнюків.

Я киваю.

- Ага.

- Мама каже, що ти в неї закоханий.

Я відкидаю голову назад і сміюся.

- Мені багато чого в ній подобається.

- Вона в тебе не закохана?

- Що це? Іспанська інквізиція? - я обводжу рукою зал. - Тобі що, нема з ким поговорити?

Вона відкидає своє довге темне волосся вбік і знову дивиться на мене карими очима. Відтінок майже ідентичний моєму.

- Технічно, ти гість. До того ж, я сьогодні вся в коханні, - вона поправляє мою краватку-метелика, яку я ще не зняв. - Ти виглядаєш, ну, не знаю, сумним?

- Мені не сумно, Голлі. Просто в мене багато всього на думці.

- Наприклад?

Як мені перейти від дружньої зони, де ми іноді трахаємося, до одруженої.

Я нічого не кажу.

- Я думаю, тобі слід привезти її в Альберту. Мама каже, що вона не змогла приїхати через роботу, - зітхає вона. - У цьому проблема з весіллям у будній день, але це був єдиний час, коли Ед міг відволіктися від свого напруженого графіка операцій.

- Я знаю Голлі. Але не думаю, що вона захоче приїхати. Вона познайомиться з моєю родиною як мати моїх дітей, але вона не хоче бути зі мною.

- Ну, я думаю, ти просто знахідка.

Я притискаюся своїм плечем до її плеча.

- Дякую.

- Серйозно. Тобі потрібно привести її познайомитися з нами.

- Я працюю над цим, повір мені. Але в мене закінчуються ідеї.

- Просто скажи їй прямо, що ти в неї закоханий. Будь чесним.

Я здригаюся.

- Думаю, я вже це зробив.

- Ти вимовив ці слова?

Я хитаю головою.

- Ні. Послухай, це складно. Вона знає, чого я хочу, і я просто намагаюся триматися.

- Я все ще не можу повірити, що ти станеш батьком! Ви будете дізнаватися стать малюків?

- Так, гадаю. Але зараз лише дев'ять тижнів. Ми ще не вирішили, але я, чорт забирай, сподіваюся на це. Мені потрібно купити дитячі речі, і так, я виберу блакитне або рожеве.

Вона здивовано притискає долоню до грудей.

- О, чорт, я збираюся стати тіткою! Двічі!

- Ти тільки зараз це зрозуміла?

- Мама розповіла мені новини цього ранку, і я тільки зараз переварила їх, - вона повертається до мене. - Я хочу зустрітися з нею, Дженсен. Якщо ти любиш її, значить, я теж її люблю.

Я зацікавлено піднімаю брову.

- Чому мене турбує ця ідея?

- Ну, не потрібно турбуватися, - вона задумливо постукує нігтями по підборіддю. - Я можу сходити з твоїм малюком по магазинах за одягом та іншим. Так, я можу якось прийти подивитися гру, переночувати в тебе, а наступного дня зводити її за покупками.

Потираючи обличчя рукою, я розумію, що сперечатися безглуздо.

- Ти ж не збираєшся відступати, правда?

- Не-а, - наспівує вона.

- Дозволь мені поговорити з нею.

Голлі верещить від захвату.

- Але - я застерігаю її. - Дозволь мені поговорити з нею у вільний час.

Вона схвильовано плескає в долоні. Господи, невже я був таким самим у двадцять вісім?

- Добре. І просто, щоб ти знав, знаємо тільки ми з Едом і, очевидно, мама з татом. Як думаєш, коли ви повідомите громадськості?

- Їм не обов'язково знати найближчим часом, - я замовкаю і скося дивлюся на сестру. - І коли я оголошу про вагітність громадськості, я планую зробити це як подружня пара.

Мені слід було б повернутися до себе додому, щоб завтра розпочати передсезонну підготовку. Принаймні, таким був план. Замість цього я заїжджаю на парковку біля будинку Кейт і піднімаюся сходами, перестрибуючи через три сходинки за раз. Минуло занадто багато часу відтоді, як я її бачив. Вона не чекає на мене сьогодні ввечері, але наче це мене коли-небудь зупиняло.

Дістаючи ключ від її квартири, я розумію, що переходжу межі дозволеного, тим паче, що вже одинадцять вечора і вона, найімовірніше, спить.

Але, чорт забирай, я не можу зупинитися, коли повертаю замок і входжу в темну вітальню.

Скинувши куртку, я кидаю її на диван. Далі йдуть мої кросівки, які я залишаю в передпокої.

Двері її спальні злегка прочинені, коли я входжу і зачиняю їх за собою.

Уся кімната пахне Кейт, її шампунем, гелем для душу, її парфумами. Просто Кейт.

Сидячи в узніжжі ліжка, я дивлюся, як вона спить, але й гадки не маю, скільки минає часу. П'ять хвилин, можливо, десять?

Що, чорт забирай, я роблю? Вона дала мені цей ключ на випадок, якщо я їй знадоблюся, а не для того, щоб я сидів і мучився від того, що хочу зробити її своєю. Не для того, щоб я міг фантазувати про те, як це - закінчити гру або тренування і повернутися в її ліжко, а не в своє. Або, що ще краще, в наше.

Впираючись ліктями в коліна, я обхоплюю голову руками.

- Дженсен?

Кейт випрямляється в ліжку, притискаючи ковдру до грудей.

Вона гола?

Вона простягає руку і вмикає маленький світильник на тумбочці біля ліжка.

- Що ти тут робиш? - запитує вона в замішанні.

- Я-я, я прийшов перевірити, чи все в тебе гаразд.

Схиливши голову набік, вона дивиться на мене.

- Ти розмовляв зі мною перед вильотом. Мене знову трохи нудило, але я в порядку, - вона нахилиється, щоб перевірити час на своєму телефоні. - Господи, уже майже опівночі.

- Я не можу перестати думати про тебе. Про те, чим ми займалися в душі. Про те, як це було до біса круто, - випалюю я. Мій рот набагато випереджає мій мозок. - Я повинен був побачити тебе.

- Дженсен.

Я піднімаю руку.

- Я знаю. Я розумію.

Вставши з ліжка, я роблю кілька кроків до її дверей, перш ніж її долоня охоплює моє передпліччя. Її дотик пробуджує всі мої почуття.

Дивлячись прямо на її двері, я хитаю головою.

- Я просто витрачаю свій час, чи ти коли-небудь будеш моєю?

- Я не знаю, - шепоче вона.

Я повертаюся, щоб подивитися на неї; це найбільше, що вона коли-небудь давала мені.

- Це вбиває мене. Це. Бути поруч із тобою. Я залежний від тебе, але я не можу продовжувати виживати за рахунок невеликих моментів. Мені потрібно все.

Її очі шукають мої в теплому світлі кімнати.

- Якщо я запрошу тебе сьогодні ввечері у своє ліжко і попрошу зайнятися зі мною коханням, змусити мене щось відчути, ти зробиш це?

Я прикушую внутрішній бік своєї щоки так сильно, що йде кров, і проводжу її рукою вниз по своєму передпліччю, поки наші пальці не переплітаються.

- Ти турбувалася, що я розіб'ю тобі серце. Але в мене таке відчуття, що ти можеш розбити моє, принцесо.

- Я прошу тебе допомогти мені відчути, допомогти мені опустити мої стіни.

- І що потім?

- І тоді є шанс, що я зможу стати твоєю.

РОЗДІЛ 26

КЕЙТ

Стягуючи з себе чорну толстовку, Дженсен стоїть поруч із моїм ліжком в одних чорних джинсах із низькою посадкою, трохи вище визирає сірий пояс його боксерів.

Моє тіло тремтить. Він обходить ліжко з іншого боку, відкидаючи ковдру.

Розстібаючи блискавку на штанах, він виходить із них, наші погляди весь цей час прикуті один до одного.

Це схоже на щось більше, ніж просто секс. Це не просто друзі, які трахаються.

Він скидає свої боксери на підлогу і повільно опускається на коліна на ліжку переді мною, беручи в руки свій твердий член.

Я нахилиюся, щоб вимкнути лампу і занурити нас у темряву.

- Ні, - хрипить він. - Я хочу бачити, як твоє тіло реагує на моє.

- Я нервую, - зізнаюся я.

Його темні очі пом'якшуються.

- Я теж, принцесо, - він простягає до мене вільну руку. - Іди сюди.

Вилязючи з-під простирадла, я опиняюся абсолютно голою.

Його погляд опускається на мій живіт.

- Він починає проявлятися.

За секунду я опиняюся в його обіймах, коли він укладає мене на спину і нависає наді мною.

- Мій одяг здається тіснішим.

Рухаючись між моїх ніг, він запроваляє пасмо волосся мені за вухо.

- Спостерігаючи, як змінюється твоє тіло і ростуть наші малюки, я відчуваю такі почуття, які насилу контролюю. Ти зводиш мене з розуму.

Тремтіння продовжує пробігати по моєму тілу.

- Ти збираєшся змусити мене закохатися в тебе, чи не так?

Він цілує мене в губи й усміхається.

- Я буду дуже старатися. Зрештою, я досить чарівний.

- Самовпевнений виродок.

- Я збираюся розібрати твої стіни по цеглинці, поки не залишиться нічого, що завадило б мені зробити тебе своєю.

- Дай мені свій член, - кажу я, простягаючи руку.

Я піднімаюся вгору, поки його член не опиняється на рівні мого соска.

- Потри кінчиком об мій пірсинг.

Піднімаючи брову, він виглядає невпевненим, але я бачу, як його кінчик блищить від сперми в передчутті.

- Настав час мені дати тобі *перший* шанс.

- Серйозно, принцесо?

- У тебе раніше був секс із жінкою з пірсингом?

Я тут же шкодную про своє запитання. Я знаю, що у Дженсена було багато жінок, можливо, відразу кілька. *Звичайно*, у нього вже був такий досвід.

- Ні, - відповідає він, знову дивуючи мене.

Я ніжно проводжу голівкою його члена по стрижню в моєму лівому соску, і він ахає від задоволення.

- Господи, це так до біса приємно. Холодний метал притискається до мого члена.

Мені теж добре. Це так приголомшливо і варте кожної краплі болю, коли робила його.

Якраз у той момент, коли я думаю, що він ось-ось вибухне від одного цього відчуття, він повільно рухається вниз моїм тілом, цього разу по черзі беручи до рота мої соски, дразнивши пірсинг язиком. Мої стегна відриваються від ліжка.

- О, чорт забирай, так.

Продовжуючи опускатися, він зупиняється біля мого пупка, а потім дивиться на мене з гордою посмішкою на обличчі, яка зігріває мене.

- Я думаю, що вони різної статі

- Хлопчик і дівчинка?

- Так, - погладжуючи долонею мій живіт, він двічі притискається губами до моєї м'якої шкіри, посылаючи по всьому моєму тілу мурашки бажання. - Вони будуть красивими, зовсім як їхня мама.

Дженсен продовжує спускатися, залишаючи ще один поцілунок трохи вище маленької смужки волосся, яку я залишаю.

Він знову піднімає на мене очі, підносить два пальці до рота і посмоктує їх.

- До речі, про красу.

Його вологі пальці повільно входять у мене, коли він опускається трохи нижче, поки його рот не опиняється над моєю кицькою.

- Скажи мені, як сильно ти хочеш, щоб мій рот був на тобі.

- Я хочу цього, - шепочу я, потребуючи і впадаючи у відчай.

- Недостатньо. Спробуй ще.

- Я дуже сильно хочу цього, - кажу я голосніше, проводячи рукою по його скуйовдженому темному волоссю.

- Скажи: "Ти найкраще, що в мене коли-небудь було, Джей Джей".

Я схиляю голову набік.

- Серйозно?

Він посміхається, йому подобається, як він натискає на всі мої кнопки. Потім він прикушує губу і, стиснувши пальці, кілька разів штовхається в мене.

Я стогну від бажання.

- Скажи це.

- Ти найкраще, що в мене коли-небудь було, Джей Джей.

- Хороша дівчинка.

Його рот на моїй кицьці, поки його рука доводить мене до несамовитості. Я відчуваю, яка я волога і як сильно моє тіло реагує на нього.

Коли мене наздоганяє оргазм, моє звільнення загрожує намочити простирадла, але Дженсен вбирає кожну краплю за допомогою язика і ковтає із задоволеною посмішкою.

- Ти хочеш, щоб я не поспішав із тобою сьогодні, принцесо?

Я повільно киваю, не в силах вимовити ні слова, поки він повзе вгору по моєму тілу, поки ми не опиняємося віч-на-віч.

Простягнувши руку між нами, він скеровує себе всередину мене, одночасно проводячи пальцями по волоссю у мене на маківці.

У мене відвисає щелепа від того, як він розтягує мене. У рухах його стегон немає наполегливості, вони повільні, м'які й неймовірно сексуальні.

Він міцно заплющує очі.

- Для мене це теж ризик. Усе це, не поспішаючи. Дозволю своєму серцю повірити, що в нього є шанс бути коханим тобою.

Мені нема потреби що-небудь говорити, тому що я знаю, що він має рацію. Діяти повільно, вбирати одне одного, бути вразливими разом. Можливо, я уникала цього все своє життя, але щось підказує мені, що Дженсен теж.

Сідаючи назад, він тягне мене, поки я не опиняюся верхи на ньому, і ми не опиняємося в позі лотоса. Він дивиться вниз, посміхається моєму животу, а потім знову дивиться на мене своїми карими очима.

- Я зараз так глибоко всередині тебе, дитинко.

- Так глибоко, Джей Джей.

- Ти дозволиш мені кінчити в твою солодку кицьку?

- Так.

- Скажи мені, що ти хочеш, щоб я скінчив у тебе. Скажи мені, що ти хочеш моєї сперми.

Груди до грудей, я не впевнена, чиє серцебиття я відчуваю, коли ми повільно рухаємося разом, мої ноги так широко розсуваються для нього, я розкриваюся так сильно, як тільки можу.

- Я хочу, щоб ти скінчив у мене.

- Я міг би насолоджуватися твоїм тілом цілий день безперервно.

Він цілує мене в нижню частину підборіддя.

- Просто перестань приховувати свої почуття до мене. Впусти мене.

Я дійсно хочу спробувати. Що більше Дженсен Джонс показує себе, то більше я хочу запропонувати натомість.

- Я постараюся, але ти маєш дати мені час.

- Усе, що тобі потрібно - твоєї, - хрипить він.

Коли він проникає глибоко всередину мене, я кінчаю. Сильно. Так сильно, що мої нігті впиваються в його спину.

- Боже, пробач. Це було просто...

- Познач мене. Ти вже заволоділа моїм розумом, тож продовжуй, поміть моє тіло.

Дженсен знову штовхається в мене, і я хапаю його за плечі, впиваючись нігтями в його накачані м'язи.

- Чорт, це так до біса приємно, крихітко. Це так до біса приголомшливо.

- До біса приголомшливо, - повторюю я.

- Я так близький, принцесо. Так близький до того, щоб дати твоїй кицьці те, чого вона потребує.

Він штовхається в мене знову і знову, і ми обидва кінчаємо разом, постукуючи в рот один одному, а потім повільно спускаємося з неймовірного кайфу.

- Приляж для мене. Мені потрібно привести тебе до ладу.

Відкинувшись на подушки, Дженсен кладе руку на мою вагіну і заганяє сперму, що витекла, назад у мене. Нахиляючись, стоячи на колінах між моїми ногами, він піднімає мене за стегна і проводить по мені язиком, смакуючи.

Злизуючи останні краплі мого збудження з губ, на його обличчі з'являється сексуальна посмішка.

- Деякі чоловіки користуються мочалками, я - язиком.

Так до біса сексуально.

Він лягає поверх ковдри поруч зі мною і притягує мене до своїх грудей. Піднімаючи моє підборіддя вказівним пальцем, ми обмінюємося поцілунком, який віддається в мені, викликаючи запаморочення.

Трахатися з Дженсеном Джонсом - це одне, повільно опанувати його - зовсім інше, але коли він ось так цілується зі мною? Я не в силах стримуватися. Я потребую його в усіх відношеннях, яких, як я обіцяла собі, ніколи не потребуватиму, коли справа стосується чоловіків.

Перериваючи наш поцілунок, він злегка погладжує моє обличчя тильною стороною долоні, поки його дихання лоскоче мої щоки.

Він виглядає так, наче хоче щось сказати, і робить глибокий вдих, збираючись з духом.

- Коли мені було трохи за двадцять, я був заручений з дівчиною на ім'я Лорен. Ми були закохані одне в одного з дитинства, скільки я себе пам'ятаю. Її сім'я дружила з моєю, - обхопивши

мене лівою рукою, він перевертається на спину, м'язи його живота перекочуються.

Я кладу голову йому на груди, моє серце розривається через нього. Я знала, що в його минулому щось було.

- Ви так і не одружилися?

Хитаючи головою, він невесело усміхається.

- Ні. Однак приблизно через півроку вона це зробила з моїм колишнім найкращим другом.

- От чорт.

- Так, чорт забирай. Вони були разом якийсь час.

- Коли ти дізнався про це?

Він повертає голову, щоб подивитися на мене, і я не впевнена, що бачу в його очах: біль, страх, гнів. Жодна з цих емоцій не пасує йому так само, як уразливість.

- Біля віттаря.

Моє серце підскакує до горла.

- Вона... вона не з'явилася?

- Принизливо, правда?

- Мені справді шкода.

- Річ у тім, що в глибині душі я знав, що щось не так. Але я не довіряв своїй інтуїції. Я робив те, що, на мою думку, мав зробити. Піти на поводу суспільства. Одружитися, завести дітей, стати розсудливим.

Я киваю, але нічого не кажу, підносячи долоню до його щоки.

- Коли Лорен пішла від мене, я прийняв усвідомлене рішення покінчити зі стосунками. Я вирішив, що прості інтрижки для мене будуть найкращими. Не занурюватися занадто глибоко, тоді не доведеться довго плисти до берега. Також це був чудовий спосіб поховати моє почуття знедоленості і приховати той факт, що мене їй було недостатньо. Протягом багатьох років це чудово працювало, - він тихо сміється і проводить рукою по волоссю.

- До мене? - обережно запитую я.

Посміхаючись, він піднімає мене так, що я опиняюся верхи на його стегнах. Я дивлюся вниз і бачу, як його член оживає.

- До тебе. Поки не з'явилася ти, зі своїм зухвалим язиком і нахабством, і не звела мене з розуму. *А потім* ти вирішуєш зустрічатися з кимось іншим, приводиш його на заходи на кшталт гала і майориш із ним у мене перед носом. Що б ти не робила і як би я не пручався, мої почуття до тебе продовжували зростати. Та ніч біля "Райлі" привела цей поїзд у рух.

Я згадую щорічний благодійний вечір на підтримку фонду Зака минулого літа. Я взяла Тома з собою. Мене охоплює почуття провини. Так, я хотіла, щоб Том був там, і ні, я не використовувала його; я дійсно зустрічалася з чоловіком, який мені подобався. Але я також знала, що це може розлютити Дженсена, і, можливо, навіть сподівалася, що це стурбує його. Такий лайняний вчинок.

Я нахиляюся і цілую його в груди.

- Як би там не було, Лорен ідіотка.

Дженсен підводиться на ліктях і піднімає брову.

- Це я зараз комплімент почув?

Я сміюся.

- Не забігай наперед, приятелю.

Простягнувши руку, він проводить своєю злегка мозолистою долонею по моїй руці.

- Думаю, що для цього трохи запізно, - каже він.

- Дякую, що розповів мені це, поділився тим, що сталося, і довірився мені.

Тепер багато що набуває сенсу, коли я знаю, чому він так довго уникав зобов'язань і, можливо, чому так часто поведився холодно і байдуже. Це буде для мене уроком, що не можна судити, не знаючи по-справжньому, що відбувається за зачиненими дверима.

- Іди сюди, - він бере мене за підборіддя і піднімає руку, торкаючись своїми губами до моїх. - Я знову хочу тебе.

При цій думці у мене всередині все стискається.

- Хіба в тебе завтра не починається передсезонка?

- Займаюся в спортзалі, і просто зараз мені плювати на довбаний хокей. Я хочу, щоб ти каталася на мені всю ніч.

РОЗДІЛ 27

ДЖЕНСЕН

Я встиг дістатися за 5 хвилин до початку.

Але це безперечно було варте того, щоб провести всю ніч у ліжку моєї дівчини. Господи, вона приголомшлива.

Працюючи на бігівій доріжці, я збільшую нахил і перемикаю налаштування на інтервальні тренування. Я сповнений енергії, незважаючи на відсутність сну.

Зак займає доріжку поруч зі мною і скоса дивиться на мене, переходячи на повільний крок.

- Усе гаразд, чуваче?

- Так. Знаєш, у мене просто повно енергії, - я продовжую дивитися прямо перед собою, беру свій напій і роблю ковток, перш ніж поставити його назад у підставку.

- Тоді поділися трохи зі мною. Я до біса втомився.

Моя бігова доріжка автоматично сповільнюється, коли переходить до наступного етапу інтервальної програми, що дає мені час поглянути на Зака.

- Що тебе гризе?

Він чуває потилицю.

- Звання капітана. Становлення батьком. Уся відповідальність, що нависла цього року.

- Ну, ми можемо божеволіти разом, оскільки я збираюся стати батьком двічі. Але ти ж знаєш, що в тебе є я, вірно? Я завжди буду поруч, щоб підтримати тебе і команду.

Він киває.

- Знаєш, якби правила дозволяли, я б призначив тебе своїм помічником у будь-який день. Ти значиш усе для цієї команди, - він робить паузу і глибоко зітхає. Кілька секунд ми нічого не говоримо, поки я осмислюю його слова; вони багато значать для мене.

Він першим порушує мовчання.

- Як Кейт?

- Живіт уже починає проявлятися. А нудота, слава богу, припинилася.

Він киває.

- Я виставляю нашу квартиру на продаж і підшукую будинок із двором і басейном для Луни. Вона дуже сумує за океаном.

Трохи віддихавшись, я витираю рушником піт із чола.

- Я тебе розумію. Місто - не найкраще місце для виховання дітей. Якщо ти можеш купити будинок із гарним двориком, то чому б і ні?

- Як просуваються справи з Кейт? Я припускаю, що краще, судячи з фото, яке просочилося в Інтернет.

- На даний момент ми просто друзі.

З божевільними перевагами, які я хочу перетворити на щось більше.

Я не знаю, як багато він знає від Джона або Фелісіті, але якщо я доб'юся свого з Кейт, він досить скоро все дізнається.

Він киває, але я думаю, він зрозумів, що ми, принаймні, спимо разом. Я б розповів йому все, якби був упевнений у тому, що думає Кейт.

- Місяць сказав, що ви стали краще ладнати.

- Так, ми робимо успіхи. Але зараз я повернувся до себе.

- Добре, пані, - Джессі приєднується до нас з іншого боку, переводячи свою бігову доріжку в режим легкої ходьби.

Зак дивиться на нього, одягненого тільки в спортивні шорти і кросівки.

- Сорочки тепер заборонені?

- Навіщо приховувати це неймовірне тіло? - він вказує на своє тіло. - Заздрість тобі не личить, капітане.

- Я ніколи до цього не звикну, - бурмоче Зак, перш ніж повністю зупинити бігову доріжку і взяти свій напій. - Я до жиму лежачи; мені потрібно попрацювати над деякими зміцнювальними вправами.

Опинившись поза межами чутності, Джессі повертається до мене.

- У тебе є малюки і дівчина, чи поки що тільки малюки?

- Поки все ще тільки малюки, але я роблю успіхи.

- Які успіхи?

- Я приїхав сюди прямо з її ліжка.

- Ооооо, ось це прогрес, - сміється він. - Ти, здається, трохи почервонів.

- Так, ну, я зробив прорив, а тепер, коли почнеться сезон, я ледь зможу її побачити. Я пройшов шлях від ненависті до терпимості, потім я начебто почав їй подобатися, і тепер, коли мені дали хоча б невеличкий шанс, - мене часто не буде з нею поруч.

- Попроси її переїхати до тебе.

Я дивлюся на нього так, немов він з іншої планети.

- Ти вдарився головою об олімпійську перекладину?

Мій найкращий друг знижує плечима.

- Я думав про це. У вас із нею будуть діти, і її квартира до біса крихітна порівняно з твоєю. Просто попроси її переїхати до тебе.

Злегка пробігшись підтюпцем, я подумую про те, щоб попросити Кейт переїхати до мене з іншого кінця міста. З точки зору логістики це мало б великий сенс, але вона точно розлютиться.

- У вас будуть близнюки, - знову починає Джессі. - Це набагато більше, ніж просто одна дитина. Особисто я не думаю, що спільне виховання дітей, поки ви живете в різних кінцях міста, спрацює, - він клацає язиком. - Але звідки мені знати? Можливо, я несунісенітницю.

Чи пішла б Кейт на це? Чорт забирай, це було б круто - бачити її в моїй квартирі. Повертатися з ігор, або з аеропорту, і бачити її речі у себе вдома. Чорт, я б забрав навіть усі її кімнатні рослини і побиті кружки.

- Я думаю, багато що залежить від того, як ти їй це піднесеш. Якщо ти скажеш: "Гей, дитинко, як щодо того, щоб переїхати до мене цього тижня і вийти заміж наступного?", у тебе можуть виникнути проблеми.

Я фиркаю від сміху. Наче він щойно озвучив мою найзаповітнішу фантазію.

- Але якщо ти запропонуєш це як практичне рішення, я думаю, у тебе буде більше шансів. Простіше домогтися її прихильності, коли ви живете разом.

Я піднімаю брову.

- У мене з цим немає проблем. Минула ніч була неймовірною. Це просто її страх перед зобов'язаннями. Вона не вірить, що її можна любити.

Я зупиняю бігову доріжку і перевіряю свої показники.

- Я розповів їй про Лорен минулої ночі.

- Ні хріна собі. Про це знають тільки я і твоя сім'я. Радий за тебе, чувак.

- А тепер і Кейт Монро, - додаю я.

- Що вона сказала?

- Я думаю, вона була неабияк шокована. Я не планував говорити їй, але щоразу, коли ми разом, я просто, не знаю, втрачаю пильність, як і вона. Раніше між нами було навпаки, але тепер усе змінилося. Вона починає показувати мені справжню себе, тож я хотів показати їй частинку себе, розумієш?

Він киває.

- Так. І я ще більше переконаний, що тобі потрібно поговорити з нею про переїзд до тебе.

- Я просто боюся, що рухаюся занадто швидко, і вона зачинить двері в мене перед носом.

- Чувак. Ти закоханий у неї. І коли йдеться про тебе, то "занадто швидко" не буває.

КЕЙТ

Істон

"Отже, я щойно розмовляв із мамою. Вона щойно сказала мені, що ти вагітна близнюками Дженсена Джонса, і що він прийшов у дім і образив їхню порядність."

Чорт!

Я не хотіла, щоб мій брат дізнався про це таким чином. Я так глибоко занурилася у свої думки, що навіть не подумала про те, що моя мама все йому розповість.

Подумай ще раз, Кейт.

Я набираю його міжнародний номер і прямую на кухню.

- Привіт, - відповідає він різко.

- Привіт. Послухай, мені справді шкода, що ти дізнався про це таким чином. Я хотіла почекати, поки в мене не буде дванадцять тижнів, і мені потрібно було подумати, що сказати. Але вона вирішила все зіпсувати і розповісти сама, - у паніці відповідаю я.

- Як мама з татом дізналися? Ти їм розповіла?

- В інтернеті з'явилася наша фотографія. Вона не встигла сильно поширитися. Агент Дженсена швидко спрацював. Ми були близько один до одного, а його рука лежала в мене на животі. У кращому разі це було сумнівно. Наступне, що я пам'ятаю, це шквал повідомлень від Вайолет про те, що моя кар'єра закінчена і я "дешевка". Дженсен розлютився і посварився з ними.

- Вау.

- Ага.

- Це було заплановано? Я бачив тебе всього кілька тижнів тому, і ти не говорила про нього.

Я притуляюся спиною до кухонної стійки. Затиснувши телефон між вухом і плечем, двома руками розстібаю гудзик на штанах і миттєво відчуваю полегшення. Мені потрібен новий одяг.

- Ні, - сміюся я. - Тоді, у червні, я його ненавиділа. Це було всього на одну ніч, щоб подивитися, що з цього вийде, - мені *не* потрібно говорити моєму братові, що це був невинний секс.

- Так, - протягує він. - Мамі б це сподобалося, - у його голосі немає осуду, але він повністю розуміє, чому вона могла збожеволіти.

- Я думала, він утече, але я недооцінила його, Іст. Він... - по моєму тілу пробігають мурашки, коли я згадую минулу ніч. - Він зовсім не такий, яким я його собі уявляла.

- Так ви, хлопці, зустрічаєтеся?

- Ні. Ми просто друзі. Він хоче більшого. Я знаю, що він цього хоче, але не думаю, що зможу комусь це дати, - хоча він намагається змінити мою думку, я це знаю.

Тиша.

- Іст?

- Так, я все ще тут.

- О, гаразд, - усміхаюся я. - Я думала, дзвінок перервався.

- Як багато він знає про нашу сім'ю, ну, і про той час, коли ми були дітьми?

- Він познайомився з нашими батьками, тож, я б сказала, що достатньо.

- Ти розповіла йому про замок на своїх дверях?

По моїй спині пробігає крижана цівка.

- Ні.

- Кейт, тобі подобається цей хлопець? - запитує він м'яким голосом.

Усередині в мене все стискається.

- Так, подобається. Але ти ж знаєш, як мені важко.

Він зітхає.

- Хоч раз просто впусти його і поговори з ним. Дай йому шанс. Схоже, він тобі підходить.

Я усміхаюся.

- Звідки ти це знаєш? Тільки тому, що він воротар "Scorpions".

- Ти щойно сказала мені, що він сидів у будинку наших батьків і сварився з ними через тебе. Судячи з того, як мама кипіла від злості, я б сказав, що він поставив їх обох на місце. Він явно без розуму від тебе. Тобі варто спробувати.

- Я намагаюся, - шепочу я.

- Ти мені довіряєш?

- Більше, ніж будь-кому ще.

- І я кажу тобі: впусти його, розкажи, через що тобі довелося пройти, і дай йому шанс. Ти не можеш замкнутися в собі назавжди, Кейт.

Дженсен може бачити мене наскрізь і знати справжню Кейт, але мій брат знає моє минуле. Він знає, що зробило мене такою і чому я закрилася від оточення.

Стоячи на крихітній кухоньці за тисячі миль від мого брата, я відчуваю, як самотня сльоза скочується по моїй щоці.

- Я вже боюся, що не зможу цього зробити - стати мамою, Іст. Усе виходить з-під контролю і змінюється так швидко. Моє життя, мої емоції, навіть моє тіло.

- Ти що, знущаєшся? Ти будеш найкращою мамою на світі. І вони точно зможуть постояти за себе.

- Я б хотіла, щоб ти був тут, - мій голос зривається якраз у той момент, коли Фелісіті заходить на кухню і зупиняється як укопана, побачивши мене, яка плаче в офісі. Не думаю, що вона коли-небудь бачила мене в такому стані, не кажучи вже про те, щоб я була такою на роботі. Вона бачила, як мене нудило, але я ніколи не плакала при ній.

- Я знаю. Послухай, мені потрібно йти, але все, що я хочу сказати, це те, що я ніколи не зустрівав цього хлопця, але я хотів би, щоб поруч із моєю сестрою був такий чоловік, який може її захистити.

- Так, він хороша людина.

- Впусти його, Кейт. Скоро поговоримо. Люблю тебе.

Дзвінок закінчується, і я піднімаю очі, щоб подивитися на свою найкращу подругу, яка схилилася наді мною.

- Це був Істон?

Почувши його ім'я і побачивши її стурбований погляд, мої стіни руйнуються. Я нахилиюся до неї, кладу голову їй на плече, вона бере в мене з рук телефон і кладе його на стійку, обіймаючи мене.

- Гей, гей, все гаразд. Усе гаразд.

- Чому це так складно? Ніхто ніколи не говорив мені, що це буде так важко, - схлипую я, знаючи, що колеги, ймовірно, чують мене.

- Бути мамою важко, дитинко, і з моменту зачаття здається, що кожен день - це новий виклик. Але ти так спокійно до всього цього ставишся, що маєш пишатися собою.

- Я сподіваюся, що зможу бути хоча б наполовину такою мамою, як ти.

- О, повір мені, ти будеш чудова.

Я відстороняюся і дивлюся на неї, моя туш, без сумніву, розмазалася навколо очей.

- Він мені справді подобається. Але я боюся. У мене справжні почуття до нього.

Фелісіті гладить мене по волоссю і витирає туш під очима.

- Я знаю, і він тобі подобається досить довго, але ти бачиш їх тільки зараз, і це нормально. Він чекав на тебе. Але прийшов час дослідити їх.

- Як мені це зробити?

- Я не думаю, що тобі потрібно щось робити. Дозволь своїм почуттям узяти контроль у свої руки.

Я наполовину посміхаюся, наполовину схиплюю.

- Ха, не впевнена, що зможу це зробити.

- Це не судовий розгляд, дитинко. Ти не можеш їх закрити. Це твоє серце, і воно не пом'якшиться, поки ти не даси йому те, чого воно хоче.

- І ти думаєш, це Джей Джей?

- Так, думаю, це він.

РОЗДІЛ 28

КЕЙТ

Боже, це такий стрес.

Повертаючись з боку в бік перед дзеркалом у повний зріст, я розглядаю себе. Так, минуло дванадцять тижнів, і животик стає помітним. Мені слід було прислухатися до своєї інтуїції кілька тижнів тому і сходити за новим одягом. Потім я відволіклася на роботу - *звичайна справа* - і ось я провела останні п'ятнадцять хвилин, втискуючись у сукню А-силуету, яка зараз не підкреслює мій живіт, що постійно зростає, і декольте.

Я більше не можу це відкладати. Я повинна розповісти своєму босові. Я працюю в "Preston & Preston" уже багато років, але легше від цього не стає. Вайолет, ймовірно, має рацію; вони знайдуть заміну, яка, найімовірніше, впорається зі своєю роботою набагато краще за мене.

Підійшовши до свого комода, я знову перевіряю свій макіяж і беру своє улюблене намисто з рожевого золота - подарунок Істона на тридцятиріччя. Одягаючи його на шию, я дивлюся на своє відображення в круглому дзеркалі. Вагітність змінює мене не тільки зовні, а й внутрішньо. Так, я хвилююся через відпустку у зв'язку з вагітністю та пологами, але в глибині душі мене набагато менше хвилює, як це може позначитися на моїй кар'єрі, ніж я думала. Я замінила юридичні журнали на книги для мам і дітей, і знаєте що, вони мені подобаються. Дженсен виділив усі частини, які, на його думку, були особливо важливі, невеликими примітками.

Останні кілька тижнів я його майже не бачила, як він і попереджав мене. Він повернувся у свою квартиру, і тренування йдуть повним ходом, він готується до початку передсезонних ігор, а потім до регулярного сезону НХЛ, який розпочнеться першого жовтня.

Я сумую за ним не тільки через секс. Але я сказала йому, що мені потрібен час, і, хоча він пише мені щодня, він явно дає мені час.

Якось частина мене хоче зараз піти до нього додому і сказати, що я дам нам шанс. Але більша частина все ще утримує мене. У будь-якому разі, я не можу піти, бо сьогодні ввечері збираюся на вечірку з нагоди заручин Марісси і Бреда. Я вперше побачу Тома відтоді, як ми розлучилися, і мене охоплює занепокоєння.

Схопивши куртку і клатч, я прямую до вхідних дверей, але зупиняюся як укопана, коли ледве не стикаюся з Дженсеном.

- Привіт, - пишу я.

Боже, він має приголомшливий вигляд у своїй тренувальній формі після тренування в комплекті з сірими спортивними штанами.

Він повільно оглядає моє тіло, від чорних лакованих туфель на підборах до глибокого декольте, і, нарешті, зустрічається зі мною поглядом.

- Куди ти прямуєш?

- На вечірку на честь заручин моїх друзів, - мене кидає в жар від того, як власницьки він дивиться.

- Я якраз збирався поповнити запаси в твоїй морозилці, - він смикає за лямку свого рюкзака, показуючи, що там лежать приготовані ним страви.

- Дякую. Ти все ще можеш зробити це; мені просто потрібно піти.

Він не відходить від дверей.

- У кого вечірка з нагоди заручин?

- Ти нікого з них не знаєш. Просто кілька старих друзів по університету.

І Том.

Його очі розширюються.

- Той самий університет, у якому навчався Том?

- Так, - я впираю руку в стегно. - Але це всього лише вечірка, і я навіть не впевнена, що він там буде.

Я на 99% впевнена, що він буде, оскільки він написав мені про це.

- Повертайся у квартиру.

Я дивлюся на годинник.

- Я спізнююся.

- Я хочу з тобою поговорити.

- Дженсене, я спізнююся. Це на іншому кінці міста, і я...

За одну мить я опиняюся притиснутою спиною до зачинених дверей своєї квартири, і він притискається до мене, його губи накривають мої. Рух був м'яким і ніжним, але таким швидким, що в мене підкошуються коліна, особливо коли його дихання овіває мої губи.

- Він нізащо не побачить тебе такою, - він ще раз оглядає моє тіло. - Ти не матимеш такого до біса карколомного вигляду без мене поруч із тобою.

Я самотня, і ніхто ніколи не володів мною, але просто зараз Дженсен Джонс - близький до цього. І я ненавиджу те, що мені це подобається.

- Ти так вбралася заради нього? - запитує він, заправляючи моє довге волосся за вуха.

- Ні, я вбралася спеціально для себе.

- Ось як? - його права рука повільно переміщається вгору по внутрішній стороні мого стегна, і я стискаю їх разом, намагаючись контролювати свою реакцію.

- Мені треба йти. Таксі приїде з хвилини на хвилину.

- Ммм-хмм... - його губи знаходять мою шию, коли він відводить моє волосся вбік. - Але річ у тім, що наших дітей видно в цій сукні, і тепер я хочу, щоб у тобі була моя сперма. Я хочу, щоб вона стікала по твоїх стегнах, коли ти прийдеш на вечірку.

- Тобі хто-небудь коли-небудь казав, що ти печерна людина?

Поклавши одну долоню мені на голову, іншою рукою він повільно стягує мої трусики, поки вони не падають на підлогу. Наступними на черзі його спортивні штани і боксерські труси.

- Ні. Ти. Тільки ти. Завжди тільки ти.

Він піднімає мене на руки, я обвиваю ногами його талію, мої мереживні стрінги бовтаються на кінчику каблука.

Я хіхікаю.

- Мої стрінги все ще звисають з ноги.

Посадивши мене на кухонний стіл і вставши між моїх ніг, він дивиться через плече на мою витягнуту ногу. Схопивши стрінги, він жбурляє їх через усю квартиру, і вони потрапляють в одну з моїх підлогових рослин, і тепер звисають з одного з листків.

- Кляті рослини, - почасти бурчить він, почасти посміюється.

- Гей, це Говард. Він один із моїх старичків.

Дженсен повертається до мене, в його очах горить вогонь.

- Отже, на чому я зупинився? О так, точно. Трахнути тебе.

Його губи притискаються до моїх, одна рука обхоплює моє обличчя, його довгі пальці заплутуються у волоссі в мене на потилиці.

Взявши мене за руку, він охоплює нашими долонями свій твердий член, і ми обидва рухаємося по ньому.

- Ти відчуваєш, яким твердим ти мене робиш, принцесо? Ти вже мокра для мене?

- А ти як думаєш?

Натягуючи сукню мені на стегна, він проводить рукою по моїй кицьці і посміхається.

- Я думаю, коли ти сядеш сьогодні ввечері поруч із ним за який-небудь модний столик, усе, що ти зможеш відчути, - це мене.

Він швидко входить у мене, і я задихаюся від того, як він повністю розтягує мене.

- Так добре. Твоя кицька така гарна.

- Ти здаєшся таким великим, - видихаю я.

Він штовхається в мене, і його чорна тренувальна майка натягується на його напружений прес і біцепси. Видовище з цього ракурсу до біса чудове.

Дженсен Джонс чудовий.

- Скінчи для мене, принцесо. Давай.

Його гладке волосся падає на потемнілі очі, коли він трахає мене на моєму кухонному столі.

- Я так близько, Джей Джей. Я так до біса близько.

- Так, дитинко.

Я кінчаю, і мої стегна втрачають контроль, коли я голосно кричу. Я знаю, що всі сусіди чують, як цей чоловік щойно заволодів кожною моєю частинкою.

Притягаючи мене до себе так, щоб він був якомога глибше, він тримає мене абсолютно нерухомо, затискаючи мою нижню губу своїми зубами. Він здригається і смикається, і я знаю, що він кінчає; я відчуваю його тепле звільнення, яке розливається глибоко всередині.

Він виходить з мене і робить крок назад, широко розсуваючи мої ноги, поки його сперма стікає з моєї кицьки. Задоволена посмішка розтягує його губи.

- Ти моя, вся, чорт візьми, моя.

Я хочу посперечатися, відповісти йому чимось зухвалим, як раніше. Але цього разу я нічого не кажу. Замість цього я просто нахиляюся вперед і цілую його.

- Дуже дякую, що прийшла сьогодні ввечері, - Марріса цілує мене в щоку.

- Це був прекрасний вечір, - я обіймаю її. - Мені так шкода, що я не зможу прийти на весілля, але, знаєш...

- Знаю, знаю, робота.

Ну, взагалі-то, ні. Найімовірніше, у мене почнуться пологи, але їй не обов'язково про це знати.

Прямуючи до виходу з готелю, я чую кроки позаду себе і, обертаючись, бачу Тома, який поспішає наздогнати мене.

- Ти збиралася попрощатися? - запитує він з ображеним виглядом.

Я уникала його весь вечір. Я більше не хочу завдавати йому болю, і я не хочу, щоб останнє, що я йому скажу, буде про те, що я переспала з іншим після того, як ми розлучилися.

- Вибач, я думала, ти був зайнятий за розмовою, і я втомилася.

І це не брехня.

- Так, вагітність стомлює, - каже він досить тихо, щоб нас ніхто не почув.

Мої очі спалахують, коли він стоїть там, засунувши руки в кишені своїх чорних штанів.

- Що, вибач?

Він підходить ближче.

- Багато хто тут давно тебе не бачив, але я знаю твоє тіло як свої п'ять пальців. Скільки в тебе тижнів, і я припускаю, що завагітніла ти не від мене?

Я впираю руку в стегно, намагаючись впоратися з шоком.

- Ну, а тобі не буде ніяково, якщо я скажу, що я не вагітна і просто з'їла кілька тістечок?

- Але це так. Ти сяєш. Ти маєш вигляд... - він судорожно втягує повітря. - Ти маєш прекрасний вигляд.

Я опускаю очі в землю.

- Дванадцять тижнів, - я обережно оглядаю вестибюль. - Але я прошу залишити це в секреті. Не всім це відомо.

- Так, особливо коли батько - Дженсен Джонс.

- Звідки ти це знаєш?

- Та годі тобі, Кейт. Я юрист. Моєму аналітичному мозку не знадобилося багато часу, щоб скласти шматочки воедино. Те, як ви дивилися одне на одного на святі, одержимість у його очах, - він дивиться через моє плече на головний вхід і видає сміх. - Чому я не здивований?

Я обертаюся і бачу Дженсена, що прямує до нас. Але він дивиться не на мене; він дивиться на Тома, в його очах жага вбивства.

Ох. Чорт.

Помітивши пильний погляд Дженсена, Том піднімає руки.

- Ми тут просто розмовляємо, чувак.

Спочатку я думаю, що Дженсен збирається схопити його за горло, але потім він зупиняється прямо перед ним, його руки стиснуті в кулаки.

Як, чорт забирай, він дізнався, де я?

- Просто не розумієш натяків, чи не так? - шипить Дженсен.

Том хитає головою і дивиться у стелю.

- Що, чорт візьми, з тобою не так?

- З тієї хвилини, як я дізнався, що вона прийде сюди сьогодні ввечері, я знав, що ти скористаєшся будь-якою можливістю, щоб щось зробити.

Я кладу руку на плече Дженсена й оглядаю вестибюль. На щастя, майже всі гості пішли або повернулися на вечірку.

- Усе гаразд. Він просто запитував мене про...

- Я питав її про дитину, - обриває мене Том.

Повертаючись до мене, Дженсен вказує на Тома великим пальцем.

- Ти сказала йому?

- Ні, я здогадався.

Дженсен повертається до Тома.

- Це наша особиста справа.

Його руки знову піднімаються, і Том хитає головою.

- Я не збираюся нічого говорити. Якщо ви хочете приховати це від усього світу, це ваше право.

Клянуся Богом, я бачу полум'я в очах Дженсена.

- Приховати це? - усміхається він. - Я б одружився з цією дівчиною не замислюючись. Вона і ці діти - це все, чого я хочу. *Вона* - все, чого я хочу, і одного разу, коли вона буде готова, вона стане моєю дружиною.

Взявши мене за руку, він веде мене від Тома до виходу, де припаркована його біла 'Тесла'. Фари все ще увімкнені, а водійські двері відчинені.

Відкривши пасажирські двері, я без заперечень сідаю, і він нахиляється, щоб пристебнути мене.

- Як ти дізнався, що я тут? І чому ти так накинувся на нього?

Міцно вчепившись у дверну раму машини над головою, він заплющує очі.

- Я тут, тому що не можу залишатися без тебе. Я знав, де ти, тому що назва готелю була на твоєму настінному календарі. І я накинувся на нього, бо він звинуватив мене в тому, що я приховую тебе, - його рука тягнеться до мого підборіддя, він нахиляється і цілує мене в губи. - Я хочу кричати про тебе на весь світ, принцесо. Ти мені не дозволяєш, тож я почекаю. Але, чорт забирай, я не дозволю іншому чоловікові, не кажучи вже про твого колишнього, говорити, що я не закоханий у тебе.

РОЗДІЛ 29

ДЖЕНСЕН

Це заключна гра передсезонки, і коли я заходжу в роздягальню, всі повертаються в мій бік.

- Що? У мене щось на обличчі?

- Ні, просто добре, що ти приєднався до нас, - розтягує слова Зак.

Зак завжди дратівливо рано приходив на кожну гру, і тепер, коли Джон пішов на пенсію, він став більш прискіпливим як капітан.

Я б прийшов ще раніше, якби половину часу не трахав Кейт до нестями. І так тривало останні три тижні.

Їсти, спати, секс, ще раз секс, хокей, і по новій.

Вона ненаситна. І я божеволію від того, що вона досі не зв'язала себе зі мною зобов'язаннями. Я подумав, що та ніч у душі стала поворотним моментом, коли вона сказала, що спробує, сказала, що я хороша людина, і назвала мене Джей Джей. Я думав, вона впускає мене у своє життя.

Але тепер здається, що ми більше друзі з привілеями, які збираються разом ростити дітей.

Що. За. Чорт.

Можливо, я запізнився на сьогоднішню передсезонну гру, але я готовий битися з будь-ким, хто мене розлютить, включно із суперником.

- Ти маєш такий вигляд, немов тебе обікрали, а потім дали кілька ляпасів, - Джессі підходить і встає поруч зі мною, схрестивши руки на грудях.

Я нічого не кажу, тільки зітхаю і починаю одягатися.

- Тоді я розцінюю це як "так". Ти запропонував їй переїхати?

Я хитаю головою, мій настрій стає все гіршим і гіршим.

- Чому ні?

- Тому що вона мене не любить, ясно?! - огризаюся я. Мій голос звучить набагато голосніше, ніж хотілося б.

- Чудово, тепер уся клята команда знає, що я закохався в дівчину, яка не відповідає мені взаємністю, - бурчу я Джессі.

- Вона відповідає тобі взаємністю, - Зак підходить до мене ззаду.

- Якимось чином, так, - фиркаю я, не переймаючись тим, що він знає чи не знає про нас на цей момент.

Зак ставить ковзани на лавку запасних.

- Ти ж знаєш, що Луна теж боялася, вірно?

- Це інше. У вас був різний стиль життя, ви жили в різних містах. Річ у мені. Її минулому. Але я не можу змусити її відкритися мені повністю. Ми немов робимо два кроки вперед, і один, а іноді й кілька, назад.

- А що з її минулим? - Джессі піднімає брову.

Чорт, я і так сказав занадто багато.

- Нам потрібно на гру, - ухиляюся я.

- Це правда, - Зак плескає мене по плечу і прямує до виходу, але Джессі затримується, поки я продовжую підніматися.

- Що ти маєш на увазі під її минулим? - наполягає він.

Я повинен був здогадатися, що він вхопиться за це і не здасться. У дитинстві цей хлопець пережив більше лайна, ніж більшість людей за все своє життя. Його серце величезне, як океан, і він завжди поруч з усіма, кому він може допомогти.

- Я ж казав тобі; я не думаю, що її батьки були добрі до неї. Вона зламана, чувак. Вона така до біса гарна, але не бачить цього. Вона тримала всіх, крім своїх найближчих друзів, на відстані витягнутої руки. Я знаю, що її серце хоче мене, - я постукую пальцем по скроні і дивлюся йому прямо в очі. - Але в неї в голові тридцять шість років лайна, через яке потрібно пробратися.

Він киває, і я знаю, що він розуміє.

- Я знаю, що я для неї. Я знаю, що я той самий, і чорт візьми, вона єдина дівчина, яку хоче моя голова, серце і член. Але я йду у зворотному напрямку, чувак. Тепер я надійний друг із додатковими перевагами. Але я, чорт забирай, не можу залишатися осторонь.

- Тобі просто потрібно продовжувати говорити їй про це.

Нарешті, повністю екіпірувавшись, я беру свою ключку і шолом і вказую на вихід, але не раніше, ніж кидаю останній погляд на свого найкращого друга.

- Навіть якби я захотів відступити, я не зміг би. Вона - моя північ. Неважливо, в який бік вона вивертається і намагається піти від нас, я йду прямо до неї. Ми створені одне для одного.

Я граю лайно. Як новачок у перший день.

Ми пропустили три голи, і в кожному з них була моя вина.

Вона там, дивиться гру і виглядає як мрія, я не можу перестати витріщатися.

Гра проходить повз мене, Зак стріляє в мене гробаними кинджалами, і я знаю, що тренер Берроуз збирається покарати мене наприкінці цього періоду.

Наче мені є до цього діло.

- Що з тобою відбувається, чувак? - кричить мені Зак, коли шайба вчетверте потрапляє в сітку.

Я відвертаюся від нього і роблю глибокий вдих. Наші фанати віддані до мозку кісток, але я відчуваю, як наростає їхнє розчарування. У нас є ще один період, щоб довести їм, що ми готові до першої гри сезону.

- Ти мене чув? Де ти витаєш?

- Не тут, - кажу я собі під ніс, шум арени заглушає мене.

- Ти все зіпсуєш!

Я різко обертаюся.

- Ти думаєш, мене це хвилює?! - я показую на свої груди. - Прямо зараз мені насрати. Мені все одно.

- Тебе має це хвилювати, чувак, - його голос пом'якшується.

Я саркастично усміхаюся.

- Мені буде не все одно, коли в моєму житті з'являться важливіші речі. Мені буде не все одно, коли я перестану відчувати той відчутний біль, який, я знаю, відчуває вона. Мені буде не все одно, коли припиняться і мої муки.

Він опускає плечі.

- Ти справді закоханий у неї, так?

- Я дбав про неї і захищав її протягом двох років, але моє серце заповнилося, коли вона сказала мені, що носить моїх дітей.

Його очі розширюються.

- Вау.

Я озираюся.

- Ми можемо не робити цього на льоду? - запитую я.

- Так, звісно, - він упирає руки в боки. - Послухай. Чому б тобі просто не сказати Берроузу, що ти захворів? Я тебе прикрию. Вирушай додому, візьми себе в руки і повертайся в суботу вранці з більш ясною головою.

Чорт мене забирай, але, схоже, це все, що мені потрібно.

- Я не можу так вчинити з командою.

- Ти можеш і зробиш це. Я так сказав.

Я підтискаю губи, ненавидячи себе за те, що збираюся вийти з гри, але я знаю, що у мене немає вибору.

- Добре.

Я йду з льоду, і Зак випереджає мене, без сумніву, прямуючи залагодити мої проблеми з тренером Берроузом.

- Дженсен? - моя рука вже на дверній ручці роздягальні, коли я чую її голос.

- Так, - я тримаю голову прямо, не бажаючи дивитися на неї. Просто зараз я слабкий і вразливий, і цього разу я не хочу, щоб вона бачила мене таким.

- З тобою все гаразд?

Глибоко зітхнувши, я нарешті повертаюся в її бік. Вона вдягнена в чорні легінси та довгий білий светр, і її живіт справді починає проявлятися.

Господи, яка ж вона прекрасна.

- Так, просто погано почуваюся. Може, якийсь час тобі краще триматися на відстані, - брешу я.

- Ми можемо поговорити? - тихо запитує вона, обережно роблячи крок до мене. Я знаю, вона розуміє, що я виправдовуюся.

- Не зараз, принцесо.

- Мені потрібно тобі дещо сказати, - її голос тремтить.

Спрацьовує інстинкт.

- З малюками все гаразд? - у неї майже шістнадцять тижнів, тож ми маємо бути поза небезпечною зоною.

- Так. Справа не в цьому.

- Гарзд, це добре, - киваю я. - Але мені потрібно йти додому.

- Не закривайся, будь ласка.

- Я не закриваюся, Кейт. Просто я вже й не знаю, як мені бути з тобою. Мені потрібно перезавантажитися і побути наодинці з собою.

- Я намагаюся. Я знаю, що б не сталося, ми будемо найкращими батьками; ти будеш найкращим татом.

Піднявши руку, я опускаю очі в землю.

- Будь ласка, принцесо. Не зараз. Не зараз, чорт забирай.

Вона знову робить крок уперед.

- Я помилялася щодо тебе.

- Я знаю. Ти говорила мені це, і це добре. У нас все добре.

- Мені нестерпна думка, що тобі боляче.

- Не зараз, - повторюю я, відчиняючи двері.

- Коли ти будеш готовий поговорити?

Мій зір затуманився, я, нарешті, піднімаю очі.

- Коли ти будеш готова визнати, що закохана в мене.

- Я так багато всього відчуваю до тебе.

- Так, я знаю, - я до біса міцно стискаю ручку.

Вона стоїть там, ця сильна жінка, яка через багато що пройшла. За останні два роки я бачив тільки загартовану оболонку, але сьогодні вона виглядає змученою. Але я не можу продовжувати наполягати на своєму. Я не можу більше заходити в її квартиру. У якийсь момент вам потрібно, щоб людина прийшла до вас, щоб показати, що вона готова тримати ваше серце у своїх руках і оберігати його. Щоб ваші почуття отримали підтвердження.

- Ти ж усе ще прийдеш на УЗД у середині вагітності, так?

Як вона може в цьому сумніватися? Що б не сталося між нами, я завжди буду поруч із нею, допомагаючи ростити наших ідеальних дітей.

Моя ключка зі стуком падає на підлогу, за нею йдуть рукавички, коли я підходжу до неї.

Я підношуся над нею, як і раніше у своїх ковзанах, вона в кросівках, а не на підборах.

- Тобі ніколи не доведеться сумніватися в моїй відданості тобі, - кажу я, кладучи руку на її живіт, що росте. - І моїй родині. Хокей посідає друге місце після тебе і цієї вагітності.

Дивлячись на мене знизу вгору, вона у відповідь притискає долоню до моєї щоки.

Чорт, я хочу поцілунком вибити з неї всі сумніви і занепокоєння.

- Ти хочеш побачитися зі мною до цього? - запитує Кейт.

Схиляючись до її дотиків, я не хочу, щоб вона йшла просто зараз, не кажучи вже про те, щоб чекати два тижні до УЗД. Але я на тому етапі, коли спати з нею - це вбивати себе. Щоразу, коли я занурююся в неї, моє тіло трахається, але розум займається коханням.

Я кладу свою долоню на тильну сторону її руки.

- Як батько цих дітей - ні. Як твій хлопець - абсолютно так. Якщо я тобі знадоблюся, я поруч, але наступного разу, коли я доторкнуся до тебе, я маю бути твоїм чоловіком.

РОЗДІЛ 30

КЕЙТ

ЛУНА

"Отже, я збрала всі припущення, і тільки Джон думає, що в тебе хлопчик і дівчинка. Решта з нас думають, що в тебе будуть або хлопчики, або дівчатка."

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Гей, вау. Я завжди говорив, що це хлопчик і дівчинка."

ЛУНА

"Ти не берешся до уваги. Ти татко."

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Так, це так, чорт забирай."

ФЕЛІСІТІ

"О, зрілість у цьому груповому чаті так відчутна."

ДЖОН

"Насправді я думаю, що це досить розумно."

ФЕЛІСІТІ

"З мене досить."

ДЖОН ДРУКУЄ...

Я

"Джоне, якщо твоє наступне повідомлення в цьому чаті стосується покарання твоєї дружини за її уїдливість, то я вийду, і ти не зможеш мене додати назад."

ДЖОН

"Чорт."

ДЖЕССИ

"Заборона на додавання..."

ЛУНА

"У будь-якому разі, особисто я хотіла б двох дівчаток, будь ласка. Це компенсувало б двох хлопчиків, з якими я житиму з березня."

ЗАК

"Ми ще не закінчили з дітьми, Ракета."

ДЖОН

"Я ЖИВУ заради цього."

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Я збираюся проявити зрілість і попросити всіх зібратися у мене о сьомій вечора. Вечеря буде подана о пів на восьму".

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"І Джоне, приготуйся плакати."

ДЖОН

"Жінко, коли ми зможемо влаштувати вечерю у нас?"

АДАМ

"За умови, що це не вплине на мої щотижневі вечери з вами."

Я

"Я збираюся, і я вагітна."

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Заїду за тобою за годину."

ДЖОН

"(Принцеса)"

ДЖЕССИ

"Оооо... Він тебе підловив."

Я заковую очі й закриваю груповий чат. Повний хаос.

Вставши з-за робочого столу, я збираюся до ванної, здається, у п'ятдесятий раз за цю годину, коли на мою електронну пошту приходить лист від Марка Престона. Я сідаю, обдумуючи все, що він може надіслати.

Від: Марка Престона

Кому: Кейт Монро

Копія: Ніна Гігінс

Кейт,

Ще раз вітаємо. Ми раді за тебе і бажаємо тобі всього найкращого під час вагітності.

Я поговорив із відділом кадрів про підготовку до твоєї шестимісячної відпустки у зв'язку з вагітністю та пологами, і повідомляю, що Ніна Гігінс працюватиме з твоїми справами під час твоєї відсутності.

Я сподіваюся, що ти матимеш можливість зв'язатися з нею і передати всю роботу і деталі, але, якщо в тебе виникнуть якісь запитання, будь ласка, дай мені знати.

З повагою,

Марк.

Ніна Хаггінс - висококласний юрист із судових спорів у Вашингтоні. Вона чудова, і в неї неймовірний рівень утримання клієнтів.

Паніка охоплює мене, коли приходить відповідь від самої Ніни.

Від: Ніни Гігінс

Кому: Марку Престону

Копія: Кейт Монро

Дякую, Марку.

Я буду радий взятися за твої справи, Кейт. Я знаю, що вони будуть у чудовій формі, коли я зможу продовжити роботу з твоїми клієнтами.

Дай мені знати, коли у твоєму розкладі з'явиться час почати ознайомлення зі справами та їх передання. Я б порадила не відкладати це на потім, можливо, за місяць чи півтора місяця до твоєї відпустки.

З повагою,

Ніна.

Тьху, тут немає навіть грюбаного ввічливого привітання, і ким, чорт забирай, вона себе уявила? Звичайно, я б не стала відкладати це "на потім".

Похмура, дратівлива, і тепер мені відчайдушно хочеться попісяти, я прямую до вбиральні, і мене майже збивають, коли двері відчиняються переді мною.

- О, чорт. Вибач, дитинко, - здригається Фелісіті.

- Не турбуйся, - мій тон похмурий, як і настрій.

- Що сталося? - вона простягає руку і ніжно кладе долоню мені на плече.

Я швидко заходжу до вбиральні й шиплю пошепки:

- Ніна Гігінс бере на себе мою роботу.

- Що? Та Ніна Гігінс? - її очі спалахують від здивування.

Ти не допомагаєш, Фелісіті.

- Так. Є тільки одна Ніна Гігінс. На її тлі я буду виглядати дилетантом.

- Ну, це неправда. І ти ніколи не принижувала себе, тож не починай зараз.

- Я не принижую себе. Я просто кажу, що не можу відповідати їй, - я озирваюся на всі боки, щоб переконатися, що нас ніхто не підслуховує.

Фелісіті дивиться на мої схрещені ноги і посміхається.

- Давай продовжимо цю розмову, коли ти сходиш пописати, добре?

Вона відходить убік, і я вриваюся в кабінку, на щастя, встигаючи вчасно.

Ніна Гігінс мало не змусила мене описатися, *буквально*. В ідеалі мені слід було б почекати, щоб мій сечовий міхур був повним для майбутнього УЗД, але з урахуванням того, як часто я пісяю останнім часом, я, без сумніву, знову буду в розпачі за півгодини.

Повертаючись до свого столу, я перевіряю електронну пошту в пошуках нових листів, але цього разу загоряється екран мого телефону.

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Я зовні. Ти хочеш, щоб я піднявся нагору чи почекав тут?"

Я
"Я зараз спущусь."

Схопивши куртку і сумку, я посміхаюся своїй найкращій подрузі, коли вона каже: "Дві дівчинки", - і показує мені два великі пальці у відповідь.

В офісі ходить багато чуток, але немає підтвердження про те, хто батько дитини. Я чула шепотіння на кухні, дехто казав, що це дитина Тома. Якоїсь миті я ледь не подавилася своєю кавою, коли почула, як одна з адміністраторок заявила, що в мене роман із Марком Престоном.

Правда в тому, що ми з Дженсеном оголосимо про появу близнюків, коли будемо готові. Те, що він перебуває в центрі уваги, не означає, що кожен представник громадськості має право знати всі подробиці його, а тепер і мого життя.

Дженсен припаркувався біля тротуару, і коли він бачить, що я наближаюся, він швидко виходить з машини і обходить її, щоб відкрити для мене пасажирські двері.

- Привіт, - кажу я, мило посміхаючись йому.

Він, як завжди, має карколомний вигляд у чорних джинсах, сірих кросівках і кремовій дизайнерській сорочці з довгими рукавами, які, як завжди, закатані. Однак він виглядає втомленим. Його очі злегка припухлі та почервонілі.

- Привіт.

Моє серце падає, коли я бачу, з якою байдужістю він відповідає мені. Відтоді, як я бачила його біля роздягальні, ситуація стала лише трохи кращою, ніж просто незручною. Ми говоримо, але тільки про дітей і про те, коли ми почнемо замовляти меблі.

Він застрибує на водійське сидіння і їде в бік лікарні, не сказавши більше ні слова.

- Ти схвильований? - я повертаюся до нього.

- Звичайно. Це грандіозно, - він кидає мені швидкоплинну посмішку, але зосереджується на дорозі попереду.

- Фелісіті хоче двох дівчаток.

- Я не здивований, - відповідає він, повертаючи ліворуч.

- Ти все ще думаєш, що це хлопчик і дівчинка?

- Так. А ти?

- Хлопчики.

Я приречена залишатися в меншості до кінця своїх днів.

Дженсен дивиться на мене, а потім знову на дорогу. Він відкриває рот, але знову закриває, прочищаючи горло.

- Що ти збирався сказати? - обережно запитую я.

- Нічого.

- Скажи мені.

- Усе гаразд.

- Це не так, - заперечую я, коли ми заїжджаємо на лікарняну парковку.

Припаркувавши машину, він кладе руку на кермо і глибоко зітхає.

- Просто думаю про своє, принцесо.

Прізвисько, яке я колись ненавиділа, обливає мене хвилиною полегшення - уперше за кілька тижнів він назвав мене так.

- Не хочеш поділитися ними з класом?

Він хитає головою, і я засмучуюся ще більше.

- Не-а. Це не для класу.

- Гаразд, чудово. Давай підемо, - я хапаю свою сумку і відчиняю двері, коли він зупиняє мене, поклавши руку мені на стегно.

- Ми точно збираємося дізнатися стать наших дітей сьогодні?

З надією в його очах і тим, як схвильовані наші друзі, я не можу сказати 'ні'. Я накриваю його руку своєю.

- Так. Давай зробимо це.

ДЖЕНСЕН

- Добре, давайте подивимося, хто тут у нас, - сонограф поплескує по кушетці, пропонуючи Кейт лягти.

Поки готують зонд, я дивлюся на екран, чекаючи моменту, коли вона прикладе його до Кейт, і я побачу те, що не виходило в мене з голови з шістнадцятого липня.

- Гаразд, - вимовляє сонографіст, вносячи деякі налаштування і натискаючи кілька кнопок. - А, ось і ми.

Вона зупиняється на двох ударах серця, які набагато виразніші, ніж під час попереднього сканування, і я чую, як Кейт різко втягує повітря.

Простягаючи руку, я накриваю її долоню своєю, коли емоції переповнюють мене.

- Ось вони, - шепочу я.

- Приголомшливо, - відповідає вона, в її тоні чується здивування.

- Минулого разу ви відмовилися від аналізів крові, щоб з'ясувати стать дітей. Ми можемо дізнатися їхню стать зараз, якщо хочете? - запитує сонографіст.

Я дивлюся на Кейт, очікуючи, що останнє слово залишиться за нею. Я до біса відчайдушно хочу знати, щоб почати скуповувати все підряд у кожному дитячому магазині, який зможу знайти.

- Ми все ще дізнаємося? - запитую я.

Вона не вагається.

- Так. Здивуйте мене.

Я хіхікаю і, не в силах стриматися, нахилиюся і цілую її в лоб.

Так, батько дітей і друг так не чинить, Дженсен.

Очі Кейт широко розчиняються, але рум'янець, що заливає її щоки, говорить мені, що їй це подобається. Це дає мені надію на все те, чого я чекаю, молюся, вмираю від бажання, щоб вона зізналася.

- Ну, - сонографіст вказує на одне з немовлят на екрані. - По-перше, все виглядає абсолютно нормально, і ви точно відповідаєте терміну пологів. Хоча, думаю, що вони будуть раніше. Я впевнена, що ваш лікар обговорював усе це з вами.

Кейт киває.

- Так, оскільки це близнюки.

Сонографіст киває у відповідь.

- Абсолютно вірно. Але це рішення ухвалюватимуть із лікарями. Однак, з моєї точки зору, все виглядає абсолютно нормально.

Кожна крапля напруги залишає моє тіло. Чорт забирай, народження дитини - це стрес, не кажучи вже про двох.

- Тепер найцікавіше, - вона налаштовує датчик і натискає ще кілька кнопок.

- Зачекайте, це член, - випалюю я.

- Дженсен! - шипить Кейт.

Я фиркаю від сміху і показую пальцем на екран.

- Так і є! Він... значний.

- Ну, так, ви маєте рацію. У вас буде хлопчик.

- Срань господня, - відповідає Кейт, потім прикриває рот рукою.

- И... - сонографіст ще раз переміщує зонд, а потім показує на екран. - Маленька дівчинка, - вона вказує на зображення. - Ось вона, ховається за своїм братом, але вона там.

Втягуючи голову в плечі, я, блядь, втрачаю самовладання. Я клятий воротар НХЛ зростом шість футів три дюйми втрачаю самовладання просто тут, у цій крихітній білій кімнаті.

- З тобою все гаразд? - Кейт простягає руку, прибирає мою руку з колін і бере її у свою.

- Ага, - мій голос тремтить, і я піднімаю палець. - Одну секунду.

Скориставшись моментом і зробивши великий ковток повітря, я оговтуюсь, а потім повертаюся до сонографіста.

- Можна залишити нас на кілька хвилин?

Вона посміхається і киває.

- Звісно, я роздрукую ваші знімки, - вона простягає Кейт паперовий рушник, щоб вона витерлася, а потім виходить і зачиняє двері.

Я розвертаю Кейт обличчям до себе, її гомілки звисають із ліжка. Стоячи між її розсунутих стегон, я запускаю руки в її густе світле волосся.

Я наполовину очікую, що вона протестуватиме проти того, як я торкаюся до неї. Але вона цього не робить. Натомість її тіло розслабляється поруч із моїм. Вона хоче цього - нас - так само сильно, як і я. Я відчуваю це своєю душею.

- До біса все це, - шепочу я їй у волосся.

Піднімаючи її голову, я торкаюся губами її губ, змушуючи її повіки заплющитися.

- Поцілуй мене, - благаю я.

- Батько дітей так себе не поводить, - шепоче вона у відповідь, лукава усмішка розтягує її губи.

- Якщо ти не хочеш мене, не хочеш нас, тоді відсторонися. Але якщо ти все ж хочеш, як я знаю це в глибині душі, поцілуй мене. Дозволь мені доторкнутися до тебе ротом і, нарешті, зробити тебе своєю.

Чорт, ось воно. Емоції від сканування, коли бачиш цю неймовірну жінку, що несе в собі весь мій світ. Я не можу стримуватися; Я повинен знати, що вона вибере. Мої руки тремтять, коли я обіймаю її.

Ми опиняємося ніс до носа, очі в очі, коли її руки лягають на мою талію, притягуючи мене ближче, і мій член збуджується від дотику.

- Просто для ясності, якщо я тебе поцілую, значить, ми зробимо це, ти і я? Ми спробуємо?

- Ти все ще не зрозуміла, чи не так, принцесо? Я з тобою. Назавжди.

- Мені страшно.

Я м'яко хитаю головою.

- Не бійся. Будь моєю.

Давай, Кетрін. Візьми мене за руку і стрибни зі мною.

Уся моя гробана душа загоряється, коли вона повільно притискається своїми губами до моїх. Просунувши руки під її дупу, я тягну її до себе, щоб вона була якомога ближче до мене, відчайдушно бажаючи, щоб ми стали одним цілим. Її округлий живіт притискається до мого тіла, і моя рука автоматично опускається між нами, щоб погладити його долонею.

Але цього недостатньо. Задираючи її м'яку білу блузку, яку вона щойно заправила назад у чорні робочі штани, я закочую її, доки вона не опиняється трохи нижче її грудей.

- Не думаю, що коли-небудь бачив прекрасніше видовище, - мої очі знову зустрічаються з її.

Злегка нахилившись, я знаходжу губами її пупок і вкриваю ніжними поцілунками її ніжну й бездоганну шкіру, на якій уже починають проступати відмітини в тих місцях, де її тіло вміщує наших дітей.

Кейт ахає від дотику.

- Джей Джей, ми в лікарні. Ти не можеш трахнути мене тут.

- Я не планую трахати тебе, - кажу я між поцілунками. - Я планую відвезти тебе назад у свою квартиру, повечеряти з нашими друзями, а потім зайнятися з тобою коханням у моєму ліжку.

- О, - рука Кейт злітає до боку.

- Що? У чому справа?

- Ш-ш-ш. Усе гаразд, - каже вона приглушеним голосом. - Я просто відчула поштовх.

- Що? - дивуюся я. Мій голос зривається.

Взявши мене за руку, вона кладе її туди, де секунду тому була її.

- Можливо, вони зроблять це знову.

Ми мовчки дивимося одне на одного, поки чекаємо, і я, чорт забирай, молюся, щоб мені вдалося відчувати те, що щойно відчула моя дівчина.

Дівчина.

До біса вірно, моя дівчино.

- Вау, - з мене виривається сміх, коли я відчуваю рух.

- Божевілля, так?

Чорт забирай. Вона виглядає такою щасливою в цей момент.

- Неймовірно, - мій голос сповнений здивування.

- Це точно хлопчик. Незграбний, як його батько.

Притискаючись губами до її губ, я посміхаюся їй.

- Ну, ти моя дівчина і точна копія, то що це говорить про тебе?

- Це говорить про те, що я дуже щаслива дівчина.

РОЗДІЛ 31

КЕЙТ

Стоячи біля кухонного острівця Дженсена, я із захопленням спостерігаю, як він рухається, готуючи вечерю.

Ця людина знає, що робити на кухні. Він не жартував, коли стверджував, що змусить Джона плакати.

- Я можу допомогти? - запитую я.

- Не-а, принцесо, - Він обходить стійку з двома болгарськими перцями в руках. Розвертаючи мій стілець, він притискає їх до мого живота і цілує мене. - Згідно з книжкою, яку я читав учора ввечері, у вісімнадцять тижнів наші діти будуть розміром із солодкий перець.

- І на той час, як я їх виштовхну з себе, вони будуть як гарбузи, - я морщуся. - Я вже ніколи не буду колишньою - моя кицька ніколи не відновиться.

- Твоя кицька, - поцілунок. - До біса карколомна, - поцілуй. - І завжди буде, - поцілунок. - І мені справді потрібно припинити говорити про це, тому що все, чого я хочу, - це увійти в тебе, а в мене не вистачає часу, щоб приготувати їжу.

- Усе вже підготовлено, - я обводжу рукою кухню, нахабно посміхаючись. - Ти міг би вже приготувати що-небудь із цього.

Він фиркає і повертається до нарізання овочів.

- Але комусь потрібно було з'їздити додому і переодягнутися.

- Я почувалася огидно у своєму робочому одязі з цим слизом на животі.

Кидаючи трохи картоплі на сковорідку, він посміхається.

- Звичайно, принцеса. Ти зовсім не діва.

Я дивлюся на нього і підношу до губ свій безалкогольний коктейль, який він мені приготував.

- Твоя копія, пам'ятаєш? Діє в обох напрямках.

Зісковуючи зі стільця, щоб укотре сходити в туалет, я відчуваю, як його рука обіймає мене за талію. Губи Дженсена знаходять мочку мого вуха, посилаючи тремтіння по всьому тілу.

- Ти чимось зайнята завтра? У нас немає гри або тренування, і я припускаю, що у тебе немає роботи, оскільки сьогодні субота?

Я збиралася витратити частину часу на підготовку до передачі справ Ніні, але хитаю головою.

- Нічим.

- Тоді ось який план. Сьогодні ввечері, коли всі підуть, я збираюся вкласти тебе в своє ліжко і показати тобі, який вигляд має найкраща ніч у твоєму житті. А завтра я покажу тобі твій найкращий ранок, перш ніж ми вирушимо за покупками для наших малюків і моєї дівчини.

Дівчата.

Я чекаю, що ось-ось розлючуся через те, що він назвав мене своєю дівчиною, але я не злюся. Натомість тепло обливає мене, наче це найприродніше почуття у світі. У той момент, коли я поцілувала губи під час сканування, я ніби вирішила відпустити свої стіни. Дозволити йому взяти контроль у свої руки, як і говорила Фелісіті. Довірити Дженсену Джонсу своє серце і віддати його в його руки - це все, чого я хочу - *і чого потребую*.

- Покупки для мене?

Він кружляє мене у своїх обіймах, ніби ми танцюємо.

- Ну, у мене тільки одна дівчина, тож так, дещо для тебе.

О, а ось і історія з купівлею подарунків хокеїстками. Я повинна була це передбачити, враховуючи все, що трапилося з Фелісіті та Луною.

- Не думаю, що мені щось потрібно. У мене є все, що я хочу.

У мене є ти.

Примружившись, він швидко озирається через плече на пальник, а потім знову на мене.

- Я буду балувати тебе. І крапка. Я не хочу чути лайно на кшталт 'О, я можу сама про себе подбати', - повторює він глузливым тоном. - Так, я вже давно зрозумів це, принцесо. Але тепер ти належиш Дженсену Джонсу, у такому разі навіть принцеси отримують більше.

- Кейт, ти не хочеш тушкованого м'яса? - Зак вказує на величезну страву, поставлену перед нами.

Я морщу ніс.

- Вона відмовилася від м'яса, - відповідає Дженсен, присуваючи свій стілець ближче до мене.

- Навіть від одного запаху мене нудить.

- Я ж казала тобі, що на сьогоднішній вечір ми могли б стати вегетаріанцями, - каже Фелісіті.

- Усе гаразд, - кажу я, махаючи рукою перед собою. - Тепер, коли ранкова нудота минула, все не так погано, але я цілком задоволена своїм рататуєм і хлібом.

Дженсен усміхається мені, не донісши виделку до рота, і я тану від цього видовища. Я занадто довго намагалася змусити його похмуритися, і це просто злочин, коли в нього така усмішка.

Вилка Джона з дзвоном падає на тарілку.

- Добре, ми всі привітали Зака, Луну, Дженсена і Кейт із вагітністю. Але хто-небудь збирається привітати мене з правильним вгадуванням статі не одного, а всіх *трьох* дітей?

- Ні, - знизує плечима Зак.

- Чарівно, - відповідає Джон.

- Ти такий вимогливий, - розтягую я слова, коли раптово відчуваю стусан, набагато сильніший, ніж попередні, і моя рука злітає до живота.

Дженсен реагує моментально.

- Усе гаразд?

- Так, перестань хвилюватися, - кокетливо хихикаю я. У мене до біса паморочиться в голові при думці про те, що він пообіцяв пізніше.

Дженсен залишає легкий поцілунок на моїй маківці.

- Так і знав. Я, блядь, так і знав! - вигукує Джон.

- Зачекайте, хлопці, ви що... - Фелісіті вказує виделкою між нами.

Він підносить мою руку до своїх губ і цілує кісточку пальців, не зводячи з мене очей.

- Нарешті, так.

- Чорт, це гробане "так"! - кричить Джессі.

Усі голови повертаються в його бік, і він морщиться.

- Це було трохи голосно, чи не так?

Зак примружується, дивлячись на свої майже зімкнуті великий і вказівний пальці.

- Дотик.

- Мені потрібно одружити тебе просто зараз. - Джон піднімає брови, дивлячись на Джессі.

Він усміхається, ганяючи їжу по тарілці.

- Ні за що.

За столом запанувала тиша, поки ми оцінюємо поведінку Джессі. Глибоко зітхнувши і запустивши руку у своє пісочно-світле волосся, він кидає серветку на тарілку.

- Це було охуенно, чувак. Дякую тобі.

- Не варте подяки, - відповідає Дженсен.

- Я б поставив 8 балів із 10, - Джон трясє рукою перед собою. - Можливо, 8,5 балів.

- Будь ласка, вибачте невихованість мого чоловіка, - насміхається Фелісіті.

- Завжди такий конкурентоспроможний, - хитає головою Зак. - Тепер я бачу це, коли ти тренуєш бідних хлопців, - сміється він.

- Все, що я скажу, це те, що ми на вершині ліги, і Джек просто чудовий.

- Він нападник, вірно? - запитує Джессі.

- Так. І до того ж приголомшливий, - Джон із благоговінням хитає головою і відкидається на спинку стільця, схрещуючи руки на грудях. - Я просуваю його в НХЛ. Для нього там напевно знайдеться місце.

- Але він був вільним агентом, коли вступив до коледжу, так? - запитує Джессі.

- Так. Але Джон думає, що в нього є шанс, що команда візьме його. З його зв'язками і всім іншим, - Фелісіті дивиться на Джона з надією в очах на мрії свого сина.

- Так, ангеле, - він усміхається їй у відповідь. - Я розмовляю зі своїм колишнім агентом. Ми думаємо, у нього є шанс.

- Чого б я тільки не віддав, щоб у мене був такий батько, як ти, - Джессі барабанить пальцями по столу, і ми всі дивимося на нього, чекаючи, що він скаже, але він мовчить.

- Він пізно почав, і, оскільки він з Великої Британії, у нього було мало можливостей, але він талановитий, і тепер його технічні навички наздоганяють його навички катання. Він... - Джон робить повітряний поцілунок.

- Так гарний? - очі Зака розширюються.

- До біса гарний, - підтверджує Джон.

- До речі, про хороше, - починає Дженсен, який весь вечір не зводить з мене очей. - Десерт? Я приготував мадагаскарський ванільний чізкейк.

- А ти не міг просто купити його? - запитує Луна.

- Так. Але він набагато смачніший, коли готуєш його сам.

Я встаю, і рука Дженсена обіймає мене за талію. Я посміхаюся тому, що він не може відірвати від мене своїх рук.

Я люблю своїх друзів усім серцем, але просто зараз я просто хочу побути з ним наодинці і загладити провину за всі ті рази, коли я говорила йому відвалити.

І все ж він тут, все ще одержимий, все ще хоче мене.

- Я принесу його, - кажу я, прямуючи на кухню.

Коли моя голова опиняється в холодильнику Дженсена, моє тіло тремтить, коли я обертаюся і бачу, що мій хлопець стоїть просто в мене за спиною. Засунувши руки в кишені, він спостерігає, як я захоплююся тим, що є в нього в холодильнику - і все це без м'яса.

Ставлячи чізкейк на стійку, я піднімаю на нього очі.

- Іди побудь з усіма. Я впораюся.

- Я просто спостерігаю за тобою.

- Що, як сталкер? - піддражнюю я.

- Чому всі думають, що я якийсь сталкер? Хіба хлопець не може бути одержимим?

Я хочу дозволити всім іншим пригощатися десертом, а самій відвести його в спальню.

Притулившись до холодильника, я грайливо посміхаюся йому.

- Це правда?

Він підходить ближче, і я відчуваю його всюди навколо себе. Він п'янить.

- Так. Я не думаю, що коли-небудь настане день, коли ти не будеш зводити мене з розуму.

Озираючись через плече на вітальню, я чую сміх, що доноситься звідти.

- У тебе гості.

- У нас гості.

- Ти збираєшся трахнути мене просто зараз? - від його важкого погляду в мене перехоплює подих, і він може нагнути мене просто тут.

Я дуже сподіваюся на це.

Він прикушує нижню губу.

- Ти хочеш, щоб я це зробив?

- Може бути.

Він нахиляється і бере ложку з шухляди на кухонному столі. Накидаючись на чізкейк, він пропонує мені шматочок.

- Не з'їси все.

Нахиляючись вперед, я відкушую приблизно половину і повільно ковтаю. Боже, як смачно.

Дженсен повільно з'їдає решту, але навмисно залишає трохи на ложці.

- Оближи дочиста, принцесо, - його тон пристрасний і ду-у-уже-сексуальний, коли він пропонує це мені.

Я обводжу ложку язиком, не зводячи з нього очей.

- Так смачно.

Його очі закриваються.

- Правда? Я вже забув, - притискаючи мене спиною до дверцят холодильника, Дженсен накриває мої губи своїми, проникаючи в мене язиком. Відсторонюючись, він облизує губи.

- Так, до біса смачно.

Те, як я одержима його домінуванням, те, як він власницьки спостерігає за мною і торкається до мене. Я хочу встати перед дзеркалом і закричати: *"Хто ти така і що ти зробила з Кейт Монро?"* Але фемінізм покинув будівлю, і на його місці з'явилася людина, яку я ненавиділа з абсолютно неправильних причин.

- Про що задумалася? - він гладить мене по щоці долонею.

- Про дещо миле.

- Не хочеш поділитися?

- Я просто думаю про нас і про шлях, який ми пройшли, щоб стати такими, як зараз.

- Ти щаслива, принцесо?

У мене щипає в очах. Уперше в житті це так.

- Так. А ти?

- Я на вершині клятого світу - ні, всесвіту. Ніщо, абсолютно ніщо, не може перевершити мою любов до тебе.

-Т-ти кохаєш мене?

Він відкидає голову назад і тихо сміється. Дивлячись на мене, він заправляє пасмо волосся мені за вухо.

- Я не думаю, що цього слова достатньо, щоб описати мої почуття до тебе. Чотири літери ніколи не зможуть передати це. Думаю, мені просто доведеться провести залишок свого життя, показуючи тобі це

Моє серце нестримно калатає в грудях у тиші, коли я дивлюся на нього.

Так триває доти, доки Джессі важко не зітхає.

- Заради всього святого! Хто вже з'їв шматок?

РОЗДІЛ 32

ДЖЕНСЕН

- Я радий за тебе, чувак, - Джессі останнім залишає мою квартиру, плескаючи мене по плечу. - Тепер у тебе справді є все.

Я киваю.

- Так, є.

Стоячи біля дверей моєї квартири, він дивиться в кінець коридору, а потім знову на мене. Тихим голосом він запитує:

- Ти вже попросив її, ну, знаєш, переїхати до тебе?

- Ні. Я зробив її своєю дівчиною всього шість годин тому.

- Так, так. Треба почекати.

- Можливо, пізніше ввечері або, можливо, завтра вранці.

Його голова повертається до моєї, і він фиркає від сміху.

- Так, це мене навіть не дивує.

- Джессі? - звертаюся до нього я. Ми давно про це не говорили.

- Так?

- Як справи? Ти що-небудь чув про неї?

Він хапається за потилицю. Минуло багато часу відтоді, як він розповідав мені про причину його обміну з Далласа, і це не мало жодного стосунку до хокею, а було пов'язано з дівчиною. Він рідко говорить про це або про неї, але я також ніколи не бачив його з ким-небудь ще. Не думаю, що він готовий рухатися далі.

- Ні, - важко видихає він. - І я на це не розраховую, - він відводить погляд, а потім опускає його в підлогу.

- Домагайся того, чого хочеш, чувак, - кажу я. - І якщо це все ще вона, то не дозволяй нікому зупиняти тебе, і найменше йому.

Він засовує руки в кишені джинсів.

- Я все ще хочу її.

Так і думав

- Тоді ти знаєш, що тобі потрібно робити.

- Переслідувати її? - видихає він. - Вона повернулася в Даллас, щоб бути під *наглядом* татка, - знущається він.

- Кому яке діло? - знизую я плечима.

- Ну, мені, моїй кар'єрі, "Scorpions".

- Все ще чекаю справжньої причини.

Він посміхається і йде коридором, помахавши рукою через плече.

- Побачимося, приятелю, і ще раз вітаю.

Закриваючи двері, я думаю про те, як мені пощастило, що я нарешті отримав свою дівчину, коли чую, як у ванній ллється вода.

Секс у душу... мій улюблений.

Проходячи через вітальню, а потім донизу, у свою спальню, я починаю розстібати сорочку, а потім і штани, залишаючи за собою слід з одягу і кепську посмішку на обличчі.

Пар заповнює кімнату, коли я заходжу всередину, але моєї дівчини в душі немає. Вона зручно влаштувалася в моїй величезній ванні, яка, на щастя, цілком вмістить двох.

Радісно наспівуючи, вона починає обполіскуватися, протираючи губкою плечі і дозволяючи теплій воді струмувати по волоссю і спині.

Я не знаю, що зараз прекрасніше, її тіло або щастя, що виходить від нього.

Я навіть не впевнений, що вона знає, що я дивлюся, і я хочу, щоб так і залишалось, тому я прикушую кулак, коли з мого твердого, наче камінь, члена витікає попередня сперма від одного цього видовища.

Зібравши волосся догори, вона накручує його на пальці, а потім заколює на маківці чорною шпилькою.

Поки вона продовжує наспівувати, я впізнаю мелодію "All of Me" Джона Ледженда. І коли я кладу руки їй на плечі, прослизавши позаду неї, я тихо співаю слова приспіву.

Вона повертається до мене з широко розкритими очима.

- Т- ти вмієш співати?

Я посміхаюся.

- Я сповнений сюрпризів, чи не так, принцесо.

- *По-справжньому поїси.*

Притискаючи її тіло до своїх грудей, мій член упирається в її дупу під водою, і я починаю покривати поцілунками її плечі, опускаючись до ключиць.

- Так. Я вмію. Просто я ніколи ні для кого не співав до цього моменту. До тебе.

- Ти брав уроки?

Простягаючи руку, я кладу долоню їй на живіт і ніжно гладжу наших малюків.

- Ні, просто ще один із моїх численних талантів.

- Ммм-хмм, - схиливши голову, вона ніжно цілує мене в губи. - Які ще таланти в тебе є?

- Дозволь мені показати тобі, - моя рука опускається від її живота донизу, і без вагань вона розсовує для мене ноги.

- Ти хороша дівчинка.

Вона схлипує, коли я повільно гладжу її спраглий клітор. Навіть під водою я можу сказати, наскільки вона волога для мене.

- Це для мене, принцесо? - запитую я, втикаючись обличчям у вигин її шиї, коли вона влаштовується між моїх розсунутих стегон.

- Так.

- Твоя кицька така до біса чудова, відчайдушна і абсолютно готова для мене. Ти готова до мого члена?

- Я хочу цього.

- Добре, але спочатку мені потрібно, щоб ти відповіла мені на дещо.

- Усе, що завгодно, - вона ахає, коли я занурюю в неї два пальці й погладжую.

- Як би це сказати? - я роблю паузу і знову гладжу її. - Бачиш, тепер ти моя, і, як я і боявся, цього все ще недостатньо. Мені потрібно більше.

Вона видихає.

- Ти ж ніколи не зупинишся, чи не так?

- Бути одержимим? Брати все, що ти можеш мені дати? Напевно, ні, - я цілую її ключицю і відчуваю, як вона звільняється. - Ти кінчаєш для мене, принцесо?

- Так.

Прибравши пальці, я піднімаю її, притискаючи кінчики пальців до м'якої плоті її попки. Саджаючи її на свій член, вона ахає, коли я розтягую її, а потім похитую на собі, тримаючи за стегна. Вода у ванні переливається через бортики, але мені все одно.

- Чого ти від мене хочеш? - запитує Кейт, нахилиючи голову вперед і рухаючись на мені.

- Я хочу, щоб ти була зі мною кожен день, кожна ніч, кожна кляту хвилину. Принеси всі свої кімнатні рослини, навіть Герберта, і будь у моєму повному розпорядженні.

- Дженсен-

- Джей Джей.

- Джей Джей, - поправляє вона. - Ми разом лише кілька годин, а тепер ти просиш мене переїхати до тебе. Це занадто швидко і серйозно.

Вона знову ахає, коли я нахилию її стегна і вхожу глибше.

- Не зовсім, принцесо. Це всього лише крок до каблучки, яка лежить у мене в шухляді комода.

- Почекай. Що?

- Ти можеш приміряти його за розміром, якщо хочеш. Але, судячи з того, як мій член підходить тобі, я знаю, що воно буде ідеального розміру.

Розгойдуючись усе швидше, вона кінчає вдруге.

Вода з ванни розбризкується на всі боки, коли я простягаю руку і розпускаю її волосся.

- Так, боже мій, це до біса приголомшливо, - стогне вона.

- Скажи, що хочеш, щоб я подарував тобі ще одну дитину.

- Так, хочу. Кончи в мене.

І я роблю це. Усе моє тіло стрясається, коли я виливаюся у свою дівчину.

- Я люблю тебе, - шепочу я.

Злізаючи з мене, вона розвертається, а потім знову сідає на мій усе ще твердий член. Бути віч-на-віч, віч-на-віч із найкрасивішою жінкою у світі, коли я вхожу в неї, - це все.

- Ти віддав мені свій член до того, як я сказала "так", - насміхається вона.

Відкинувши її назад, я беру до рота пірсинг на її соску, ніжно прикушую і смикаю його. Вона звивається від задоволення, і я переходжу до наступного. Відриваючись від її грудей, я дивлюся на неї від низу до верху, поки вона продовжує отримувати від мене те, що хоче.

- Переїжджай до мене, Кейт. Я хочу, щоб ти і наші діти постійно жили під одним дахом зі мною.

Її голова відкидається назад, коли вона знову кінчає. Її кицька стискається навколо мого члена, викликаючи в мене ще один оргазм.

- Добре, - видихає вона. - Я переїду до тебе.

Я укладаю її на своє ліжко, її висушене рушником волосся все ще вологе, коли я проводжу по ньому пальцями і лягаю поруч із нею, погладжуючи її живіт.

- Уф, - вона здригається, її рука накриває мою.

Вау, це було сильно.

- Я теж це відчув.

Вона киває, але її обличчя спотворюється від болю.

- Так, але це дійсно боляче.

Кейт знову здригається, і я відчуваю ще один сильний удар.

- Почекай тут.

Коли я повертаюся в кімнату, вона лежить на боці обличчям до мене. Як довбаний ангел.

Її очі розширюються, коли вона опускає погляд на те, що я тримаю в руках.

- Почекай, ти... граєш на гітарі?

Я підходжу до неї в одних сірих трусах і сідаю поруч із нею на ліжко.

- Іди, сядь до мене на коліна.

Для впевненої в собі жінки на публіці Кейт Монро невпевнена за зачиненими дверима. Вона вагається, а потім знову морщиться.

- Вони безумовно сильні, - сміється вона. - І я думаю, що в одного з них гикавка.

- Іди сюди.

Цього разу вона слухається і сідає до мене на коліна. Накинувши їй на шию шкіряний ремінець, я кладу іспанську гітару їй на живіт і починаю повільно брязкати.

- Це "Papa Don't Preach" Мадонни?

Я тихо сміюся і цілую її в шию.

- Так. Можливо, це не найкращий вибір, враховуючи всі обставини.

Мій член починає тверднути.

Не зараз, блядь.

- Вони заспокоюються? - запитую я, брязкаючи на гітарі.

Вона киває.

- Жодного стусана відтоді, як ти почав грати. Вони люблять музику, як і їхній тато.

Поки я награю і наспівую "Мерехти, мерехти, зіронько", моя дівчина розчиняється в мені, і я відчуваю, як її дихання сповільнюється і розслабляється.

Через кілька хвилин вона робить глибокий вдих.

- Ти сам навчився грати?

Я киваю.

- На кшталт того. Мій батько валлієць, а музика і спів там мають велике значення. Він навчив мене основ, а я продовжив вивчати далі. Це допомагає мені розслабитися до і після ігор.

- Ти валлієць? - здається, вона здивована. *Знову.*

- Наполовину.

- Джонс - поширене прізвище тут, тому я просто припустила, що ти канадець.

- Ні. Мама і тато познайомилися в Кардіффському університеті. Мама була студенткою-іноземкою.

- Ти можеш зобразити британський акцент?
Я прочищаю горло і намагаюся з усіх сил.

- Добрий вечір, ваша королівська високість.
Вона уривчасто сміється.

- Нарешті знайшла те, у чому ти не сильний.

- О, гра починається. Просто дивись, як я перетворююся на Деніела Крейга.

- Ооооо, ось це було б щось.

- Зустрічаєшся зі мною всього десять годин, а вже божеволієш від іншого чоловіка.

- Ну, знаєш, у мене завжди мають бути варіанти.
Знімаючи ремінець гітари з її шиї, я знімаю її з себе і укладаю на свою м'яку білу пухову ковдру, нависаючи над нею.

- Скажи мені, що я той самий.
Її очі спалахують.

- Давай, принцесо. Скажи вголос те, про що, я знаю, ти думала. Що ми з тобою назавжди.

Вона посміхається, і я знаю, що їй подобається, як я ось так перевіряю її межі.
Запустивши свої руки в моє волосся, вона повільно киває.

- Скажи це, дитинко, будь ласка.
Минає кілька миттєвостей у тиші моєї спальні, перш ніж вона шепоче:

- Назавжди.

РОЗДІЛ 33

КЕЙТ

- Я на всі сто відсотків шкандибаю, чи не так? - запитую я Фелісіті, коли ми входимо в сімейну ложу, готові до гри.

- Хм, я б сказала, що не стільки шкандибаєш, скільки розгойдуєшся з боку на бік, - відповідає вона, займаючи своє місце, і я роблю те саме.

- Ну, це ще гірше! - вигукую я.

На двадцяти двох тижнях вагітності близнюками, які борються за те, хто буде більшим, я до біса величезна. Ну, у всякому разі, так здається.

- Мені так незручно.

- Що ж, плюс у тому, що зараз середина листопада, тож, принаймні, влітку ми не будемо сильно вагітні, - Луна вкладає попкорн на свій живіт, який постійно зростає. - Це чудова полиця, - каже вона, вказуючи на свій животик

- Принаймні, там тільки один бореться за увагу, - я ніяково соваюся на своєму сидінні, відчайдушно намагаючись влаштуватися зручніше. Удари ногами не припиняються, і єдиний спосіб заспокоїти їх - це коли Дженсен співає.

Якраз у той момент, коли мої думки повертаються до нього, гравці виходять на лід для розминки. Я одразу ж стежу за ним, коли він неквапливо ковзає, готовий приступити до своєї рутини.

- Хочеш, я витру слину з твого підборіддя, дитинко? - Фелісіті з усмішкою нахиляється до мене.

Я проводжу пальцем по підборіддю, і вона сміється.

- Послухай, принаймні тепер я можу вільно дивитися на нього. Як, чорт забирай, я так довго вдавала, що Дженсен Джонс на мене не впливає. Це вище мого розуміння.

Коли він сідає на шпагат, я інстинктивно схрещую ноги.

Господи, у мене могли б початися передчасні пологи просто тут.

Місяць заливається сміхом.

- Я маю на увазі, мені подобається хокей і все таке, але безперечно - це найкраща частина шоу.

- Я згодна, - каже Фелісіті.

- Господи, тільки не говори Джону, що витріщаєшся на інших гравців, поки він зайнятий тренерською роботою, - кажу я. - Цей хлопець такий власник.

- Ти жартуєш, так? Твій хлопець - ротвейлер. Це справді смішно, всі ці розмови про те, що ти ніколи не закохувалася і не була одержима чоловіком, і ось ми тут, - вона вказує на Дженсена, який почав блокувати удари Джессі. - Ви двоє гірші за всіх.

- Я змушена погодитися, - додає Луна.

Юрист у мені хотів би заперечити і навести всі причини, через які вони неправі. Але це не так. Він - втілення всього і повна протилежність тому, що я коли-небудь думала, що захочу, - власник, одержимий, майже сталкер і такий люблячий.

Коли я переїхала до нього два тижні тому, він самотужки перевіз усі мої речі через усе місто до своєї квартири, а мене відвіз на відпочинок до спа-салону для майбутніх мам. Масаж і турбота про себе були тим, чого, за його словами, я потребувала, але це сумнівно, оскільки він провів усі сорок вісім годин, кохаючись зі мною. Ми ледь вийшли з готельної спальні, і коли він не був усередині мене, розповідаючи мені про всі способи, якими йому подобалося мене пестити, він обіймав мене, доки я засинала, а прокидалася з ним між моїми ногами, пробуючи мене на смак.

Від спогадів у мене всередині розливається жар, і цього разу я знаю, що пускаю слину, тому швидко витираю її, поки ніхто не помітив.

Дженсен каже мені, що любить мене щоразу, коли бачить; востаннє це було, коли він приніс мені сніданок у ліжко, як і щоранку.

Мені потрібно сказати йому про свої почуття, але навіть коли це стосується, можливо, найдосконалішого чоловіка на світі, я боюся вимовити ці слова вголос. Я навіть не знаю, чи зможу я. Крім як стосовно своїх подруг, я дуже давно не говорила ці три слова.

- У тебе там усе гаразд? - Фелісіті плескає мене по руці, вириваючи з думок.

- Так, - я прикушую нижню губу, щоб зосередитися і дати відсіч натиску змішаних емоцій.

- Як просуваються справи з дитячою? - запитує Луна, коли хлопці повертаються в роздягальню, готові до початку гри.

Я знизую плечима.

- Взагалі-то, досить повільно. Ми зібрали всі меблі, але я турбуюся про те, що вони будуть в одній кімнаті. Що, якщо будитимуть одне одного?

- Тоді розмісти їх у різних кімнатах. У Дженсена чотири спальні, - пропонує Фелісіті.

Я морщу ніс.

- Я хотіла б, щоб вони були разом. А ще вибір кольору. Дженсен хоче поєднувати блакитний і рожевий, але я пропоную шавлієво-зелений. Це хороший гендерно нейтральний колір. Йому це не подобається.

- Ми вирішили поки що нічого не робити. Якщо квартиру буде продано, ми поїдемо і будемо чекати, коли буде готове нове житло.

Луна і Зак подали заявку на купівлю замиського будинку з басейном недалеко від міста, і вчора її прийняли.

- Тут потрібно багато попрацювати, але ви нас знаєте - ремонт - наша спеціальність", - хихикає вона.

- Це вимагає великої роботи, але ви ж нас знаєте - ремонт - наша спеціальність, - хихикає вона.

- Це трохи більше, ніж будиночок на пляжі, дитинко, - сміється Фелісіті. - До того ж, хіба ви не провели все те літо, займаючись сексом і трохи іншим?

Вона притискає руку до грудей у удаваній образі.

- Ми *не* робили цього, - скрививши губи в усмішці, вона обмірковує свою відповідь. - Гаразд, можливо, але будиночок на пляжі був закінчений вчасно, - вона робить паузу. - Я просто сподіваюся, що все буде готово вчасно, щоб ми могли принаймні переїхати до народження Астер.

- Боже, мені подобається це ім'я, - кажу я. Воно красиве і повністю підходить для люблячої зірки Місяця.

Імена - це єдине, у чому ми з Дженсеном домовилися. Ну, насправді ми їх ще не вибрали, але домовилися, що я вибираю ім'я для дівчинки, а Дженсен - для хлопчика. Я щосили намагаюся звунити свій вибір із десяти можливих, але я майже впевнена, що в нього є свій. Хоча він мені нічого не каже. *Виродок.*

Фелісіті прочищає горло.

- Ти нервуєш через те, що буде потім?

Я припускаю, що вона має на увазі той факт, що пізніше Дженсен планує оприлюднити наші стосунки. З появою мого животика і різних наших фотографій в Інтернеті, чутки стали настільки інтенсивними, що його агенту і медіа-команді 'Scorpions' дзвонять з усієї Америки, і спростовувати ці припущення стає смішно.

- Трохи, - визнаю я. - Я приватна особа.

- Вони просто зграя вовків, - огризається Луна, і я знаю, що вона згадує, як вони переслідували її і Зака минулого року.

- Напевно, я замкнуся у квартирі й на роботі, поки буря не вщухне, - знизую я плечима.

- Я не можу контролювати те, що вони будуть говорити.

- Найздоровіший спосіб впоратися з цим, - погоджується Фелісіті.

Метелики пурхають у мене в животі, коли хлопці знову виходять на лід під миготливим вогні і гучну музику, і Дженсен займає свою позицію.

Кілька разів, як завжди, стукнувши ключкою по стійках воріт, він нахиляє голову через плече і дивиться вгору. Я знаю, що він шукає мене, точно так само, як я спостерігала за ним весь цей час.

На даний момент, я не думаю, що є щось, чого б я не зробила для цієї людини. На колінах або якимось інакше.

У мене була можливість бути присутнім у кімнаті для преси, коли Дженсен давав своє післяматчеве інтерв'ю. Медіа-команда 'Scorpions' знає, що він планує підтвердити статус наших стосунків, коли неминуче виникне це питання.

Але я відмовилася, і відразу після гри Фелісіті підкинула мене до квартири, де я сиділа на дивані, переглядала післяматчевий аналіз і чекала початку інтерв'ю. Я хотіла побути одна і не надавати цьому великого значення, але просто зараз я шкодую, що зі мною немає моїх дівчаток.

Склавши руки на колінах, я вирішую зайнятися своїм останнім проектом з каліграфії, коли мій телефон вібрує на підлокітнику дивана.

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Прислухайся до дверей, принцесо."

Я хмурюся, дивлячись на повідомлення в замішанні.

Я
"Про що ти?"

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Просто послухай. Я попросив охорону пропустити її."

Я
"Кого?"

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Холлі, мою сестру. Вона з'явилася сьогодні після гри і наздогнала мене біля роздягальні. Зараз вона прямує до мене. В ідеалі я хотів би бути поруч, коли ви познайомитеся, але щось підказує мені, що ви порозумієтеся, а я просто заважатиму."

Мене охоплює паніка.

Я
"Я сиджу тут у твоїх спортивних штанах, футболці та без ліфчика!"

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Чорт забирай. Не кажи мені таких речей. У мене буде стояк перед цим інтерв'ю."

Я фиркаю від сміху якраз у той момент, коли лунає стукіт у двері.

Я
"Вона тут. Я нервую."

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Не варто. Вона прямо як я. Але жінка."

Я
"Не допомогло."

Відчайдушно намагаючись пригладити волосся, я відчиняю двері і стикаюся з приголомшливою темноволосою красунею. Вона такого ж зросту, як я, але з тонкими рисами обличчя і найглибшими карими очима.

- Привіт! - пищить вона.

- Привіт, - усміхаюся я. - Голлі, вірно? - ніяково запитую я, але я знаю, хто вона, оскільки в минулому вона час від часу бувала на іграх.

- Так! - її погляд опускається на мій живіт, за яким, навіть під мішкуватим тренувальним топом, який на мені одягнуто, ясно, що я вагітна, а не просто переїла. - Ого, тепер його дійсно видно.

Вона заходить усередину й оглядає квартиру, перш ніж поставити сумку на кухонний столик.

- Він мало що змінив, але кімнатні рослини безумовно поліпшили обстановку.

- Вони мої, - кажу я, все ще намагаючись привести зачіску в презентабельний вигляд.

- Так, я здогадалася. Мій брат ніколи не вмів поводитися з ними.

Вона кумедна і дуже нагадує мені Місяць, не тільки через її очі, а й через її співучий голос і сонячний характер. З нею я почувуюся невимушено, і вона мені подобається.

Голлі вказує на телевизор у вітальні.

- Думаю, інтерв'ю ось-ось почнеться.

Я сідаю на диван, але замість того, щоб сісти навпроти, вона сідає поруч зі мною і додає гучності.

- Дуже мило з твого боку прилетіти і побачитися з ним у такий момент.

Вона знизує плечима і кладе пульт.

- Не зрозумій мене неправильно, мені подобається дивитися, як він грає, але я прийшла не заради Дженсена і все одно пропустила більшу частину гри, - потім вона дивиться на мене з теплотою в очах. - Я прийшла побачитися з тобою.

- Справді?

- Звичайно! Ти та жінка, яка поставила мого брата на коліна. Одне це говорить мені про те, що варто познайомитися з тобою ближче.

Мене так і підмиває сказати їй, що на колінах здебільшого я, але думаю, що вона, мабуть, не хоче чути, наскільки непристойний її брат у ліжку. Тому що мені не хотілося б чути таке про Істона.

Підійшовши до мікрофона і зайнявши місце за ним, Дженсен посміхається миготливим вогням і камерам. Відтоді, як закінчилася гра, минуло не так вже й багато часу, але його темне волосся все ще вологе, і він одягнений у свій темно-синій костюм.

- Він виглядає таким щасливим, - наспівує Голлі.

- По-перше, ви добре зіграли. Розкажи нам про сьогоднішню перемогу, Дженсене, і про головні цілі, які ти ставиш перед командою на цей сезон, - каже репортер за кадром.

Дженсен відпиває води і киває, ставлячи пляшку на стіл. Проводячи рукою по волоссю, він відкидається назад і розслабляється, ніби спілкування з мільйонами людей - це повсякденна справа. Думаю, для нього це так.

- Спасибі, це була хороша гра, і цей сезон такий самий, як і всі інші. Намагатися щосили, старанно тренуватися, грати старанніше і подивимося, чого ми доб'ємося. Як мінімум, ми повинні вийти в плей-оф.

- Як ви думаєте, без Моргана в команді це зменшить ваші шанси? - запитує репортер.

Проводячи рукою по роту, Дженсен нахилиється вперед, спираючись на лікті.

- Відсутність такого гравця, як Джон, відчувалася б у будь-якій команді, але ми добре почали сезон. У нас немає причин сумніватися в нашій здатності продовжувати перемагати.

- А як щодо особистого? Які ваші головні цілі в цьому сезоні? - запитує жінка-репортерка.

Дженсен примружується в її бік.

- Ми говоримо про мої особисті досягнення чи особисте життя?

У мене перехоплює подих.

- І те, і інше, - впевнено підтверджує вона.

У залі запанувала тиша, поки ЗМІ чекають відповіді.

Дивлячись прямо в камеру, я майже забуваю, що в мене є компанія або що глядачі дивляться це по всій Північній Америці та Канаді. Він дивиться на мене. Я знаю, що це так.

- У професійному плані я просто хочу розвинути досвід минулого сезону. У моїй грі є кілька технічних елементів, які я хочу вдосконалити, - він робить паузу і видихає. - Особисто ж я прагну бути найкращим татком, яким тільки можу бути, і, нарешті, одружитися з дівчиною своєї мрії, не обов'язково в такому порядку.

Кімнатою розносяться приглушені розмови, коли Дженсен відкидається на спинку стільця і робить ще один ковток.

- О, Боже мій, - ахає Голлі. - Мій брат чудовий.

- Так воно і є, - без сумніву, у мене знову течуть слинки.

- Дівчина вашої мрії - Кейт Монро? - запитує інший репортер.

Мій хлопець широко посміхається і підморгує в камеру.

- Так, моя дівчина і мати двох моїх малюків.

- Почекай, двох? - кричить інший голос ззаду.

- Абсолютно. Ми з Кейт Монро зустрічаємося, і навесні, відразу після весілля, чекаємо двійню.

Моя щелепа падає на підлогу. Клянуся, так і є.

- О, Боже мій, - Голлі розтягує кожне слово. - Я прийшла сюди, щоб допомогти тобі вибрати дитячий одяг. Тепер я подумую про весільні сукні!

Вона кидається в мої обійми, її чорне волосся липне до моїх щік. Вона відсторонюється, виглядаючи стурбованою.

- Почекай, з тобою все гаразд?

Уже вдруге відтоді, як я почала зустрічатися з цим чоловіком, я сиджу і чекаю, коли ж я збожеволію. Коли підніметься паніка і виникне бажання втекти. Але... ці сльози не від гніву, не від ненависті або чогось іще, що я відчувала до нього в минулому.

Це сльози полегшення. Нарешті дізнатися, як це - кохати і бути коханою у відповідь.

РОЗДІЛ 34

ДЖЕНСЕН

ХОЛЛІ

"Я пішла близько півгодини тому. Я подумав, що вам, хлопці, може знадобитися трохи усамітнення. Я планувала завтра сходити за покупками для малечі, але, можливо, варто зайнятися покупкою сукні!"

МАТУСЯ

"Ти щойно освідчився в прямому ефірі?"

ПАПА

"Так тримати, синку."

ДЖОН

"Я прийду завтра із запасним планером для весілля, який у мене є."

ДЖЕССІ

"Типовий Дженсен. Можу я вже привітати?"

ПРИНЦЕСА

"Коли ти будеш вдома?"

Прямо зараз.

Я заходжу в нашу квартиру. Усе прибрано і протерто, і я посміхаюся, коли бачу блокнот і ручку Кейт, що лежать збоку.

Знімаючи мокасини, мене охоплює трепет, коли я думаю про те, з чим зіштовхнуся, коли ввійду в нашу спальню і побачу її.

Я відчайдушно хочу одружитися з Кейт, але мій нетерплячий мозок вирішив, що з таким же успіхом я міг би оголосити про це перед усім клятим світом.

І щойно я це зробив, почався справжній цирк, не залишивши мені часу ні з ким порадитися, навіть із Кейт.

Я кидаю телефон на диван - усі можуть почекати. Є тільки одна людина, з якою мені потрібно бути просто зараз.

М'яке світіння зустрічає мене, коли я входжу до спальні, і я помічаю Кейт, що сидить у ліжку, схожа на мрію в білій шовковій нічній сорочці. Її животик видно з-під ковдри, якою він прикритий. Її світле волосся розпущене і спадає на плечі. Вона читає одну з книжок про дітей, які я їй купив, і моє серце так сильно стискається в грудях.

Коли я стою в узніжжі ліжка, вона виглядає спокійною і зібраною - зовсім не та Кейт, яку я очікував побачити.

Можливо, іноді ми дивуємо одне одного.

- Привіт, - кажу я, знімаючи краватку.

- Привіт, - шепоче вона.

Знімаючи піджак, я починаю розстібати білу сорочку.

- Ти дивилася інтерв'ю?

- Дивилася.

Я вже знаю це.

- И? - запитую я.

Вона кладе закладку на місце і закриває книжку, поклавши її на свій симпатичний животик.

- І ніщо з того, що ти говориш або робиш, мене більше не дивує.

- Ти злишся на мене? - запитую я, проганяючи клубок у горлі від напруги.

Вона хитає головою.

- Ні.

Я грайливо примружуюся, дивлячись на неї, і розстібаю блискавку на штанах.

- А що тоді?

Вона кладе книжку на підлогу і поплескує по місцю на ліжку поруч із собою.

- Чекаю, коли ти прийдеш трахнути мене.

Заливисто сміючись, я закидаю голову, коли мене охоплює суміш щастя і полегшення.

Знову спрямувавши на неї погляд, я стягую штани, поки вони не сповзають до щиколоток, і виходжу з них, простягаючи руку.

- Іди сюди.

Вона повільно встає з ліжка і бере мене за руку, коли я притягую її до себе.

Обіймаючи її за талію і піднімаючи наші з'єднані руки в позу вальсу, я починаю повільно кружляти нас по колу.

Вона хихикає.

- Що ми робимо? - запитую я.

- Танцюємо, принцесо.

Прочистивши горло і порушивши тишу спальні, я починаю наспівувати слова пісні АВВА "Dancing Queen".

Вона дивиться на мене, її круглий живіт треться об моє тіло.

- Мені потрібно, щоб ти знав, що я... я люблю тебе.

Я знаю, що любить. Мені не потрібно було, щоб вона говорила це вголос, щоб я знав. Але той факт, що вона це зробила, говорить мені про те, що вона готова.

Ніжно цілую її в лоб, заплющую очі й надаю цей момент долі.

- Виходь за мене заміж, принцесо. Будь моєю дружиною. Дозволь мені танцювати з тобою в нашій спальні, коли ми будемо старими і сивими в одній спідній білизні. Надай мені цю честь.

Не зводячи з мене своїх прекрасних блакитних, але тепер злегка заскленілих очей, вона повільно киває.

- Ти повністю зруйнував усі мої теорії про тебе. Ти доводив, що я помиляюся. Ти довів, що ти моя споріднена душа, Джей Джей. Так що, так.

Накриваючи її губи своїми, я цілую її так, щоб вона знала, що вона весь мій світ.

- Зачекай хвилинку.

Відступаючи, я підходжу до свого комода і дістаю маленьку чорну коробочку, яку сховав там, коли купив каблучку відразу після того, як Кейт сказала мені, що вагітна.

Я повільно повертаюся до неї, що стоїть у шовковій нічній сорочці, і опускаюся на одне коліно.

- Не можу повірити, що ти купив каблучку заздалегідь, - вона нахабно впирає руку в стегно. - Ні, почекай, якраз таки можу.

Все ще стоячи на одному коліні, я схилию голову набік.

- Ти дозволиш мені надіти його тобі на палець чи як?

- Так, але тільки після того, як ти встанеш із колін.

Я сміюся і піднімаюся.

Відкриваючи кришку коробки, Кейт широко розкриває очі.

- Чорний діамант? - вона простягає руку і торкається до нього. - Так красиво.

Каблучка оправлена в платиновий обруч, і коли я побачив її у вітрині ювелірної крамниці, я зрозумів, що вона зроблена тільки для однієї людини.

Моєї дівчинки.

Я надягаю його їй на палець, і воно ідеально їй підходить за розміром.

- Джей Джей, це приголомшливо, - вона дивиться на нього з благоговінням.

Притискаючись своїм чолом до її чола, я опускаю погляд на каблучку і кладу руку їй на живіт.

- Я хочу, щоб наше весілля було маленьким та інтимним. Тільки ти, я, близькі родичі та наші друзі. Що думаєш?

Вона гладить мене по щоці й киває.

- Я знаю, як це важливо для тебе після всього, що сталося минулого разу. Я ніколи не уявляла, що в мене будуть діти або я вийду заміж. Але тепер уявляю, і це повністю завдяки тобі і тому, як ти змінив моє життя. Я з радістю вийду за тебе навіть у якомусь темному барі.

Ніжно цілуючи її, я посміхаюся їй у губи.

- Я думав про своє рідне місто.

- Ідеально. І тільки Іст, Лейла, його дружина, і Ава. Я не хочу бачити там моїх батьків, - вона похмуро сміється. - У всякому разі, навряд чи вони б прийшли.

- Принцесо, тепер ти моя сім'я. Обіцяю, вони більше ніколи не заподіють тобі шкоди.

Просунувши ліву руку з каблучкою за пояс моїх боксерів, вона обхоплює долонею мій і без того твердий член.

- Я хочу тебе.

КЕЙТ

Я обвиваю ногами його талію, і ми пристрасно цілуємося, його язик ковзає по моєму.

Коли він укладає мене на ліжко і піднімає мою нічну сорочку, на його обличчі з'являється задоволена посмішка.

- Без спідньої білизни.

- Я тобі подобаюся голою, так?

- До біса вірно, - скидаючи боксери на підлогу, він опускається на коліна, а потім притягує мене до себе.

- Я хочу знати, чи може кицька дружини бути ще солодшою на смак.

Він облизує мене від дупи до клітора, обводячи язиком кола, поки мої стегна не відриваються від ліжка.

- Ніколи не думав, що це може бути солодше, але, чорт візьми, так воно і є, - він облизує губи. - Ти завжди була на смак як моя, але тепер ти на смак як вічність.

- Я хочу, щоб ти був усередині мене, - кричу я, коли перший сильний оргазм накриває мене, втискаючи в матрац.

Переповзаючи через мене, він направляє свій величезний член до мого входу.

- Будь ласка, - благаю я.

- Будь ласка, що?

- Будь ласка, дай мені свій член.

- Ти хороша дівчинка, - він штовхається наполовину, але потім зупиняється, залишаючи мене в ще більшому розпачі, ніж раніше. - Скажи мені, що ти мене любиш.

Цей момент здається більш значущим, ніж коли він одягав каблучку мені на палець кілька хвилин тому. Але більше не обов'язково означає страшно, я більше не боюся. Я нервую через те, яким буде моє майбутнє як мами і дружини для моєї кар'єри, але в основному я схвильована. Я знаю, що він - це те, чого я хочу.

Він єдиний, хто змусив мене відчувати це.

- Я люблю тебе.

Він посміхається.

- Так. Але пам'ятай, друзі так себе не поводять.

Я легенько плескаю його по грудях.

- Ти сказав, що нагадаєш мені про цей момент.

- Звичайно, і ще дещо про себе, принцесо: я завжди виконую свої обіцянки.

Проникаючи в мене повністю, я задихаюся від того, як він заповнює мене.

- Друзі так не роблять, Кейт. Я ніколи не був твоїм другом. Я завжди був твоїм ендшпілем.

У м'якому світлі нашої спальні я дозволяю своєму нареченому зайнятися зі мною коханням і відчуваю все це. Усі емоції, з якими я боролася з того моменту, як сіла до нього на коліна і переконала себе, що він мудака.

Ніжно цілуючи мене, підводячи до краю утопії, Дженсен дивиться мені в очі.

- Ти збираєшся піти завтра шукати сукню з Голлі?

- Так.

Піднімаючи голову, він починає вкривати поцілунками мою шию, одночасно рухаючись усередині мене важкими рухами, які запалюють моє тіло.

- Ти хоч уявляєш, як мені буде важко після того, як народяться наші діти, утриматися від того, щоб одразу ж не зачати в тобі ще одного?

Я розпадаюся на частини і кінчаю так сильно, що перед очима все розпливається. Я б закричала, але кожен м'яз у моєму тілі скорочується, і все, що я можу видавити, - це жалібний стогін.

- У моєї дівчинки є схильність до розмноження, - він продовжує рухатися всередині мене, проникаючи глибше. - Бачиш, ми ідеальна пара. Тобі подобається бути наповненою мною, і мені подобається дивитися, як ти приймаєш мене.

Він виходить і повільно перевертає мене на карачки. Шльопаючи мене по дупі, він знову входить у мене.

- Ти завжди будеш моєю неслухняною дівчинкою з красивою кицькою і гострим язичком.

Навіть якби я могла зібратися з силами, щоб посперечатися або відповісти, я б цього не зробила. І поки я виконую його команди, він так добре трахає мене ззаду, закинувши голову і поклавши руки мені на стегна.

- Я збираюся кінчити в тебе, принцесо. Ти готова прийняти мою сперму?

Моє благання звучить відчайдушно, приглушено.

- Так.

Виливаючись у мене, він виходить, а потім нахиляється, спираючись на передпліччя, і цілує тильний бік моєї долоні, на якій тепер надягнений його перстень.

- Я до біса люблю тебе, Кетрін Джонс.

РОЗДІЛ 35

КЕЙТ

Джон додав Кейт, Джей Джей, Фелісіті, Луну, Джессі та Зака в груповий чат.

Ти жартуєш, думаю я про себе, розмішуючи вершки в каві без кофеїну, яка, до речі, на смак просто лайна. На даний момент я навіть не впевнена, чому продовжую її пити.

- Ти бачила це? - Фелісіті стоїть біля входу на кухню з телефоном у руці.

- Ага, - кажу я, притуляючись спиною до стійки і ставлячи кухоль на живіт 24-тижневої вагітності.

Вона знову дивиться на свій телефон і заковчує очі.

- Він щойно змінив назву чату на "Операція "Термінове весілля Кейт і Дженсена"".

Я стримую усмішку.

- Хочеш, я напишу йому і попрошу тримати себе в руках? Його знову заносить, точно так само, як коли зводив разом Зака і Луну.

- Я думаю, це робить його щасливим, - я безтурботно знизую плечима.

- Це зводить мене з розуму. Очевидно, минулого тижня він залишив вам один із планерів весілля?

- Так, - виливаючи залишки кави в раковину, я повертаюся до неї. - Але, чесно кажучи, місце вже заброньовано. У мене є сукня, у нас є обручки, і священник радий обвінчати нас напередодні Різдва. Я не розумію, навіщо нам усе ускладнювати. Ми просто хочемо просте весілля.

- Ось фраза, яку я ніколи не думала, що почую з твоїх вуст, не кажучи вже про те, що твій наречений - Дженсен.

- Дівчинко, я стою тут на 24 тижні вагітності двійнею. Мені сказали, що пологи мають відбутися на 36 тижні, і я збираюся зустрітися з Ніною Гіггінс, щоб передати їй усі мої справи через вісім тижнів. І я ні в найменшій мірі не стурбована. Усе, про що я можу думати, це про те, що відтінок шавлієво-зеленого, який я нарешті переконала Джей Джей використати, виглядав темнуватим, коли я йшла сьогодні вранці. Сподіваюся, він стане світлішим, щойно висохне.

Гаразд, можливо, я трохи панікую з приводу того, що буде з моєю роботою, коли я повернуся до неї.

Вона видає різкий смішок.

- Господи, за кілька тижнів ти станеш місіс Джонс. Мені весь час здається, що я померла або потрапила в якийсь паралельний всесвіт, або щось на кшталт цього.

Я наповнюю свою склянку водою з кулера і повертаюся до неї.

- Єдине, чого я боюся, так це зустрічі з його батьками. Звісно, я мигцем зустрічалася з ними на іграх, але ніколи не розмовляла з ними як дівчина їхнього сина, а тепер і наречена.

Голлі приголомшлива. Ми відразу порозумілися з того моменту, як вона увійшла в нашу квартиру, і до того, як я висадила її в аеропорту наступного дня. Весільну сукню і колір для подружок нареченої було підбрано заздалегідь.

- Я не думаю, що тобі варто турбуватися про це.

- Ні?

Вона хитає головою.

- Не всі такі, як твої батьки.

- Іст зателефонував мені вчора ввечері і сказав, що наразі вони навіть не визнають ні нашого весілля, ні мого існування.

Похмурого виразу, який з'являється на обличчі моєї подруги, достатньо, щоб потопити тисячу кораблів.

- Вони дійсно огидні.

Я киваю, але не можу підібрати слів, щоб описати, наскільки по-справжньому жахливими вони можуть бути.

- Як думаєш, ти коли-небудь знову зустрінешся з ними або заговориш?

У мене в горлі встає клубок. Незважаючи на те, які вони люди, вони все одно мої батьки і, зрештою, бабусі й дідусі для наших дітей.

- Я не знаю, - кажу я тремтячим голосом. - Я думаю, що це сумнівно, і я не хочу піддавати когось, не кажучи вже про мою власну кров, їхній підлості.

Вона повільно киває. Я знаю, у неї немає слів, щоб розрадити мене, тому що, чесно кажучи, сказати що-небудь, крім визнання цієї кепської ситуації, було б брехнею.

У неї в руці знову дзвенить телефон.

- Джон стурбований тим, що у вас немає торта.

Я беру свій телефон і починаю прокручувати повідомлення, поки не натикаюся на те, про що говорить Фелісіті.

Джон

"Давайте обговоримо варіанти тортів. Я віддаю перевагу вершковому крему, але не лимонному. Думаю, це була моя єдина помилка на нашому весіллі. В іншому організація і вибір були бездоганні."

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Джон Морган - скромний, як завжди. Принцесо, хочеш торт? Особисто я із задоволенням з'їм десерт пізніше."

Мої щоки спалахують. Я точно знаю, який десерт він має на увазі.

ДЖЕССІ

"Емм, мене щойно збудило."

Джон

"Прямо зараз я зв'язуюся з постачальниками в Альберті. Ви не можете одружитися без торта."

Я

"Так уже й бути, якщо це принесе тобі задоволення."

ФЕЛІСІТІ

"Заради всього святого, Джеконе. Хіба тобі не потрібно на тренування? Можливо, ще один сезон в НХЛ не завадив був."

Зак

"Я б дуже хотів покомандувати ним як його капітан. Розплата."

Джон

"Хокей - це весело і все таке. Але я знайшов своє покликання."

Я піднімаю погляд туди, де вона все ще стоїть у дверях, і ми обидві сміємося.

Я махаю рукою перед собою.

- Нехай він отримає свій торт, - п

подивившись на час, я розумію, що маю лише десять хвилин до зустрічі з Марком і Ніною.

- Оскільки в них виїзна гра, я запросив Луну до нас на вечір кіно. Насправді я прийшла сюди, щоб запитати тебе, чи не хочеш ти приєднатися. Джон на нічному тренуванні і, знаючи його, повернеться не раніше опівночі.

Підійшовши до неї, я цілую її в щоку.

- Так, звучить ідеально. Просто не пий вино при мені, і я буду поводитися добре.

- Отже, це твої незакриті справи? - Ніна підтягує папки до себе і починає гортати сторінки.

- Так, - упевнено відповідаю я.

- Я вважаю, Позивач подав скаргу за всіма цими пунктами?

Я випрямляюся. Вона намагається знайти недоліки в моїй роботі чи просто хоче краще розбиратися у справах?

- Так, це так, - повторюю я.

Ніна киває, але не дивиться на мене, коли бере іншу папку і гортає документи. Багато моїх файлів не зберігаються на папері, але вона наполягла на тому, щоб вони були в неї перед очима, щоб вона могла робити нотатки щодо кожного з них.

Марк Престон складає руки на столі й обдаровує мене теплою посмішкою.

- Ти, як і раніше, плануєш тільки шестимісячну відпустку вагітності, Кейт?

- Так.

- У моєї невістки народилися близнюки, - вставляє Ніна, ні на секунду не відриваючи очей від папки. - Вона теж професіонал. Спочатку вона розраховувала на шестимісячну відпустку, але незабаром вона перетворилася на дванадцятимісячну, - вона закриває папки і вперше за кілька хвилин дивиться на мене. - Потім вона повернулася на неповний робочий день, - її тон крижаний і осудливий.

Я відчуваю, як один із малюків брикається, і внутрішньо посміхаюся.

Правильно, Бубба, дай їй це.

- Я рада, що вона отримала необхідну їй відпустку. Схоже, ваша невістка прийняла всі правильні рішення для себе як мама і професіонал.

Від мене не вислизнуло, як злегка звужилися її очі. Я впевнена, Марк не помітив цього, але у цієї жінки явно є план, і я боюся, що я потенційна жертва. Ким, чорт забирай, вона себе уявила, засуджуючи інших?

Марк прочищає горло.

- Нам також потрібно обговорити, яким буде твоє повернення на роботу, Кейт, включно з оновленням усієї кореспонденції, оскільки я припускаю, що ти візьмеш прізвище Джонс.

Я стримую посмішку, уявляючи його реакцію, якби я залишила своє дівоче прізвище для роботи... *Заманливо.*

- Так, Кейт Джонс, - я вперше вимовляю це вголос. І знову я чекаю паніку у своїй відповіді, але нічого не чую, тільки тепло.

- Нам також потрібно буде обговорити з тобою залучення клієнтів після повернення, - додає Марк.

- Що ж, у нас багато рефералів, і щойно нові клієнти дізнаються про дату мого повернення, я можу почати відповідати на запити.

Марк совається на стільці, а потім дивиться на Ніну.

- У тебе є ще питання до Кейт?

Вона постукує ручкою по столу.

- Суддя по кожній із цих справ видав постанови?

- Для деяких - так, - я нахилиюся і вказую на вкладки. - Кожен файл, позначений зеленим, знаходиться на даному етапі. Потім ви знайдете детальну розбивку термінів і дат на кожній сторінці.

Я можу сказати, що моя відповідь одночасно і задовольняє, і дратує її.

Правильно. Я теж знаю свою справу.

- Гаразд, питань більше немає, - вона збирає папки. - Я дам вам знати, коли закінчу.

Я впевнена, що так і буде, Ніно.

- Без проблем, - я мило посміхаюся їй, коли вона повертається, щоб покинути конференц-зал.

Але в той момент, коли я знову дивлюся на Марка, моя посмішка зникає.

Двері за Ніною зачиняються, і в цей момент у мене зводиться шлунок. Я знаю, що б не зірвалося з його губ далі, це не є добре.

- Я хотів поговорити з тобою про рефералів, Кейт. Учора ми дізналися, що "Монгоє & Со." виходить із нашої угоди. Сьогодні вранці я розмовляв телефоном із Генрі, і він пояснив, що наразі в них на прикметі краща і більш підходяща фірма. Вони також пояснили, що їхні гонорари більш конкурентоспроможні, ніж наші, - Марк підтискає губи.
- Не зрозумій мене неправильно, більша частина нашого бізнесу заснована на запитах нових клієнтів, але наші реферали також є основним джерелом доходу для бізнесу. "Монгоє & Со." - були одним із наших найбільших рефералів.

Я чекала, коли щось піде не так, що вони виконають усі обіцянки і погрози, які вони давали, коли оплачували все моє навчання, коли вони давали мені можливості, використовуючи свої контакти, про що вони завжди нагадували мені.

"Просто дотримуйся наших правил і не підведи нас".

Кімната починає обертатися, слова застрягли в горлі.

- Щось сталося, Кейт? Твої батьки зазвичай дуже підтримують твою кар'єру і нашу фірму; так само ми підтримуємо їх і їхню зразкову практику.

До горла підступає жовч; можливо, це вдруге, коли мене нудить на роботі. Я не знаю, як багато йому сказати. Спокуса показати, що вони, можливо, і круті юристи, але як батьки - засранці, велика, але я знаю, що для мене це теж погано скінчиться.

- Я не знаю, що сталося, Марку. Я не знала про проблему, поки ти не сказав.

Він підтискає губи.

- Це щойно стало відомо. Ми з Девідом збентежені і, ну, загалом, шоковані.

Мої очі наповнюються сльозами, і я посилено моргаю, щоб прогнати їх.

- Я можу поговорити зі своїми батьками, якщо хочеш?

Я знаю, що саме це він має на увазі, навіть якщо не говорить цього вголос.

На його обличчі з'являється посмішка полегшення.

- А ти б змогла?

- Так. Звичайно.

Встаючи, щоб піти, він відсуває стілець.

- За планом пологи мають бути на 36 тижні?

Я киваю.

- Так, я буду проходити медогляди кожні два тижні після Різдва, але я буду проводити в офісі якомога більше часу.

Марк посміхається мені, хоча я можу сказати, що він напружений.

- Ти одна з наших найкращих юристів, Кейт, і я впевнена, що ми можемо очікувати від тебе багато чого в майбутньому. Просто... - він чухає потилицю. - Просто дай мені знати щодо Генрі та Вайолет, гаразд?

- Дякую. Так, звісно.

Він виходить, і я починаю збирати свої речі, по моїх щоках течуть сльози. Моїм найбільшим страхом завжди було те, що моє прізвище означає для Девіда і Марка більше, ніж те, що я можу зробити для них. Цікаво, чи не тому він запитав, чи буду я його змінювати. Цікаво, чи не думає він, що мої батьки розлютилися через це?

Цікаво, чи в багатьох моїх досягненнях вони смикали за ниточки за мою спиною.

РОЗДІЛ 36

ДЖЕНСЕН

Багатоденне "я в порядку" довело мене до межі божевілля. У якийсь момент Джессі сидів зі мною в номері готелю, щоб переконатися, що я не сяду на найближчий рейс із Далласа назад у Сіетл і не пропущу залишок виїзних ігор. Вона не "в порядку", і я це знаю. Вона нічого не може від мене приховати. Те, що вона засмучена з якоїсь причини, спустошує мене, але той факт, що вона не говорить мені про причину, розриває моє кляте серце.

З таким же успіхом я міг би сидіти на лавці запасних і спостерігати за грою, яка розгортається переді мною. Я був жахливий, а в останньому періоді ми програємо один-три.

Вінгер 'Далласа' летить по льоду, прямуючи прямо до мене. Зак рятував мене кілька разів сьогодні ввечері, але не в цю секунду, коли він передає шайбу в центр поля, видаляючи нашого капітана з лінії оборони.

Кидаючись до мене, їхній центровий, не гаючи часу, закидає шайбу в правий верхній кут. Мені не вдалося відстежити його рухи або згадати його улюблений підхід із багатогодинних ігрових х записів, які я переглянув.

- Чорт, ця гра повністю провалена, - Зак проїжджає повз мене, хитаючи головою і впершись руками в стегна.

Зробивши коло, він під'їжджає до мене. Що б він чи тренер не сказали в цей момент, для мене це не має значення. Я просто хочу повернутися в літак команди і до своєї нареченої.

- Ти був не в собі у всіх виїзних іграх, чувак. Ми не впораємося без тебе.

- Так, ну, у житті є речі важливіші, ніж просто хокей, - відповідаю я.

У його очах спалахує вогонь.

- Тільки не тоді, коли ми на льоду.

Він відкочується в бік, готовий до повторного старту, і я знаю, що ми, ймовірно, знову поступимося до кінця цієї гри.

- Пригальмуй, матір твою, будь ласка! - Джессі підбігає до мене, його ручна поклажа волочиться за ним, поки я прямую до парковки в приватному аеропорту.

- Твої маленькі ніжки заважають тобі? - жартую я, озираючись через плече.

Він усміхається.

- У мені шість футів два дюйми, і я зовсім не маленький!

Набираючи швидкість, він, нарешті, наздоганяє мене, коли я відчиняю багажник свого Range Rover, нової машини, яку я купив через народження малюків, і кидаю свою валізу всередину.

- З нею все буде гаразд, ти ж знаєш. Вона велика дівчинка.

- Її щось турбує, і вона не говорить мені. Чесно кажучи, це виводить мене з себе.

- Ти думаєш, вона...

- Злякалася? - закінчую я за нього.

Саме такою була Лорен за кілька тижнів до нашого весілля. Я казав собі, що вона просто нервує. Насправді, вона трахалася з моїм найкращим другом. Ні на секунду я не думаю, що Кейт мені зраджує, але щось тут не так.

- Я не думаю, що це так, - Джессі притуляється до моєї машини, вуличні ліхтарі - наше єдине джерело світла о десятій годині вечора холодної грудневої ночі.

- Щось її гризе, - я стискаю в руці ключі від машини. - Чорт візьми, чувак, якщо вона скаже, що не може вийти за мене заміж, я... Вона, блядь, для мене все.

Він кладе долоню мені на плече і стискає його.

- Повертайся до неї.

Я дивлюся на нього. Я був настільки не в собі минулого тижня, що не проводив із ним багато часу, але й він не часто бував поруч.

- До речі, де ти був минулої ночі? Я не бачив тебе в барі.

Він злегка червоніє, і я помічаю це навіть при тьмяному освітленні.

- Пішов.

- С...

- Так, - він засовує руки в кишені. - Але, чорт забирай, тримай це при собі.

Я киваю.

- Ви двоє?

- Спимо разом? - сміється він. - Ні. Але я запросив її на побачення.

- И? - Господи, це все одно що вирвати зуб.

Він проводить рукою по своєму темно-русявому волоссю.

- І... Я хочу її, і я думаю, що вона хоче мене.

Я піднімаю кулак, щоб стукнути ним по кулаку Джессі, але він зупиняє мене.

- Так, мені зараз не хочеться святкувати. Просто повертайся до своєї дівчини і дай мені знати, що у вас усе гаразд, - він поплескує по капоту моєї машини, прямуючи до своєї.

- У тебе все готово для поїздки в Банф, вірно? - кричу я.

Він махає через плече.

- Так, твоя мама написала мені вчора ввечері, щоб підтвердити мої розміри.

Коли я приходжу додому, Кейт спить на дивані, м'яка блакитна ковдра, яку вона принесла зі своєї квартири, наполовину прикрила її живіт, що постійно зростає. Навіть коли вона хропе, а вона це робить, вона має карколомний вигляд.

Скинувши взуття, я підходжу до неї. Але перш ніж сісти позаду неї на наш величезний диван, я дістаю телефон і роблю знімок того, як вона мирно спить. На її обличчі не видно ні занепокоєння, ні стресу. Вона не турбується про роботу і не думає про те, що їй потрібно зробити далі - вона задоволена і їй комфортно жити в цей момент.

Стягуючи через голову майку, я прослизую за спину своєї нареченої, яка, слава Богу, все ще носить обручку. Вона відповідала на мої дзвінки та повідомлення, поки мене не було, але її запал кудись зник, змінившись тінню її нахабної натури.

Вона ворухнеться, і її знайомий цитрусовий аромат розливається теплом по моїх грудях.

- Привіт, принцесо. Я вдома, - шепочу я їй на вухо.

Вона стогне, коли я насилу розбираю "Привіт".

Простягаючи руку, я торкаюся її живота, але вона повертається до мене обличчям, повільно відкриваючи свої прекрасні очі.

- Я сумувала за тобою, - каже вона.

Мене охоплює полегшення.

- Так?

- Так. Це був поганий тиждень.

Прибираючи волосся з її обличчя, я заправляю його їй за вухо.

- Що сталося, і чому ти не розповіла мені раніше?

- Тому що я знала, що ти захочеш приїхати, і тому що я велика дівчинка, яка може сама боротися за себе.

- Боротися? Хто тобі насолив? - гарчу я.

- Це довга історія.

- У мене є час. Фактично, все наше життя, - я цілую її в лоб.

Вона важко зітхає.

- У двох словах, Вайолет і Генрі відмовилися від партнерської програми з Марком Престоном. Він хотів, щоб я поговорила з ними. Це я і зробила.

Кожен довбаний нерв напружується в моєму тілі.

- Ти ходила до них?

Вона киває.

- Ага.

- Тобі слід було почекати до мого повернення додому.

- Я можу сама про себе подбати. Не те щоб це взагалі мало значення. Вони були вдома, але відмовилися відчиняти двері.

Я відстороняюся.

- Вони залишили тебе стояти на ганку твого власного сімейного будинку. У моторошно холодну грудневу погоду? Вагітну, чорт забирай? - кожне слово стає дедалі різкішим, зриваючись із мого язика.

Вона кладе руку мені на груди, і я знаю, що вона відчуває, як калатає моє серце.

- Так, це кепсько з їхнього боку, і так, це змушує мене думати, що Марка і Девіда більше цікавить моє прізвище і те, як воно приносить їм користь, ніж я як юрист. Але повір мені, вони зробили багато для...

Вона закриває рота, наче не хотіла заходити так далеко.

- Що?

- Нічого, - вона гладить мене по щоці, намагаючись заспокоїти.

Так легко вона не відбудеться.

- Що, чорт забирай, вони з тобою зробили, принцесо?

- Це було дуже давно.

- Неважливо, розкажи мені, мені потрібно знати про тебе все, - я притискаюся своїм чолом до її чола. - Точно так само, як я віддам тобі кожну частинку себе.

Стиснувши губи в тонку лінію, вона заплющує очі, ніби їй боляче згадувати про це, і це розриває мене на частини.

- Коли Іст поїхав до університету, мені залишалося вчитися в школі два роки. Це були два ключові роки, які допомогли мені вступити в найкращий університет і отримати найкращі оцінки. Я вже домагалася всього цього, але Вайолет і Генрі цього було недостатньо - вони хотіли, щоб їхня дочка була найкращою ученицею країни. Ти мав рацію в тому, що сказав того разу - мій успіх був продовженням їхнього успіху, - вона робить паузу і повільно вдихає. - Вони практично замкнули мене на той період - жодних друзів, жодного суспільного життя, безумовно жодних вечірок. Раз чи два я намагалася втекти зі свого вікна, але вони встановили замок. Вони сказали, що це для мого ж блага і "час, проведений на вечірках, було витрачено даремно, а не на навчання, що призвело до посередності".

Я притягую її до себе, ховаючи її обличчя у себе на грудях. Її плечі починають тремтіти. Кейт майже не плаче, і, чорт забирай, мене розриває на частини, коли я чую біль у її словах і сльози.

- Це все, чим я займалася все своє життя. Тільки досконалість і ні хвилини на те, щоб розслабитися або визнати те, чого я досягла. Вони нагадували мені, що лише старанно працюючи я можу бути на вершині, але варто мені оступитися, і хто-небудь скористається моєю слабкістю. Десятиліть таких очікувань достатньо, щоб зламати когось, - ридає вона.

- Якби ти не була вагітна моїми дітьми і я не збирався ставати батьком, я б просто зараз поховав їх у цих штучно доглянутих садах. Ніхто б за ними не сумував.

Вона хитає головою, притискаючись до мене.

- Вони того не варті, і багато хто сумуватиме за ними. Те, що громадськість бачить і думає про моїх батьків, далеко від того, хто вони є насправді.

- Так, це я вже зрозуміла.

Між нами повисає довге мовчання, поки я обіймаю свою зломлену дівчинку і прокручую в голові варіанти, вирішуючи, чи варто брати ключі і зробити саме те, що я хочу.

Але ці малюки і Кейт стримують мене.

- Іди сюди.

Сідаючи зручніше, я саджаю її до себе на коліна, загортаючи її плечі блакитною ковдрою і зосереджую її увагу на собі.

- Шість місяців - це дійсно те, чого ти хочеш?

- Я не знаю. Я боюся, що це занадто довго, що я втрачу зв'язок і буду забута.

Тепло посміхаючись їй, я ніжно цілую її у волосся.

- Річ не в тому, що тебе "забудуть", принцесо. Річ у тім, щоб прийняти життя і те, як воно змінюється для нас. На все є причина.

- Ти справді в це віриш?

Я повільно киваю.

- Усе, що стосується тебе, наших дітей і того факту, що за кілька тижнів ми збираємося прилетіти в Банф і одружитися, - усе це частина плану. Нашого плану. Те, що мало статися з нами. Я був закоханий у тебе так довго, ще до тієї ночі на весіллі Джона і Фелісіті. Я просто чекав на тебе, і тепер, коли ми разом, я просто хочу, щоб ти довірилася. Довіряй тому, що говорить тобі твоє серце, і працюй над тим, щоб позбутися всього того лайна, яким тебе напихали батьки, коли ти була молодшою. Вони токсичні. Вони облажались. Не ти.

Вона важко ковтає, перетравлюючи мої слова.

- Я офіційно скасовую свої попередні коментарі. Ти не придурок; ти ніколи ним не був. Насправді ти мій принц.

РОЗДІЛ 37

КЕЙТ

Банф - це місце, яке я завжди хотіла відвідати, особливо на Різдво. Але чи думала я, що вийду тут заміж?

Зовсім ні.

Чи думала я, що залишу свою майбутню невістку займатися всіма приготуваннями разом із колишнім капітаном мого нареченого?

Теж ні.

Але ось ми тут, вранці в день мого весілля, коли я дивлюся на засніжений гірський пейзаж одного з найкрасивіших місць, які я коли-небудь бачила.

Дженсен сказав, що хоче одружитися зі мною в Альберті, тому, коли Холлі запропонувала шикарний готель у центрі міста, я зрозуміла, що це ідеальне місце. Як їм вдалося домогтися броні цього місця в такий пізній термін, залишається загадкою, але думаю, що все можливо, коли твій чоловік - місцева хокейна зірка.

Сьогодні вранці Голлі запитала, чи не хочу я сходити до візажиста, але я відмовилася. Я роблю собі зачіски і макіяж стільки, скільки себе пам'ятаю. Іноді в підліткові роки я замикалася у своїй спальні і вбивала час, вивчаючи останні тенденції, прикидаючись, що гуляю зі своїми друзями, а не перебуваю в полоні у власних батьків у власному будинку.

Але цей ранок не був би повним без моїх дівчаток поруч зі мною.

Двері до моєї спальні зі скрипом відчиняються, і на моєму обличчі розпливається широка посмішка, коли входять Луна і Фелісіті, одягнені в чудові шавлієво-зелені сукні, такого самого кольору, що й дитяча близнюків. Їхні довгі, хвилясті, шовковисті сукні облягають кожен вигин і лінію їхніх жіночних фігур, від чого в мене перехоплює подих.

- Чорт забирай, - Луна закриває обличчя руками.

- Ти вже бачила цю сукню раніше, - кажу я.

- Так, але не так. При повному параді, - Фелісіті водить рукою вгору-вниз по моєму тілу. - Я рада, що Дженсену вдалося переконати тебе, що він той самий, тому що, вау, з тебе вийшла найкрасивіша наречена.

- Я не бачу своїх ніг, як і передбачала, - кажу я.

Моя сукня являє собою мереживний корсет кольору слонової кістки, який спадає прямо трохи нижче грудей, залишаючи достатньо місця для мого величезного горбка.

- Знаєш, я не думаю, що в мене вистачить сил протриматися ще дев'ять тижнів. Як, на думку лікарів, я дочекаюся тридцять шостого тижня - вище мого розуміння.

Місяць зітхає.

- Буду чесною. Цього ранку мені довелося нелегко. Мій живіт виходить з-під контролю, а з цією сукнею тим паче, - її довге каштанове волосся розсипається по плечах, коли вона робить вдих, а потім видихає.

- Так, я не думаю, що ти можеш вдихнути дитину, - сміється Фелісіті.

- Ух, у мене так сильно затримується вода. Усе розпухло, - Луна закидає голову і стогне. - І все, про що я можу думати, - це мариновані огірки.

- Прямо з банки чи в якій-небудь страві? - сміється Фелісіті.

- Ні, прямо з банки. Днями Зак намагався вкрати один для свого бургера. Я мало не проткнула його своєю виделкою.

- Не думаю, що в мене є якісь пристрасті.

- Тільки якщо це не член Джей-Джея, - наспівує Луна.

Вона не помиляється.

Саме в цей момент лунає стукіт у двері, і знайомий жіночий голос звучить з іншого боку.

- Чорт, це Клер, мама Дженсена! - кричу я пошепки. - Думаєте, вона чула останню фразу?

- Я не думаю, що це має значення, якщо вона чула, дитинко, - Фелісіті вказує на мій живіт. - Вона вже знає, що ти не відчуваєш відрази до його члена.

- Ш-ш-ш! - вигукую я, що викликає сміх у двох моїх найкращих подруг. - Увійдіть!

До кімнати входить Клер у темно-зеленому костюмі-двійці та кремовому капелюшку. Вона має карколомний вигляд зі своїм темним волоссям і яскравими рисами обличчя. Я можу сказати, звідки в її сина така зовнішність.

- Ми дамо вам хвилинку, - Фелісіті й Луна виходять із кімнати, зачиняючи за собою двері.

З моменту наших заручин я спілкувалася з Клер по фейстайму і телефону більше разів, ніж з власною матір'ю за все моє життя, але я зустрічалася з нею всього кілька разів на іграх. Тоді я ненавиділа її сина, і я майже впевнена, що вона це знала.

Звісно, це діє на нерви сильніше, ніж думка про те, що через годину доведеться стояти в кінці проходу й обмінюватися клятвами, хоча я давно думала, що цього ніколи не буде.

Вона підходить ближче, її очі розширюються, коли вона оглядає мене з голови до ніг.

- Кейт, ти маєш... ти маєш абсолютно приголомшливий вигляд, - вона лізе в сумочку і дістає серветку. - Я взяла з собою кілька штук.

- Дякую, - роблю паузу. - Мені шкода, що в нас не було багато часу, щоб усе спланувати або обговорити. Усі ці шість місяців були сюрреалістичними, але в найкращому сенсі цього слова.

Вона тепло посміхається.

- Кейт, насправді не має значення, зустрічаєшся ти з моїм сином місяці чи роки. Пари рухаються у своєму власному темпі, і коли почуття такі сильні, як між вами з Дженсеном, потрібно просто змиритися з цим.

Я видаю сміх.

- Мої почуття завжди були сильними, хоча часом і недоречними.

Вона хихикає і підходить ближче, беручи мої руки у свої.

- Взагалі-то, я думаю, що все це було кумедним.

- Справді?

- Так! Ось мій зухвалий, кокетливий хлопчик поставлений на коліна єдиною жінкою, яка не могла виносити його вигляду. Я не знаю, що сталося між вами двома, але було дуже кумедно спостерігати, як ти піддаєш його випробуванням. Я ціную сильних жінок із цінностями, і це все, що мені потрібно було знати про тебе.

Я подумую розповісти їй, що сталося в барі "Райлі" тієї ночі. Але, насправді, який у цьому сенс? Це просто ще одна частина нашої історії кохання і стосунків.

- Ну, я ненавиділа те, що теж хотіла його. Я була впевнена, що розкусила його.

- Дженсен Джонс, безумовно, загадка. Як і тобі, йому потрібно багато часу, щоб розкрити себе, але, коли він показує справжнього себе тим небагатьом обраним, вони часто дивуються.

- Ну, це я можу підтвердити.

Клер знижує голос.

- Мені справді шкода, що твої батьки не змогли прийти сьогодні.

Я знизую плечима.

- Не думаю, що мені шкода.

Я поділилася чимось із Клер під час телефонних розмов, але єдині люди, які знають усю правду - це Істон, а тепер і Дженсен. Але, як і її син, Клер прониклива, і я можу сказати, що вона вміє читати між дуже болючих рядків.

- У Холлі там майже все готово, - сміється вона. - І Джон всюди слідує за нею, перевіряючи щось у своєму планері.

Я посміхаюся.

- Він вибрав не ту кар'єру, цей хлопець.

Вона стискає мою руку.

- Давайте вже одружимо вас, тому що я, наприклад, не можу дочекатися, коли ти станеш частиною нашої сім'ї, а також я трохи стурбована тим, що Дженсен уб'є Джона, якщо ми не почнемо все якомога швидше.

Стоячи по інший бік дверей у кімнату, де я збираюся вийти заміж, я знову чекаю, коли реальність моєї ситуації обрушиться на мене і вдарить. Але нічого. Якщо вже на те пішло, я хочу закінчити це якнайшвидше і бути поруч із Дженсеном, враховуючи, що я не бачила його відтоді, як ми прилетіли вчора.

З-за дверей, що відчиняються, лунає пісня Джона Ледженда "All of Me", Фелісіті обертається через плече, де вона стоїть поруч із Луною, і підбадьорливо підморгує мені.

Оскільки я стою за рогом і мене не видно, я дивлюся, як вони обидві зникають, і повертаюся, щоб попрямувати до головної зали, де Дженсен стоїть поруч зі своїм боярином, Джемсі.

Я не можу уявити, як він, мабуть, нервує. Спогади про те, коли він востаннє був у такому становищі, мабуть, переповнюють його розум.

Але я нікуди не піду.

У той момент, коли він помічає, що я йду проходом сама, чого я й хотіла, він закриває обличчя рукою, і я знаю, що він приховує емоції, які також накопичуються в моїх очах і в горлі.

Ось і все. Наше назавжди.

Глава, яку ніхто з нас не передбачав, або, принаймні, я не передбачала, і з людиною, яку я найменше очікувала побачити поруч із собою.

Коли я вручаю Фелісіті свій маленький білий букетик і підходжу, щоб стати поруч із ним, він простягає руку і повільно переплітає свої пальці з моїми.

Коли священник починає свою промову, Дженсен злегка нахиляється до мене, і я вловлюю запах його знайомого одеколону - вірна ознака того, що хоч би де я була, я саме там, де маю бути.

- Я хочу, щоб ти знала, що я чекав цього моменту. Незалежно від того, була б ти вагітна чи ні, для мене було межею мрій тримати тебе за руку в кінці проходу, будь-якого проходу, і обмінюватися з тобою клятвами. Дякую тобі за те, що втілила мої мрії в реальність.

Я міцно стискаю його руку, коли по щоках починають котитися сльози.

- Я знаю. Дякую, що віриш у нас.

РОЗДІЛ 38

ДЖЕНСЕН

Ми одружені рівно п'ять годин, але вже нічого не пам'ятаємо про наші клятви. Усе, що я пам'ятаю, це те, який вигляд вона мала, коли йшла до мене по проходу, і як вона притискала до мене, коли ми танцювали наш перший танець перед тридцятьма запрошеними друзями і родичами.

- Знаєш, якщо ти відведеш від неї погляд, вона не зникне раптово, - каже мені Джессі з нашого місця в барі.

Це правда; останні півгодини я стояв біля цієї стійки у своїх чорних штанах від костюма і білій сорочці, спостерігаючи, як моя дружина спілкується з нашими гостями.

- До біса спілкування, - відповідаю я. - Сьогодні в мене тільки одна справа.

- Говори поменше, - розтягує він слова.

- Що ж, по-моєму, все пройшло до біса здорово, - Джон бочком підходить до мене і, без сумніву, замовляє ще по порції для всіх.

- Так, чудова робота, чувак, - я вдаряюся з його кулаком своїм.

- Я серйозно. Бути тренером - це чудово і таке інше, але я розглядаю бізнес з організації весіль як підробіток.

Я повертаюся до нього, піднявши брову.

- Ти жартуєш, так?

- Фелісіті вважає, що це безглузда ідея, але я бачу, що в мене все вийде, - він піднімає руки в повітря і розводить їх. - Чарівні шлюби Моргани.

- Чорт би мене забрав, - сміється Джессі, набираючи щось на своєму телефоні, і я не сумніваюся в тому, хто одержувач.

- Я підтримую цю ідею. Я також радий інвестувати; я завжди шукаю підприємства-початківці, особливо з відмінною концепцією.

Я дивлюся на свого нового шурина, який стоїть по інший бік від Джона, і повільно хитаю головою. Півгодини, проведені в компанії Істона цього ранку, сказали мені все, що мені потрібно було знати, - ні він, ні моя дружина не успадкували гени мудаків своїх батьків.

Слава Богу.

- Не заохочуй його, - я махаю рукою Джону і роблю ковток пива. - Легко інвестувати, а потім втекти назад за кордон, залишивши нас із його божевільними ідеями і нескінченними дурницями.

- Гей, я вам не заважаю? - протестує Джон. Він збирає напої на тацю, а потім повертається до Істона. - І хто сказав, що я б не підтримував із ним зв'язок? Я б регулярно повідомляв новини і проводив зустрічі принаймні двічі на місяць, щоб він знав, що його гроші використовуються з розумом, - він поплескує Істона по плечу.

Паніка одразу ж з'являється на його обличчі, ніби він про це не подумав, і я обдаровую його задоволеною посмішкою.

Коли Джон іде, а Джессі, який зараз спілкується телефоном, прямує до виходу, я користуюся тим, що може бути моєю єдиною можливістю, оскільки завтра вранці він відлітає назад у Дубай.

- У тебе є пара хвилин? - я вказую на порожній столик в іншому кінці залу.

Істон розумний хлопець, як і його сестра, і я можу сказати, що він точно знає, про що я хочу поговорити. Він дивиться на свою доньку, яка танцює з Кейт на танцмайданчику, а потім на свою дружину, яка зайнята розмовою з родиною, і повільно киває головою.

- Звичайно.

Сідаючи на шикарні чорні оксамитові стільці, він дивує мене, коли заговорює першим.

- Спочатку я хочу знати, що вона тобі розповіла. Не зрозумій мене неправильно, ти мені подобаєшся і все таке, але я не збираюся розголошувати подробиці, якими вона може поділитися.

Я киваю.

- Справедливо. Я знаю, що вони придурки, я знаю, що вони не хочуть мати нічого спільного ні з нами, ні з дітьми, коли вони з'являться на світ, і я знаю, що вони не схвалюють цей шлюб, - я роблю ще один ковток пива. - Я також знаю, що вони замикали її в спальні на кілька годин поспіль, щоб вона не виходила на вулицю і продовжувала навчатися останні два роки перед тим, як поїхати в коледж. Вона сказала, що на той час ти вже не жив із ними.

- Так, саме так. Присягаюся, я нічого не знав, поки, можливо, два роки тому Кейт не випила забагато новорічної ночі і не виклала мені все, - він морщиться. - Вони були добрішими до мене, але я не планував ставати юристом.

- Вони намагаються саботувати її кар'єру, припиняючи контакти з Марком Престоном і їхнім сімейним бізнесом, - кажу я.

Можна подумати, я щойно сказав йому, що сьогодні ввечері буде темно, судячи з того, як Істон без подиву відкинувся на спинку стільця.

- Дозволь мені розповісти тобі дещо про моїх батьків, Дженсене. Їх мало що хвилює, окрім їхньої фірми і репутації, і вони обидва працюють пліч-о-пліч. Кола, у яких вони обертаються, і люди, з якими вони спілкуються, такі ж холодні й розважливі, як і вони самі. Тобі ніколи не переконати їх, якщо вони прийняли рішення, - він вказує на мене. - І вони вирішили, що ти не підходиш для їхньої доньки, і народження дітей теж не йде на користь її кар'єрі. Повна нісенітниця, очевидно, але все, що я хочу сказати, це те, що вони почали переривати контакти і спілкування зі своєю дочкою.

- Тому що я не підходжу?

- Так. Том був для них прийнятним, тому що відповідав тому образу, який вони хотіли б створити, а не тому, що вони дбали про нього. І він навряд чи став би вриватися в їхній кабінет і викладати їм сувору правду.

- Ти знаєш про це?

Він посміхається.

- О, так. Мама була в люті.

Я прикушую внутрішній бік щоки так сильно, що мало не до крові.

- Тепер моя черга. Дозволь мені розповісти тобі дещо про себе, Істоне. Відтоді як я познайомився з твоєю сестрою, я поступово закохувався в неї, хотів я визнавати це чи ні.

Моя одержимість нею реальна, і я підпалю цей клятий світ, щоб захистити її за будь-яку ціну. Я спалю себе вщент, якщо такою є ціна безпеки для неї і наших дітей. Так що, чорт забирай, я не дозволю їм втоптати ім'я Кейт у багнюку. Чи змінять вони свою думку про мене і наш шлюб чи ні, це справді не має значення. Моя дружина ніколи більше не проллє жодної сльозинки через них. Крапка.

Істон проводить долонею по губах.

- Як би там не було, я думаю, що ти - найкраще, що коли-небудь траплялося з нею.

Поклавши руку йому на плече, я залишаю недопите пиво на столі і встаю.

- Твоє здоров'я, брате, і ласкаво просимо в сім'ю. Я б із задоволенням залишився і розмовляв із тобою цілу ніч, але просто зараз мені потрібно про дещо подбати.

Він піднімає руку, явно не бажаючи більше ніяких подробиць про те, як я планую проникнути всередину його сестри в найближчі п'ять хвилин.

КЕЙТ

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Зайди в сусідні двері."

Оглядаючи кімнату, наповнену близькими людьми, я помічаю відсутність одного: мого чоловіка.

Я

"У сусідню кімнату?"

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Так, принцесо. Просто вислизни і нікому не кажи, куди йдеш."

Я

"Все ще до біса владний, ти в курсі?"

ДЖЕЙ ДЖЕЙ

"Скажи мені, з чим із цього в тебе проблема..."

Ні з чим із цього.

Хвилювання охоплює мене, коли я швидко вислизаю з однієї з двох дверей у коридор готелю. Ризикнувши зазирнути в кімнату ліворуч, я повертаю металеву ручку і відчиняю двері.

Кімната порожня, і мене пробирає легкий озноб, холодне повітря Банфа проникло в темний простір. Стільці та столи розставлені штабелями, але праворуч від мене височіє сцена, що наводить мене на думку, що готель використовує це місце для виступів.

- Принцеса.

Відкидаючи волосся вбік, я навіть не здригаюся, коли мій чоловік цілує мене в шию. Замість цього мурашки біжать по моїх руках і по кожному дюйму шкіри.

Він розвертає мене так, що я опиняюся обличчям до нього, і в його карих очах світиться щось більше, ніж просто похіть... потреба, відчай. Відданість.

Взявши мене за руку, він веде мене до сцени, а потім піднімає на руки, що не так вже й складно, з огляду на мій зріст, і саджає мене на край. Я відкидаюся назад, спираючись на лікті, коли він піднімає мої ноги, широко розсуваючи мене.

Не кажучи жодного слова і не зводячи з мене очей, він піднімає спідницю моєї сукні й облизує губи, коли місячне світло проникає у вікна, даючи йому змогу розгледіти мої білі мереживні стринги, панчохи і світло-блакитну підв'язку.

Просунувши пальці крізь бретельки, він стягує мої стринги, але водночас стежить за тим, щоб панчохи і підв'язка залишалися на місці.

- Твоя кицька сяє в місячному світлі для мене, принцесо. Ти відчайдушно потребуєш моєї мови?

Я киваю і пхикаю одночасно.

Він відходить на кілька кроків праворуч, і тоді я бачу це: шматок весільного торта, який ми розрізали раніше, з гіркою ванільного вершкового крему.

Проводячи пальцями по глазури, він опускається переді мною на коліна.

- Ширше для мене, принцесо, але переконайся, що тобі, як і раніше, зручно. Можливо, я затримаюся ненадовго.

Накочує жар, і, клянуся, я відчуваю, як по тілу розливається збудження. Відштовхуючись ногами від краю сцени, я розсуваюся так широко, як тільки можу.

- Оскільки Джон наполіг на торті, я думаю, буде справедливо, якщо я з'їм його зі своєї улюбленої тарілки.

Він розмазує глазур по внутрішній стороні моїх стегон, проводячи пальцями до клітора. Від цього відчуття мені хочеться кричати, але я прикушую нижню губу.

- Усе гаразд, місіс Джонс. Можеш кричати. Насправді, ти зобов'язана викрикувати моє ім'я так голосно, щоб наша сім'я і друзі почули його крізь музику.

Він покусує внутрішню сторону мого лівого стегна, потім проводить язиком до центру.

- Ти хочеш, щоб вони знали, чим ми займаємося?

- Ні, принцесо, не тільки вони. Я хочу, щоб усі на цій землі почули, що я лижу твою кицьку краще, ніж будь-який інший чоловік.

Обводячи язиком мій клітор, він злизує глазур, оближуючи при цьому губи.

- Хочеш спробувати? Це до біса смачно?

Я киваю, коли він піднімається на ноги і нависає наді мною.

- Відкрийся для мене.

Я відкриваю рот і беру два пальці до рота, якими він провів по мені, смакуючи смак мене самої і глазури.

- Молодець, дівчинка.

Але він ще не закінчив, прибирає пальці і нахиляється ближче, обхоплюючи долонями мої лікті. Його біла сорочка частково розстебнута, тому мені відкривається чудовий вид на його груди.

Дражнивши мене своїм язиком, солодкість глазури, змішана з його смаком, вводить мене в ступор.

- Ця сцена ідеальної висоти, щоб стати на карачки. Як думаєш, зможеш зробити це для мене?

- Так, - видихаю я, все ще відчуваючи запаморочення від його впливу на мене.

Він встає і розстібає блискавку на штанах, дозволяючи їм відчинитися. Його платинова обручка збігається з моєю і сяє, коли він намагається звільнитися.

Стоячи навкарачки, він, не гаючи часу, входить у мене, розтягує, грає зі мною, зачіпаючи ті частини мене, про існування яких я й не підозрювала.

Його твердий член повільно розсовує мене, поки він входить і виходить. Поклавши одну руку мені на стегно, він тягнеться вперед і проводить кінчиками пальців по моїй шиї, і чуттєва насолода змушує мене повністю розкритися.

Щосили намагаючись утриматися у вертикальному положенні, він знає, що я не зможу довго утримувати цю позу, коли він виливається в мене з власницьким гарчанням, від якого мій оргазм стає ще сильнішим, і я викрикують його ім'я, як він і хотів, і, безумовно, достатньо гучно, щоб усі в Банфі почули.

Відсторонюючись, він обіймає мене за талію і сідає на край сцени, притягуючи мене до себе на коліна.

Я відчуваю, як його сперма стікає по внутрішній стороні моїх стегон.

- Ти відчуваєш, як моя сперма стікає з тебе, місіс Джонс? - Дженсен шепоче мені на вухо.

- Так.

- Ти хочеш, щоб я зробив це знову, коли у народяться наші діти? Ти хочеш, щоб я знову зачав у тобі дитину?

Моя кицька пульсує у відповідь на його брудні слова.

- Хочу, Джей Джей.

Він цілує мене в лоб.

- Давай повернемося до наших гостей і проведемо трохи часу з ними. Що швидше ми закінчимо, то швидше я зможу знову оволодіти тобою, але цього разу ми будемо в нашому шлюбному ліжку.

РОЗДІЛ 39

ДЖЕНСЕН

- Ти ж знаєш, що тобі потрібно буде це зняти, вірно? - Зак вказує на кільце на моїй лівій руці, коли ми готуємося до домашньої гри.

- Ні, якщо я сховаю його.

Він заковує очі.

- Та годі тобі, чувак. Ти знаєш правила. Воно нікуди не дінеться, і вона теж.

Джессі фиркає.

- Він як собака під час тічки або щось на кшталт цього - за кожної зручної нагоди трахає ногу свого господаря, але тільки він належить своїй дружині.

- Послухай, - кажу я, сідаючи на лавку. - Я б трахнув свою дружину в будь-який час і в будь-якому місці.

Чорт забирай, тепер я розумію, чому в Джона нав'язлива ідея говорити "моя дружина". Це приємно.

- Як на сцені в сусідній кімнаті на вашому весіллі? - запитує Зак, не піднімаючи погляду від своїх ковзанів.

Того вечора нам це майже зійшло з рук, але рум'янець на щоках Кейт усе видав. Останні чотири дні Зак, Джессі та Джон не замовкали з цього приводу.

- Знаєш, ти міг би просто взяти свою жінку і добре провести час із нею. Тобі не потрібно жити за мій рахунок, - розмірковую я. - Хоча я не скаржуся на нагадування, і мій член теж.

- Що це в тебе з членом, Джонсе? Все такий же маленький? - тренер Берроуз перериває мене, вриваючись у роздягальню і стаючи в центрі, уперши руки в стегна й оглядаючи всіх.

- Сьогоднішній вечір важливий. Якщо ми виграємо в "Нешвілла", то обійдемо "Калгарі" і вийдемо на друге місце, - він вказує на мене, а потім показує великим пальцем через плече. - Можливо, тепер, коли ти одягнув цю каблучку, ти зможеш перестати зациклюватися на своєму особистому житті та дійсно викластися на всі сто.

- Це завжди було моїм наміром, тренер.

- Намір і виконання - дві абсолютно різні речі. Я хочу, щоб сьогодні жодна шайба не влучила в наші ворота. Сезон триває вже три місяці, і твої нинішні показники найнижчі за всю твою кар'єру.

Піднісши руку до чола, я віддаю йому честь, і він примружується у відповідь. Він знає, що це мій пріоритет, і я працюватиму над показниками якомога швидше.

- Ми впорасмося, тренер, - запевняє Джессі, підбадьорливо плескаючи його по стегну.

У відповідь він пронизує його поглядом.

- До речі, про відволікаючі фактори... - він замовкає, і я спостерігаю, як витягується обличчя мого найкращого друга.

Тренер щось знає?

Берроуз кидає останній погляд у наш бік, і я повертаюся до Джессі.

- Що застрягло в нього в душі?

Він знизує плечима.

- Чорт його знає, але що б він не думав про те, що відбувається, він помиляється. Вона не відповідає на мої дзвінки та повідомлення.

- Чорт візьми, чувак, вибач.

Він хитає головою і хапає ключку.

- Ти прийдеш у "Райлі" після перемоги?

- Ні, у Кейт вечірній огляд у лікаря. Тепер, коли у неї двадцять вісім тижнів, вони хочуть уважніше спостерігати за нею і чітко скласти план пологів.

- Це ненадовго. Ти говорив із тренером про те, скільки вільного часу в тебе буде після пологів?

Я в розпачі стискаю зуби.

- Так. Майже ніякого, але, на щастя, термін її пологів не перетинається з грою. Однак, якщо пологи співпадуть, є шанс, що мені кришка.

І якщо я в цей час буду на льоду, повірте, ніщо не завадить мені дістатися до моєї дівчинки. Я залишу ворота до біса відкритими.

- Все виглядає чудово. За планом ви протримаєтеся тридцять шість тижнів. У вас зараз двадцять вісім тижнів, тож ми вийшли на фінішну пряму. Удома все готово? - запитує лікар.

- Сьогодні ввечері я зберу їхню книжкову шафу і коробку для іграшок, - відповідаю я, одним оком поглядаючи на свою дружину, яка була замкнутаю відтоді, як закінчилася гра, яку ми виграли, а потім ми вирушили в лікарню.

- А дорожня сумка?

Кейт киває.

-Так, накладки на груди теж.

Лікар усміхається і знімає латексні рукавички.

- У вас є якісь запитання?

Кейт нервово гризе кінчик великого пальця, і мене охоплює непереборне бажання простягнути руку, схопити її за руку і поцілувати.

Я тримаю тебе, принцесо. Все буде добре.

- Напевно, у міру наближення до пологів я починаю думати про них дедалі більше і більше. Моя подруга народжує в той самий час, що і я, і вона вивчає варіанти знеболювальних. Я сподіваюся зробити це без особливого медичного втручання, але це змусило мене задуматися: які мої шанси на природні пологи?

Лікар робить глибокий вдих.

- Як ми обговорювали на попередньому прийомі, народження близнюків може викликати більше ускладнень з очевидних причин, але ви все ще можете сподіватися на природні пологи. Ми можемо запропонувати різні варіанти знеболювальних, оскільки у вас немає алергії.

Кейт знову кусає свій великий палець, і цього разу я простягаю до неї руку, коли вона сідає на ліжко. Я беру її руку у свою, цілуючи кісточки пальців.

- З вами не станеться нічого поганого, місіс Джонс. Це просто неможливо.

Лікар дивиться на мене й усміхається.

- У нас тут одні з найпідготовленіших співробітників і найбільш обладнані пологові палати.

- І я ні за що на світі не допущу, щоб що-небудь трапилося з моєю дружиною або дітьми. Усе, що тобі потрібно, - твоє. Все, що завгодно.

- Що ж, схоже, у вас найкраща підтримка, - закінчує вона і підписує якісь папери.

Кейт злазить з оглядового ліжка і натягує пальто. Підійшовши до неї, я надягаю на неї її симпатичну чорну шапочку і простягаю їй рукавички.

- Я все ще можу одягатися сама, навіть під час вагітності, - іронізує вона.

Засовуючи руки в кишені своїх спортивних штанів, я нахиляюся і шепочу їй на вухо:

- Ви поведіться як соплячка, місіс Джонс? Вагітність моїми дітьми не означає, що ви звільнені від прочуханки.

Вона червоніє і скоса дивиться на лікаря, який уже наполовину вийшов за двері.

- Наче мені не байдуже, чи почула вона.

Кейт заковчує очі, дістаючи з сумки мобільний, і саме в цей момент я починаю розуміти, чому вона сьогодні така.

Я киваю на телефон у її руці.

- Хто це? - запитую я.

Вона швидко блокує його і кидає назад у сумку.

- Ніхто.

Обіймаючи її, я вдихаю аромат її цитрусового шампуню і цілую її волосся.

- У тебе ж немає секретів від чоловіка, чи не так, принцесо?

- Залиш це в спокої, - огризається вона, але я знаю, що адресовано не мені, і це бісить мене ще більше. Хто, чорт забирай, до неї чіпляється?

Коли вона повертається спиною, щоб попрямувати до парковки, я хапаю її за руку і знову притягаю до себе. Поправляючи шапку на лобі, я видихаю, намагаючись заспокоїтися.

- Тобі більше не потрібно битися самотужки, Кейт.

- Я впораюся з цим.

- Це працює?

Вона хитає головою.

- Щоправда, це нічого особливого.

- Це справді "нічого", чи ти вважаєш за краще не казати мені, бо боїшся, що, хто б це не був, я розірву їх на шматки, коли зрештою дізнаюся, хто знущається з моєї дружини?

Вона підносить долоню до моєї щоки.

- Ти не можеш постійно захищати мене від усього і вся. Просто дозволь мені розібратися з цим.

Волосся в мене на потилиці стає дибки.

- Ти така до біса вперта, ти знаєш це?

- Що я там говорила раніше? Ах, точно! Від упертого чую.

Я примружуюся, дивлячись на неї.

- Дозволь мені запросити тебе кудись увечері. Ми можемо заїхати в наше улюблене італійське містечко дорогою додому.

Вона зітхає і дивиться на годинник.

- Уже більше семи, і я так втомилася, крихітко. Перенесемо на інший раз?

Застібаючи її куртку, яка ледь облягає її животик, я намагаюся не звертати уваги на той факт, що вона мені нічого не скаже, і їй також не сподобається, що я порпаюся в її телефоні.

- Гаразд. Я приготую твою улюблену страву. Рататуй.

Вона посміхається мені, а потім цілує в губи.

- Ти найкращий.

РОЗДІЛ 40

ДЖЕНСЕН

Телефон Кейт лежить на тумбочці біля ліжка, а я сиджу поруч із нею і читаю свою останню книгу про пологи. Вона непогана, але попередня книжка, безумовно, була інформативнішою. Я знову дивлюся на її телефон. Я знаю, що не повинен цього робити; я б втрутився в її особисте життя, але мені *потрібно* знати, хто її турбує. Моя дружина жорстка, і їй не потрібно, щоб я брав участь у її битвах. Але це не означає, що я буду триматися осторонь. *Я не можу*.

Поки вона мирно спить поруч зі мною, я намагаюся відволікти свої зайняті думки, намагаючись зрозуміти, хто хоче заподіяти біль жінці, яку я люблю. Жінці, яка врятувала мене і навіть не підозрює. Я більше не прокидаюся в холодному поту і не перевертаюся ночами, намагаючись відігнати кошмари.

Вона вилікувала мене.

Я за десять секунд від того, щоб дотягнутися до її телефона, коли збоку починає дзижчати мій, і я хапаю його, поки він не розбудив Кейт.

Істон

"Можна тобі зателефонувати?"

Він ніколи не пише і не телефонує мені.

Чорт.

Я набираю його номер, натягую спортивні штани і прямую на кухню. Ходячи кімнатою, я чекаю міжнародного гудка, і Істон бере слухавку після другого гудка.

- Дженсен?

- Так, усе гаразд? Я відразу перейду до справи.

- З Кейт усе гаразд? - запитує він стурбованим тоном.

- Вона була... не в собі. Чому? Що за чорт...

- Знаєш, Вайолет і Генрі знову надсилають їй усіляку нісенітницю після весілля, яке відбулося кілька днів тому. Я щойно розмовляв телефоном із мамою, і вона була розлючена через те, що їх не запросили на весілля, - він похмуро сміється. - Незважаючи на те, що вони сказали, що не хочуть мати нічого спільного з вами обома, вони все ще чекали запрошення, щоб відхилити його, - він робить глибокий вдих. - Вони викреслили її із заповіту і сказали, що їй більше ніколи не будуть раді в їхньому домі.

Тиша.

Я ні хріна не кажу, бо єдині думки, які в мене зараз є, - вбивчі, і я сумніваюся, що Істон хоче почути, в якому кінці саду він може знайти своїх похованих батьків.

- Дженсен? - він першим порушує мовчання.

- Я тут, - видавлюю я, моя кров закипає. - Але я прямую туди просто зараз.

- Я боявся, що ти це зробиш, - видихає він.

- Боявся, що я піду і скажу твоїм мудакам-батькам іти до біса? Радий, що не розчарував.

- Тобі не переконати їх, Дженсен. Я говорив тобі це на весіллі.

Натягуючи тренувальну толстовку і засовуючи ноги в чорні кросівки, я хапаю ключі від машини і прямую до вхідних дверей.

- А я казав тобі, що зроблю для неї все, що завгодно. Може, я й не крутий професіонал із науковими ступенями, але я її воїн, і, чорт візьми, я не стоятиму й не дивитимуся, як вони знущаються з моєї дружини. Мені наплювати, зміню я їхню думку чи ні. Йдеться про мою дружину.

Було вже більше одинадцятої вечора, коли я під'їхав до тротуару біля їхнього будинку.

Майже відразу ж у передній спальні спалахує світло, і я спостерігаю, як силует перетинає кімнату і зупиняється біля вікна, перевіряючи, хто там.

Так, Вайолет, це твій улюблений зять. Ходімо, вип'ємо чашечку какао і по-дружньому поговоримо.

Я, не гаючи часу, штовхаю чорні залізні ворота, які ведуть через їхній палісадник до великого білого ганку. Я здивований, що вони не замкнені. Можливо, вони чекали на мене.

Я піднімаю руку, щоб постукати, але позбуваюся зайвого клопоту, бо двері відчиняються, і на порозі з'являється Генрі у своїй картатій піжамі й халаті.

- Класні штани, - кажу я, милуючись малюнком у червону і зелену клітинку.

- Якого біса тобі потрібно?

Злегка відкинувшись назад і засунувши руки в кишені спортивних штанів, я оглядаю околиці.

- Це не дуже приємний спосіб вітати свого нового зятя, особливо на публіці.

Він нахилиється до мене з усмішкою на обличчі.

- Ти мені не сім'я. А тепер відвали.

Я хитаю головою.

- Не-а. Думаю, я постою на вашому ганку, щоб зіпсувати ваш імідж, поки не впустите мене.

Його рука злітає вгору, коли він шокує мене і хапає за передпліччя, зтягуючи в передпокій, перш ніж зачинити за собою двері.

Будинок точно такий, яким я його запам'ятав, коли був тут востаннє. Єдину фотографію Кейт з випускного, було замінено фотографією, на якій вони з губернатором.

У їхньому стилі.

- Відведи його в кабінет, Генрі, - наказує Вайолет, спускаючись сходами в піжамі, її довге світло-сіре волосся накручене на бігуді.

Хитаючи головою, я залишаюся на місці.

- Ні, не потрібно. Те, що я хочу сказати, не займе багато часу.

- Нам не потрібно, щоб ти щось говорив. Ми почули достатньо минулого разу, коли ти наніс нам приемний візит. Тоді на нашу адресу було кинуте достатньо образ, - Вайолет робить останній крок і встає поруч зі своїм чоловіком. Їхні холодні обличчя спотворені гнівом.

Дивлячись у стелю, я кілька разів киваю і посміхаюся.

Опустивши голову, я дивлюся їм обом в очі.

- Я провів останні шість місяців, доводячи вашій дочці, що я не та людина, за яку вона мене приймала. Вона зробила припущення про мене, ґрунтуючись на моїй репутації та одному інциденті в барі. Зовні вона здається стриманою. Я був одержимий вашою дочкою набагато довше, ніж ви думаєте, або, ймовірно, дбаєте. Попри те, що вона нічого не знала про мене, я з'ясував про неї все. Єдине, що вислизало від мене, - це чому вона була такою, - жалюгідно посміхнувшись їм обом, я продовжую. - Скажіть, на дверях її спальні все ще висить замок?

Вони дивляться один на одного, явно здивовані тим, що я знаю.

- Я й гадки не маю, про що ти говориш, і тобі краще піти, - випалює Генрі.

- Я знаю, що дратую вас, тож я піду, - відповідаю я, повертаючись, щоб піти. Але потім розвертаюся і клацаю пальцями. - Ах так, мало не забув...

Нарешті, після кількох місяців стримування свого гніву, я розкриваю в собі ті фарби, які моя сім'я ніколи не побачить. Їхні обличчя витягуються, коли я насміхаюся з них, що, вочевидь, є новим днем для них.

- Отже, ось як це буде. Ви зробите саме те, чого хоче ваша донька, а саме залишите її, чорт забирай, у спокої. І натомість я також збираюся зробити те, чого вона хоче, а саме дозволити вам дихати.

- Ти нам погрожуєш? - запитує Генрі, його голос сповнений страху, хоча він і намагається це приховати.

- Хммм, - я чухаю підборіддя. - Так, напевно, так. Бачте, я готовий померти за свою дружину та її честь, але я б також убив заради її щастя. А ви двоє... - я вказую на них. - Ви робите її нещасною. Ми з дружиною однакові. Ми однаково думаємо і діємо. Ми точні копії одне одного - вона сміється, я сміюся; вона плаче, я плачу. Їй завдають болю, що ж, ось тут ми різні, тому що я не буду сидіти склавши руки, а поквітаюся.

РОЗДІЛ 41

КЕЙТ

- Хочеш, я піднімуся нагору і обдарую Ніну своїм найкращим убивчим поглядом?

Дженсен грайливо примружується, дивлячись на мене, коли заїжджає на парковку біля мого офісу.

Я постукую себе по підборіддю.

- Дай мені подумати про це... ні?

Він сміється і простягає руку, кладе долоню мені за голову і притягує для поцілунку. Його м'які, повні губи ковзають по моїх, нагадуючи мені про те, як він увесь ранок кохався зі мною в нашому ліжку, і я відчуваю, що знову починаю розпливатися від цього спогаду.

Зараз у мене тридцять другий тиждень вагітності, і я величезна, тож нам довелося бути більш винахідливими з позами. Не те щоб я скаржилася.

Що більше я стаю, то більш збудженим він стає. Він стає диким. Я думала, що він збирається покинути лід на вчорашній грі, підійти до сімейної ложі та трахнути мене просто там, а потім, коли він зрозумів, що я одягла майку з його номером і написом "Місіс Джонс" на спині... Давайте просто скажемо, що минулої ночі я майже не спала.

Однак у вагітності двійнятами на пізньому терміні є і недоліки - болі в попереку і тазовому поясі. Вау, вони сильні. У половині випадків мені хочеться закричати, коли я роблю хоча б кілька кроків, а в іншій половині я запитую Дженсена, коли я зможу отримати наступну дозу знеболювальних.

Він зробив усе, щоб полегшити мій дискомфорт. У якийсь момент він прийшов додому з двома гімнастичними м'ячами - одним для мене і одним для нього, щоб показати мені найкращі способи зменшити навантаження. Весь його домашній тренажерний зал тепер перетворився на фітнес-центр для вагітних. Клянуся Богом, він обожнює кожну хворобливу кісточку в моєму тілі.

Але минулого тижня я нарешті здалася і зізналася, що не можу продовжувати працювати. Я виснажена і навряд чи можу зосередитися на будь-чому, крім того, скільки ще тижнів мені належить витримати. Вагітність - це благословення, яке я ніколи не прийму як належне, але це не означає, що біль стає легшим.

- Ти ж не передумала, правда, принцесо? - він закінчує поцілунок і заправляє пасмо волосся мені за вухо.

- Ні. Я знаю, що час настав. Я просто... я не знаю, чим займатимуся найближчі чотири тижні. Доти дітей тут не буде, і я...

Він зупиняє моє марення ще одним поцілунком.

Його дихання овіває моє обличчя, і моє тіло поколює від потреби в ньому. Потреби в його близькості, потреби в тому, щоб він весь час був усередині мене.

- Я розповім тобі, чим ти будеш займатися, поки будеш у декретній відпустці. Нічим. Розслабся, почитай, займися каліграфією, дозволь своєму чоловікові зводити тебе куди-небудь, - він знову цілує мене. - До речі, коли ти зможеш закінчити сьогодні?

Я знизую плечима.

- Думаю, щойно закінчу передавати все Ніні. Це не займе багато часу, оскільки деякий час тому ми провели повну передачу. Для неї це просто можливість поставити кілька запитань.

І мої валізи водонепроникні.

- Дай мені знати. У мене ранкове тренування, але я можу заїхати за тобою в будь-який час після цього і буду чекати.

- Що ти запланував? - підозріло запитую я, відчиняючи пасажирські двері, щоб вийти.

- Що-небудь підходяще для принцеси, - він бачить, що я збираюся йти, і швидко розстібає ремінь, відчиняє водійські двері й обходить новий сріблястий Porsche Cayenne, який він купив мені.

Допомагаючи мені вийти з машини, він бере мене за руку і веде до ліфта.

- Ти впевнена, що не хочеш, щоб я піднявся з тобою?

Я м'яко відштовхую його, впираючись долонею йому в груди, і натискаю кнопку свого поверху.

- Побачимося пізніше, божевільний хлопче.

- Мені буде цього не вистачати, - Фелісіті бочком підходить до мене на кухні, наливаючи собі третю чашку кави за день.

Кофеїне, як я сумую за тобою.

- Ти ж знаєш, завжди можеш зазирнути до нас і випити там кави.

- Очевидно, але ти ж знаєш, що я більше не буду заходити, щоб побачитися з *тобою*. А з маленькими грудочками радості. Я вже ясно дала зрозуміти Луні, що буду улюбленою тітонькою для твоїх і її малюків.

Я піднімаю брову.

- Ти стаєш такою ж дикою, як і він, ти знаєш про це?

- Як хто?

- Бачиш, ти навіть більше цього не помічаєш. Твій чоловік, Джон. Такий до біса конкурентоспроможний у всьому.

Її очі розширюються.

- *Це не так!*

- Це так.

Вона впирає руку в стегно.

- Так, ну, все, що я хочу сказати, це те, що я буду сумувати за тобою наступні шість місяців.

Я дістаю з холодильника смузі, який Дженсен приготував для мене, закручую кришку і закриваю дверцята стегном.

Ой.

- Я подумую про те, щоб узяти відпустку понад шість місяців.

Моя найкраща подруга виглядає такою ж шокованою, як і я, коли кажу це.

- Що?

- Я думала про це деякий час, і я не знаю, чи вистачить мені цього часу.

Поставивши кухоль із кавою, вона обіймає мене в обійми. Я на плоскій підшві, а вона на підборах, але вона все одно менша за мене.

- Я знаю, наскільки це важливе рішення для тебе, дитинко. Але я дійсно вважаю, що ти чиниш розумно, і я так пишаюся тобою за те, що ти думаєш про те, що тобі потрібно, а не про свого боса або клієнтів.

Я сміюся.

- Схоже, у мене більше немає Вайолет, яку я повинен тішити.

Вона усміхається.

- Я щосили намагаюся зрозуміти, кого я ненавиджу більше: свого колишнього чоловіка, твоїх батьків чи Емі. Якесь частина мене все ще шкодує, що Дженсен не вдарив твого батька тієї ночі.

- О, без сумніву! Він відчайдушно хотів напасти на нього. Повернувшись додому, він годинами ходив по квартирі. Я думаю, він хотів повернутися і закінчити роботу.

Вона посміхається.

- Ти що-небудь чула про них?

Хитаючи головою, я роблю ковток свого смузі.

- Нічого. Іст каже мені, що йому навіть не дозволяється згадувати моє ім'я або Джей-Джея в розмові. Тож, гадаю, я справді мертва для них.

- Мені дуже, дуже шкода, що тобі доводиться проходити через це. Батьки мають бути на боці дитини, не діяти проти неї.

- Вони ніколи не були поруч зі мною, дитинко. Крім того моменту, коли я відкрила результати іспиту, - закриваючи свій смузі кришкою, я обдаровую його своєю фірмовою щирою посмішкою.

- Скільки ще залишилося часу до твого офіційного виходу у відпустку? - Фелісіті дивиться на годинник.

- Я можу піти в будь-який час. Я закінчила свою останню зустріч із чудовою Ніною, і в мене все готово. Яюсь дивно нарешті опинитися на цьому етапі.

Фелісіті робить кілька кроків назад і кидає швидкий погляд у бік головного офісу. Повертаючись до мене, вона посміхається.

- Тоді нам краще провести тебе!

Я примружуюся і повертаюся до неї.

- Що ти приховуєш...

Щойно я виглядаю з-за рогу, я бачу це. Ну, його.

Тримаючи на колінах коробку з моїми речами, він повертається на моєму стільці, вочевидь очікуючи мого повернення.

Дженсен не часто носить бейсболку, але коли він це робить, у мене підгинаються коліна, а сьогодні він одягнув її задом наперед. І від цього, у поєднанні з його тренувальним одягом, у мене течуть слинки, коли я підходжу до нього.

Крім того разу, коли він з'явився в моєму офісі і запросив мене пообідати, він сюди не приходив. Те, як усі мої колеги витріщаються на нього, нагадує мені, що мій чоловік дуже знаменитий і наші стосунки є об'єктом загального інтересу.

- Принцеса, - він посміхається мені, піднімаючись зі стільця і тримаючи мою коробку під пахвою. Інша рука тут же бере мене за підборіддя і закарбовує поцілунок на моїх губах.

Я не відриваю від нього очей, коли він відсторонюється, проводячи язиком по нижній губі, явно насолоджуючись моїм смаком.

- Ти ж знаєш, що не заведено цілуватися в офісі, вірно?

Він знизує плечима і переплітає наші пальці.

- Та годі тобі, місіс Джонс, з яких це пір мене стало хвилювати, що думають інші.

Я хихикаю. Як довбана школярка.

- Що ти тут робиш? Я сказала, що подзвоню тобі, - кажу я, беручи свою сумку і куртку.

- Я тут, щоб віднести твої речі і провести тебе, як і обіцяв, - він вказує на коробку, яку тримає в руках. - Поклади сюди.

Я не сперечаюся і кладу зверху свою сумку і куртку...

Взявши мене за руку, він веде мене в приймальню, де Фелісіті стоїть із Марго.

- Я буду так сильно сумувати за тобою. Ти знаєш це? - Фелісіті обвиває руками мою шию, її голос тремтить.

- Крихітко. Я, ймовірно, буду частіше бачити тебе у відпустці, ніж на роботі.

Вона посміхається, а потім дивиться на Дженсена, і її усмішка стає пустотливою.

- Гарного дня.

Хмм...

Остаточно попрощавшись із Марго, ми заходимо в ліфт і спускаємося на парковку. Мої думки переповнюють емоції.

Ось і все. Одні двері зачиняються, а інші відчиняються, і я знаю, що з цієї миті моє життя більше ніколи не буде як раніше.

Наче він точно знає, про що я думаю, Дженсен нахилиє голову до мене, поки ліфт спускається.

- Саме з цього моменту ти починаєш розпоряджатися своїм життям. Прийшов твій час, принцесо.

РОЗДІЛ 42

КЕЙТ

Я очікувала, що ми вирушимо прямо додому, тому, коли Дженсен повертає ліворуч і під'їжджає до одного з найексклюзивніших ювелірних магазинів у районі Сіетла, я повертаюся до нього з відвислою щелепою.

- Що ми... робимо?

- Займаємося справами принцеси.

Метелики пурхають від збудження, але я примружуюся, дивлячись на нього.

- Дженсен.

- Джей Джей.

- Ми... йдемо туди? - я показую пальцем через плече.

- Звичайно, місіс Джонс.

На вулиці, у морозному січневому повітрі, я стою і дивлюся у вітрину магазину, біля якого зупинялася кілька разів у минулому.

Дженсен обіймає мене за талію і кладе долоні на мій величезний живіт. Він вдихає аромат мого кучерявого волосся, і я відчуваю приємний запах його одеколону.

- Чого б ти не захотіла, все твоє. Це від мене тобі. Моїй дружині та найвеличнішій мамі на світі.

Він бере мене за руку і тягне в "Рубі". Усе приміщення оздоблене м'яким червоним оксамитом. Коли я переглядаю кілька вітрин із приголомшливими намистами, цінника не видно.

Моя сім'я багата, але, крім грошей, які я заробила як юрист, я ніколи не бачила ні пенні і, ймовірно, ніколи не побачу.

Не те щоб це мало для мене значення.

- Ти зараз серйозно? - я дивлюся на нього.

Він пронизує мене поглядом.

- Дуже серйозно, принцесо. Магазин у нашому розпорядженні на наступні дві години.

Я повертаюся назад до вітрин, поки ювелір - і, гадаю, власник - кружляє навколо нас.

- Чого б ви хотіли? - запитує він, відкашлюючись.

- Хм, ну... - я знову дивлюся на намиста. - Я б хотіла подивитися на намиста.

Власник киває і починає відкривати шафу.

Він веде нас до шикарної вітальні і починає розкладати прикраси.

- Діаманти чи інший камінь?

Я дивлюся на свого чоловіка, який просто посміхається мені і піднімає брову.

- Я б сказав, діаманти.

Він не помиляється.

- Добре, це значно звужує коло пошуку, - ювелір дивиться на мене. - Чи є тут щонебудь, що привертає вашу увагу? Якщо у вас є щось на прикметі, але ви не бачите тут того, що шукаєте, у нас є індивідуальний сервіс, де ми можемо виготовити все відповідно до вашого стилю, вподобань, розміру та загальних вимог.

- Дякую, але я не думаю, що нам це знадобиться. Правда, принцесо?

Незважаючи на те, що я щойно вийшла з холодного повітря в тепле приміщення магазину, я відчуваю, як мої щоки червоніють ще сильніше.

Він знає про намисто, на яке я поклала око з того моменту, як увійшла сюди. Це саме намисто, на яке я зупинялася подивитися кілька разів. Але я лише глянула на нього, коли ми разом проходили повз цей магазин. Я ніколи не вказувала на нього, ніколи не зупинялася, коли він був зі мною.

Озираючись назад, я бачу це намисто поруч із двома іншими.

Нахилившись, Дженсен вказує саме на нього.

- Ось це.

Усе повітря зі свистом залишає мої легені.

- Чудовий вибір. Це білий діамант, оправлений у біле золото. Вагою близько восьми карат, виріб невідкладний часу.

- Таке гарне, - клянуся, в моїх очах танцюють сердечка, коли він знімає його з вітрини і кладе на велику червону оксамитову подушку.

- Вірно. Хочете дізнатися ціну?

Дженсен хитає головою.

- Не-а. Ціна не має значення.

Я хочу заперечити, що він збирається купити мені те, що, я знаю, коштуватиме понад сто тисяч доларів. Але, як і в усьому, що стосується цього чоловіка, він знає, чого хоче, і не зупиниться, поки не переконається, що я отримаю все, що він може запропонувати.

Простягаючи руку, я ніжно проводжу по ньому пальцем.

- Можете залишити нас на хвилинку? - звертаюся я до власника.

Він киває і йде в інший кінець магазину, залишаючи нас наодинці.

- Для чого це? Це не на мій день народження або Різдво, - я дивлюся на свого чоловіка.

Він бере мою руку у свою. Його долоні теплі і злегка мозолисті.

- Деякі люди називають це 'подарунком на випуску', чи не так? Але це набагато більше, ніж просто подарунок. Це намисто, яке ти завжди хотіла, але так і не купила, так само, як ти відмовляла собі в тому, чого справді хотіла більшу частину свого життя. Сім'я, про яку ти так мріяла, - він усміхається, вказує на себе і знижує голос. - Чоловік, якого ти до смерті хотіла трахнути.

Я шльобаю його по руці і сміюся.

- Ш-ш-ш.

- Думай про це як про символ нової глави у твоєму житті - тієї, де ти перестаєш заперечувати все, що ти є, все, чого ти хочеш, і все, на що ти заслуговуєш. Дозволь мені купити це для тебе.

- Як ти дізнався про це?

- Ти серйозно питаєш мене, звідки я щось про тебе знаю? Щоразу, коли ми проходили повз це місце, твої очі були прикуті до нього.

Я хитаю головою.

- Але ми ніколи не зупинялися.

Дженсен показує господареві, що ми готові, а потім знову дивиться на мене.

- Ось у чому річ, принцесо. Мені не потрібно, щоб ти пояснювала, я і так знаю, чого ти хочеш і що робить тебе щасливою.

Ювелір повертається і сідає перед нами.

- Добре, давайте поговоримо про розмір прикраси.

ДЖЕНСЕН

Вона мовчить усю дорогу додому.

Не тому, що вона засмучена, що я щойно витратив сто тисяч на намисто, а більше через сенс, що стоїть за цим.

І я в захваті, що вона прислухається до моїх слів, сьогодні Кейт Джонс уперше ставить себе на перше місце і перевершує очікування всіх інших.

Заходячи в нашу квартиру, я беру її куртку, підводжу до дивана і сідаю перед нею навпочіпки, знімаючи з неї взуття.

- Ти хочеш влаштувати вечірку на честь народження дитини?

Вона хитає головою.

- Луна запитала мене, чи не хочу я зробити спільну вечірку, якщо вже Зак домовився про це, але думаю, це просто не моє. Можливо, просто повечереємо десь із друзями. Я просто хочу місяць лежати в ліжку, пити какао і дивитися телевизор.

Піднімаючи погляд від того місця, де я розв'язую її шнурівки, я бачу посмішку, якої, по-моєму, ніколи не бачив. Моя дружина виглядає легкою, вільною, і наче вона нарешті приймає рішення самостійно.

- Ти зараз маєш до біса гарний вигляд, ти знаєш це?

Її блакитні очі світяться теплотою у відповідь.

Не гаючи часу, я відкидаю її взуття вбік, стаю на коліна між її ніг і розстібаю гудзик на її робочих штанах.

Стягуючи їх з ніг, вона залишається тільки в чорних мереживних стрінгах і робочій блузці. Коли я піднімаю блузку вгору, відкриваючи її вагітний живіт, я захоплююся її розтяжками.

- Твоє тіло - витвір мистецтва, принцесо. Кожну лінію, мітку, з якими ти адаптувалася до наших малюків. Я в захваті від усього, що ти собою являєш.

Її очі блищать.

- Ти справді так думаєш?

Прикусивши нижню губу, я кілька разів киваю і чіпляюся пальцями за її спідню білизну.

Я спостерігаю, як груди моєї дружини починають підніматися й опускатися швидше в передчутті, коли я стягую її вже намоклі стрінги з її ідеальних ніг, перш ніж накинути їх собі на плечі.

Від одного легкого дотику до її спраглого клітора її спина вигинається вгору.

- Мабуть, усмішка на моєму обличчі зараз до біса широка, так?

- Дратівливо широка, - відповідає вона, а потім ахає, коли я просовую в неї один зі своїх пальців.

- Скільки моїх пальців вам потрібно, місіс Джонс?

Вона заплющує очі, коли я повільно звиваюся всередині неї.

- Ще.

- Моя дружина така жадібна, - кажу я, входячи в неї ще й ще. Коли вона бере мене, я чую, як її кицька стискає мої пальці, і мій член напружується у відповідь.

Я так сильно хочу трахнути її. Але ще більше я хочу побачити, як вона може кінчити від одних тільки моїх рук і язика.

Я опускаю погляд на підлогу.

- Принцесо, ти така до біса мокра для мене. З тебе капає на нашу підлогу.

Вона стогне і відкидає голову на подушки дивана.

- Хочеш, я приведу тебе до ладу чи залишу в цьому безладі?

- Так.

- Що з цього?

- Приведи мене до ладу. Будь ласка.

- До біса ввічливо для такої брудної дівчини.

Поїдаючи її кицьку, як різок морозива, я, не гаючи часу, проводжу язиком по її піхві, водночас рухаючи пальцями в болісному темпі.

Але я хочу більшого. Я хочу, щоб її стогони були гучнішими, щоб її потреба в мені була нестерпною.

Опустивши ноги, вона виглядає вбитою горем, коли я встаю і йду в спальню, прямуючи прямо до її тумбочки.

- Куди ти йдеш?

Похмурий погляд Кейт перетворюється на голодне бажання, коли я повертаюся секундою пізніше з її фіолетовою анальною пробкою і змазкою.

Опускаючись перед нею на коліна, я перевіряю, чи все готово, перш ніж повільно ввести це в її попку.

- Ти думала, я не помітив, коли ти принесла це додому минулого тижня, - я повільно вводжу пробку, і вона ахає, коли я знову занурюю пальці в її кицьку.

- Джей Джей, це... Я відчуваю себе такою...

- Повною?

- Так-а-а-а.

Засунувши анальну пробку глибоко всередину, я рухаю пальцями.

- Мій рот теж хоче тебе. Моя принцеса впорається з цим?

Я не чекаю відповіді, коли мій язик знаходить її клітор. Я ретельно очищаю її, забираючи в рот кожну краплю, насолоджуючись тим, як вона спостерігає за рухами мого рота.

- Боже мій, мені здається, я кінчаю! - кричить вона.

Вона до біса права, і я приймаю це.

- Ще. Я хочу більшого, - вимагаю я, сильніше рухаючи пальцями, пробка все ще щільно в її попці.

- Крихітко, я не можу, - вона хитає головою.

До біса все це.

Дике бажання охоплює мене, коли я витягую корок і обережно замінюю його пальцем.

- Тобі це подобається, так? Тобі подобається, коли твій чоловік смикає твою тугу, солодку попку?

Вона прикриває очі рукою.

- Ще.

- Така владна маленька повія для татка, чи не так?

- Думаю, я знову кінчу.

Мій рот ледь встигає знайти її кицьку, коли вона сильно впорскує мені на язик. Чорт візьми, вдруге вона ще смачніша.

- Я хочу, щоб ти трахнув мене, Джей Джей.

Я хитаю головою.

- Ні-а, - оближуюся я. - Я не зрушу зі свого місця між твоїх стегон, доки не буду впевнений, що ти виплеснула все, що в тебе є, в моє горло. Я хочу пити, і твоя сперма - єдине, що може втамувати мою спрагу.

РОЗДІЛ 43

КЕЙТ

Моє серце ніколи не було таким повним, ніж коли я сиджу в сімейній ложі з двома моїми дівчатками зліва від мене і Голлі та Клер праворуч від мене.

І моя matka теж. Я готова лопнути, в буквальному сенсі. Кілька днів тому на огляді лікар сказав мені, що вони безумовно притримають мене до тридцяти шести тижнів, але, чесно кажучи, не думаю, що витримаю ще тридцять шість хвилин.

Сидячи поруч із Місяцем, я беру в неї шматочок попкорну.

- Я все ще ненавиджу цю гидоту, але закреп від моїх вітамінів просто вбивчий.

Вона скоса дивиться на мене.

- Ще одна порада з колекції книг Дженсена про маму і дитину?

Я запиваю його ковтком води.

- Ага, - намагаючись влаштуватися зручніше, я дригаю розпухлими ногами. Незважаючи на середину лютого і мороз на вулиці, я вибрала шльопанці. - Чому ти все ще можеш носити взуття? - я вказую на коричневі зимові черевики Луни. - І чому ти все ще маєш чудовий вигляд? Я ж схожа на викинутого на берег кита.

І почувуюся так само.

- Тому що вона не носить під серцем ще одну дитину, - втручається Голлі. Вона простягає руку і погладжує мій величезний живіт. - Ти прекрасна.

- Прекрасний кит, - парирую я.

Фелісіті прочищає горло.

- Усе, що я хочу сказати, це те, що Джей Джей розлютився б, якби почув, як ти так про себе відгукуєшся.

- Правильно, - киває Луна. - Минулого тижня на наших заняттях із допологової підготовки ти назвала себе огидною, і я подумала, що він збирається перекинути тебе через коліно або щось у цьому роді.

Він це зробив - пізніше тієї ж ночі.

- Зачекайте, - Клер піднімає руку. - Мій син відвідує з вами передпологову підготовку?

- О, він не просто відвідує. Він робить нотатки і таке інше, - натхненно відповідає Луна.

- Ух ти, - ахає Голлі.

Моя увага знову зосереджується на льоду. Домашні матчі проти "Колорадо" колись були сповнені тривоги і жартів, але відтоді, як Джон пішов на пенсію, його колишня команда поступово втратила свою неприязнь до "Scorpions".

За рахунку три-нуль я спостерігаю, як мій чоловік не відриває очей від того, що відбувається, хоча весь цей час йому майже нічого було робити.

Він не випускає мене з поля зору. Він постійно перевіряє, як я. Клянуся, якби він міг взяти телефон на лід і писати мені кожні 30 секунд, він би це зробив.

Голлі нахиляється, щоб перервати мої слиняві роздуми.

- Якби він не був моїм братом, я б захоплювалася разом із тобою. Він прекрасний чоловік, майбутній батько і все, на що ти заслуговуєш.

Я швидко простягаю руку і хапаю ще шматочок попкорну Луни, щоб відволіктися від сліз, які загрожують зібратися в куточках моїх очей.

- Він те, що мені потрібно, - відповідаю я на видиху, моя увага знову прикута до номера вісімдесят вісім.

- Він уже сказав тобі, яке вибрав ім'я? - запитує вона.

Хитаючи головою, я кривлю губи в усмішці.

- Ні, це наш єдиний секрет одне від одного - імена, які ми обрали.

Я переводжу погляд на лід якраз у той момент, коли Джессі Каллаган закидає шайбу, роблячи рахунок чотири-нуль, а Луна підстрибує і б'є кулаком по повітрю.

Як це - виношувати лише одну дитину.

- Дитинко, ти пролила свій напій на мене, - стогну я.

Вона різко повертає голову.

- Але я не...

- О. Чорт, - оголошує Фелісіті, коли я повільно усвідомлюю, що сиджу в калюжі власної амніотичної рідини.

Час тече повільно, поки я спостерігаю, як рідина просочує мої легінси.

- Думаю, у мене щойно відійшли води.

- Ти відчуваєш якісь перейми? - запитує Клер, злегка запанікувавши.

- Ні. Просто дуже, дуже мокра.

- Нам потрібно відвезти тебе в лікарню. Вони мають оглянути тебе, бо пологи можуть початися будь-якої миті, - додає Фелісіті.

Я здригаюся і ставлю запитання, яке відкладала деякий час.

- Наскільки важко протікають пологи?

- Я не збираюся брехати тобі, дитинко. Це жахливо, - відповідає моя найкраща подруга.

Я дивлюся на Клер у пошуках якоїсь підтримки. Вона знизує плечима і киває Фелісіті на знак згоди.

- Можна було просто збрехати мені, як це роблять лікарі, і сказати, що це просто неприємно.

- Це легке відчуття дискомфорту, за яким слідує гостра подряпина, - поправляє Фелісіті.

Я фиркаю.

- Тепер я знаю, що ти брешеш.

- Кінець періоду ще не скоро, - Луна вказує на годинник зворотного відліку, який показує, що залишилося трохи більше п'ятнадцяти хвилин другого періоду. - Він зірветься, якщо йому не скажуть, що вона їде в лікарню.

Я махаю рукою перед собою.

- Я не збираюся народжувати просто зараз. Скажіть йому після гри.

Фелісіті невпевнено піднімає брову.

- Якщо твоєму чоловікові не сказати про це протягом наступних десяти секунд, він вийде з себе, і я не збираюся бути свідком його гніву.

- Залиште його в спокої, - повторюю я, піднімаючись, і морщуся від того, як болять мої стегна, - я оглядаю себе. - Він буде занадто зайнятий, турбуючись про мій гнів через те, до чого він мене довів, щоб звертати на це увагу.

Луна фиркає від сміху.

- Чому в мене таке відчуття, що йому буде болючіше, ніж тобі?

Голлі радісно потирає руки при цій думці.

- О, я б на це глянула.

Обернувши навколо талії велику чорну толстовку "Scorpions", щоб прикрити свою промоклу гідність, ми зупиняємося на лікарняній парковці. Відкидаючи голову на спинку сидіння, я розумію, що не могла бути менш організованою просто зараз.

- Чорт.

- Що. Що таке? - Фелісіті в паніці дивиться на мене. - Тобі боляче? Почалися перейми?

- Ні. Просто у мене немає з собою лікарняної сумки, а що стосується болю, то так, але не від переймів. Радше через те, як ти втиснула мене в цю чортову крихітну машину. Я озираюся на її Міні. - Я дійсно ненавиджу цю штуку просто зараз. Я переходжу на бік Джона.

Вона ігнорує моє глузування і дивиться на годинник.

- Минуло п'ятнадцять хвилин відтоді, як ми пішли. Хлопчики скоро зйдуть з льоду. Ти впевнена, що не хочеш, щоб я подзвонила йому?

- Ні. Я хочу, щоб він зосередився на своїй грі. У мене не почалися сутички. Мені просто потрібно з'ясувати, що мені робити далі і чи залишуся я вдома.

Відстебнувши ремінь, вона обходить машину і з задоволеною посмішкою на обличчі допомагає мені вийти з машини

- Не смійся, - видавлюю я із себе, безуспішно намагаючись мати якомога граціозніший вигляд.

Її плечі злегка здригаються, коли вона бере мене під руку, і ми прямуємо до входу.

- Я не сміюся, - каже вона.

- Мені страшно, - кажу я, зупиняючись на морозному повітрі. - Пообіцяй мені, що все буде добре.

Поклавши свої м'які, теплі долоні по обидва боки від мого обличчя, вона дивиться мені прямо в очі.

- Ти справді думаєш, що твій хлопець дозволить чомусь трапитися з тобою або дітьми?

- вона окидає поглядом моє тіло і посміхається. - Особливо коли ти з'являєшся в пологовому відділенні в його майці?

Я відвертаю обличчя вбік, коли хвиля тупого болю віддається в поперек і таз. Фелісіті у відповідь кладе руку мені на живіт, ставлячи безмовне запитання.

Я киваю.

- Подзвони йому.

ДЖЕНСЕН

- Це був найлегший період за останній час, - Джессі встає з лавки і перевіряє шнурки на своїх ковзанах.

- Так. Але не варто їх недооцінювати. Вони не захочуть бути повністю зганьбленими, а я хочу, щоб моя статистика була відмінною.

- Ти до біса правий, Джонсе! - кричить Тренер Берроуз у бік роздягальні. Клянуся, у цього хлопця замість вух радари.

Він дивиться на мене, потім на Джессі, примружившись.

Ігноруючи цей погляд, Джессі бере ключку і киває в бік виходу на лід.

- Усе те саме.

Команда починає виходити, коли Зак відстає, втупившись на телефон у своїй руці. Його очі в паніці розширилися.

Чорт. Місяць.

Простовхуючись повз нападника-новачка, який має такий вигляд, немов вийшов на недільну прогулянку, а не на гру чемпіонату, я переходжу в інший кінець кімнати і кладу руку в рукавичці йому на плече.

- Що сталося?

Він хитає головою, слова намагаються злетіти з його губ, але безуспішно.

Зрештою, він піднімає на мене погляд.

- Вона в лікарні.

- Луна? Вона народить тільки через кілька тижнів, вірно?

Знову хитаючи головою, він простягає мені свій телефон, щоб показати повідомлення.

ФЕЛІСІТІ

"Я намагаюся додзвонитися до Дженсена, але він не відповідає. Я тут, у лікарні, з Кейт. У неї відійшли води під час другого періоду, і перейми тільки почалися. Вони настають досить швидко і сильно."

Телефон зісковзує з моєї руки, але Зак хапає його, перш ніж він падає на підлогу. Телефону не було поруч зі мною всього кілька хвилин, і відбувається таке.

- Мої малюки скоро народяться, - шепочу я.

- Іди. Зараз. Я розберуся з тренером і заміною, - інструктує мій капітан.

Йому не потрібно закінчувати свою пропозицію. Я вже наполовину позбувся спорядження, адреналін пульсує в кожній клітинці мого тіла, коли я вдягаю пару чорних спортивних штанів, сіру толстовку з капюшоном і кепку "Scorpions", щоб прикрити своє спітніле волосся.

До біса здорово. Я збираюся стати батьком, який матиме вигляд і пахнутиме як шматок лайна.

- Коли було надіслано повідомлення? - кричу я, відчиняючи двері в роздягальню, але Зак уже пішов.

Я біжу швидше, ніж мої ноги можуть нести мене ігровим коридором до приватної парковки.

Застрибнувши у свій 'Range Rover', я заводжу двигун і набираю номер Кейт.

- Він... алло? - вона відповідає майже миттєво, і здається, що в неї перехоплює подих.

Я виїжджаю на автостраду, але всюди довбані затори, і з неба починає падати сніг.

- Принцеса, - моє серце розривається на частини. Їй боляче, а мене немає поруч. Я обіцяв, що буду поруч. - Що відбувається? Скажи мені, що з тобою все гаразд.

Вона робить ще один вдих.

- Просто чудово, чоловіче. Моя матка почувається так, немов проходить прослуховування на премію "Найкращий акробат року", і мене нудило всього двічі за останні десять хвилин.

Я перебудовуюся в іншу смугу і тисну на газ.

- Така мила дружина.

Вона стогне, ніби її наздоганяє чергова сутичка.

- Передай телефон Фелісіті.

- Алло?

- Як у неї справи? - запитую я.

- У неї відійшли води під час другого періоду, і вона попросила нас не дзвонити тобі, оскільки у неї не було переймів. Але щойно я відвезла її в лікарню, почалися перейми, і вони були досить сильними та частими. Лікар вважає, що не буде часу для сильного знеболювального.

Чорт. Чорт. Чорт. Я пообіцяв їй, що дістану все, що їй знадобиться.

- Наскільки вона відкрилася? Я за десять хвилин їзди.

- Її перевірили кілька хвилин тому, і вони сказали, що на шість, - вона різко зітхає. - Поквапся, Дженсене.

Я закінчую дзвінок і їду, як довбаний псих, до своєї дівчини.

Після всього, що я сказав, і всіх способів, якими я обіцяв захистити її, я тут, підводжу її і ризикую пропустити найважливіший момент у моєму чортовому житті.

Мій телефон дзвонить знову, але я з полегшенням бачу, що на екрані висвічується "Джон", а не ім'я його дружини.

- Я вже в дорозі, - вибігаю я.

- Я тут, на лікарняній парковці.

- Що, чому?

- У мене її дорожня сумка; Фелісіті попросила мене з'їздити за нею. Очевидно, там є все, що їй потрібно, включно з її техніками релаксації, набором для каліграфії та речами, які їй знадобляться після народження дітей.

Я видаю сміх.

- Брате, у моєї дружини розширення на шість сантиметрів, і вона збирається народити мені близнюків практично без знеболювальних. Якщо я віддам їй цей набір для каліграфії, зрештою він опиниться лише в одному місці.

- Ти про що? Де... ах так, звісно. У твоїй дупі.

- Ага.

- Я у своєму сріблястому порше. Ти легко мене помітиш, я поруч із Міні Фелісіті, - каже він.

- Я завертаю за ріг.

У полі зору з'являється машина Джона, коли сніг починає сильніше падати на моє лобове скло, і я залишаю свій "Range Rover" у зоні висадки 1 . Я розберуся з цим лайном пізніше.

Перетинаючи парковку, він простягає мені чорну шкіряну сумку.

- Ти вже сказав їй ім'я, яке вибрав?

Я хитаю головою.

- Ні. Ми скажемо про це під час пологів.

Він киває.

- Усі в режимі очікування. Хлопці будуть тут після гри.

- Клер і моя сестра?

Він вказує на вхід до лікарні.

- Уже тут і чекають. Я бачив, як вони вибігли з машини і увійшли всередину.

Повертаючись, щоб увійти, Джон бере мене за руку, зупиняючи на секунду.

- До біса пишаюся тобою, чувак. Пишаюся вами обома.

- Дякую, - відповідаю я хрипким від емоцій голосом.

- А тепер іди. Зустрічай своїх дітей.

РОЗДІЛ 44

КЕЙТ

Піт струмує по моєму лобі, коли в мене починаються нові перейми, і цього разу я не можу стримати біль, хапаюся за край ліжка і кричу. Фелісіті підхоплюється на ноги, щоб спробувати заспокоїти мене, якраз у ту мить, коли Дженсен вривається у двері з моєю сумкою в руці.

Його брови злітають до лінії волосся, коли він розглядає мене.

- Я в жахливому стані, - стогну я, щойно вщухає остання хвиля болю.

Він кидає сумку на підлогу поруч із моїм ліжком і бере руку, що вчепилася в матрац, у свою.

- Стисни мою руку, принцесо. Дозволь мені відчувати все, що ти відчуваєш. Тепер я тут, і мені страшенно шкода.

Проводячи пальцем під оком, я помічаю смужку туші на тильній стороні вказівного пальця.

- Я не була готова до цього. У мене все було готово, і ось я тут. Я навіть не змила макіяж. Це на тиждень раніше, ніж планувалося.

Клер підходить і стає поруч із Фелісіті.

- Ми залишимо вас наодинці, але просто знайте, що ми будемо поруч.

Вона нахиляється і цілує мене в лоб.

- Дуже тебе люблю.

Фелісіті цілує мене в щоку.

- Тепер він тут. Давай, народжуй цих дітей.

Вони обидва йдуть і з клацанням зачиняють за собою двері.

Дженсен одразу ж піднімає сумку і, поставивши її на край ліжка, риється в ній.

- Що ти шукаєш?

- Твою косметичку.

Я розчаровано хитаю головою, коли наростає ще одна хвиля. Вони наближаються все швидше і швидше.

- Я дістала її зі своєї сумки вчора ввечері, щоб дещо взяти, і забула покласти назад.

Як якийсь гробаний фокусник, він дістає її і розстібає блискавку зверху.

- Я помітив її збоку, коли приймав душ після тренування. Я поклав її назад.

Діставши мою міцелярну воду і ватні диски, він тримає їх в одній руці, поки я стискаю другу під час чергової сутички.

- Дозволь мені привести тебе до ладу.

- Я жахливо виглядаю, правда? - схлиую я.

Посміхаючись, він хитає головою.

- Ти народжуєш моїх дітей. У цей момент ти не можеш бути більш досконалою. Але я сказав тобі, що дам тобі все, що тобі потрібно, і просто зараз я знаю тебе, і я знаю, що це те, чого ти хочеш. Це те, що ти можеш контролювати.

Мої пересохлі губи тремтять від хвилювання, коли він повертає мою голову до себе і закарбовує на них поцілунок. Потім він повільно стирає мій макіяж, і я відчуваю почуття полегшення.

Починається ще одна сутичка, і з того, як вона наростає в моєму хребті, я розумію, що інтенсивність зросла.

- Думаю, тобі потрібно викликати лікаря. Починається туження, Джей Джей.

Обхопивши моє обличчя своїми великими руками, він дивиться мені прямо в очі, коли простягає руку, щоб натиснути кнопку виклику.

- Ти така до біса сильна. Ти народиш цих дітей, як справжній бос, і я буду поруч під час кожного поштовху, кожного скиглення, кожної посмішки і кожної сльозинки. Я хотів би вгамувати весь цей біль, але замість цього я просто подбаю про те, щоб ти отримала весь необхідний догляд. Я обожнюю тебе, принцесо.

Він знову лізе в мою косметичку і дістає бальзам для губ. Відкривши ковпачок, він наносить його на мої губи, перш ніж притиснути свої до моїх. Його язик виривається, щоб приголубити мене, і навіть незважаючи на те, що я в розпалі пологів, ця коротка мить здається мені найсолодшими секундами в моєму житті.

ДЖЕНСЕН

- Добре, - лікар і пара медсестер протискуються у двері. - Давайте подивимося, що тут у нас.

Натягнувши рукавички, вона піднімає лікарняний халат Кейт, і під ним миготить щось чорне.

Я дивлюся на неї, коли вона розслаблює коліна для лікаря.

- Це що?

Вона посміхається, незважаючи на явний дискомфорт, який вона відчуває, і це розбиває моє гробане серце.

- Твоя майка. Вона пережила амніотичну рідину, і я була в ній. Вони хотіли, щоб я зняла її, але я наполягла, тому вони дозволили мені залишити її на собі. Здається, що вона підходить, правда?

Мій член сіпається, коли я нахиляюся, щоб прошепотіти:

- Скільки тижнів нам потрібно утримуватися?

Ще одна хвиля знову накриває її, коли вона хапає мене за руку, нахиляючись вперед і ледь не вирубуючи мене в процесі.

- Ніякого більше сексу, Дженсене.

Будь проклята моя потреба завести її.

- Джей Джей, - відповідаю я.

Вона різко повертає до мене голову.

- О, тобі краще не поправляти мене просто зараз.

Лікар закінчує огляд.

- Розкрилася на десять сантиметрів. Час починати тужитися, Кейт.

Я бачу, як її охоплює паніка.

- Я не можу цього зробити.

- Ти хочеш сказати, що моя жінка-бос не може зробити щось настільки просте, як це? Облиш, принцесо. Ти заробляєш на життя тим, що лякаєш людей до смерті. Ти можеш усе, - я цілую кісточку її пальців. - До того ж, коли в нас з'являться діти, ти дізнаєшся те, що тобі до смерті хотілося дізнатися.

Вона рішуче примружує очі, а потім скрикує, коли, без сумніву, найсильніша сутичка пронизує її тіло. Те, як вона стискає мою руку, змушує кожну шайбу, яку я ловив тілом, відчуватися як легкий лоскот. Я не впевнений, що в мене взагалі залишилися пальці, тому що я їх не відчуваю, тільки хрускіт кісточок.

- Добре, Кейт. Ми наближаємося до завершальної стадії. Мені потрібно, щоб ти зробила кілька глибоких вдихів для мене, і під час наступної сутички я хочу, щоб ти тужилася щосили.

Крик, що виривається з горла моєї дружини, не що інше, як жах, коли я схоплюся на ноги і гладжу її по спині, весь час допомагаючи їй стежити за ритмічним диханням, яке вона так відчайдушно намагається використати з того, чого її навчили на допологових заняттях, які ми відвідували.

Найкраща порада, яку я отримав, - дозволити їй узяти ініціативу у свої руки. Я не збираюся робити нічого, крім того, що вона хоче.

- Води, - кричить вона після останньої сутички.

- Рівно настільки, щоб змочити її губи, - інструктує лікар. Так я і роблю, змочуючи її м'які губи так обережно, як тільки можу.

Усередині я в паніці, сподіваюся і молюся, щоб все пройшло добре, і знаю, що, щойно вона народить нашу першу дитину, їй доведеться проходити через усе це знову. Але якимось чином я тримаю себе в руках і не показую цього. Мені потрібно бути сильним заради нас обох.

- Перший на підході, - стогне Кейт.

- Один великий ривок, принцесо.

Гучний крик моєї дружини швидко змінюється набагато гучнішим, коли дівчина моєї мрії приносить першого з наших малюків у цей засніжений зимовий світ.

Мої спроби тримати себе в руках майже провалюються, коли Кейт розвалюється на частини просто поруч зі мною. Втома, захоплення, полегшення й усвідомлення того, що їй доведеться робити все це знову, обрушилися на неї.

Медсестра зважає нашу дитину, що плаче, поки я тримаю на руках свою ридаючу дружину, сльози, що течуть з її очей, змішуються з моїми.

- Я так до біса пишаюся тобою, місіс Джонс, - шепочу я їй на вухо.

Медсестра перев'язує і вмиває нашу дитину, і тут я мигцем бачу, що це наш хлопчик, і в мене в горлі утворюється величезний клубок.

- Це наш хлопчик, - шепочу я.

- Вітаю, матусю і татку, - привітши його до тям, медсестра кладе його на груди Кейт. Вона дивиться на майку під її халатом. - Я знаю, ви не хотіли знімати її до пологів, але контакт шкіра до шкіри важливий. Це допомагає заспокоїти дитину і зміцнити ваш зв'язок.

- Я можу взяти його на секунду, - кажу я, благаючи потримати його, коли Кейт сідає, а медсестра допомагає зняти з неї майку.

Це єдиний раз, коли я змирюся з тим, що вона знімає мою майку заради іншого чоловіка.

Тримаючи мого хлопчика на руках, я дивлюся на Кейт. Я хочу назвати їй його ім'я, але я також хочу почекати ще.

Він пахне досконалістю.

Коли я зраджую його Кейт, вони виглядають як чиста досконалість, і я споглядаю найнеймовірніше видовище у своєму житті.

- Я думаю, у тебе є суперник, - шепоче вона мені, з благоговінням дивлячись на нашого хлопчика.

- Єдиний раз, коли я поділюся своєю дівчиною.

Обличчя Кейт знову спотворюється.

- Здається, у мене починається судома.

Хвилювання клубочиться в мене в животі.

Вона йде.

Медсестра допомагає Кейт, беручи нашого хлопчика й укладаючи його в люльку. Він загорнутий у дитячу блакитну ковдрочку і в'язану шапочку в тон.

Я одягну його пізніше, і, чорт забирай, мені не терпиться змінити йому перший підгузок.

Наша донька з'являється на світ з відносною легкістю порівняно з першими пологами, але Кейт виглядає абсолютно змученою, коли її прикладають до грудей.

- Хочеш взяти і нашого хлопчика? - запитую я її.

Вона киває, сльози течуть по її обличчю на груди.

- Так.

Те, як вона їх тримає і доглядає за ними. Як риба у воді. Кейт була створена для того, щоб бути мамою, і за виразом її обличчя, коли вона дотримується інструкцій медсестри з грудного вигодовування, я знаю, що вона теж це відчуває.

У кімнаті тихо, я лягаю на ліжко поруч із нею. Нам тісно, але я не хочу, щоб між мною і моєю сім'єю була якась відстань.

Ні зараз, ні коли-небудь ще.

- Зовні товпляться кілька людей, і я думаю, що вони, можливо, відчайдушно хочуть зустрітись... - медсестра замовкає, розуміючи, що ми ще не назвали імен.

Я махаю рукою в її бік і переконуюся, що Кейт належним чином укрита, поки вона продовжує годувати, як гробаний професіонал.

- Я так хвилювалася, що не зможу цього зробити, - вона опускає погляд на свої груди.

- Чому? Чудово, що в тебе виходить, але це не має значення, розумієш?

- Хіба?

Я хитаю головою.

- Так, не має. Я хочу, щоб ти мені дещо пообіцяла.

- Все, що завгодно.

Цілуючи її в підборіддя, я з подивом дивлюся на неї.

- Що ти ніколи не будеш тиснути на себе, щоб відповідати очікуванням інших, починаючи з того, як ти годуєш наших дітей.

У нас обох знову з'являються сльози, коли лунає стукіт у двері.

- Заходьте, - відповідаю я, не зводячи очей із дружини.

Кімнатою розносяться зітхання, коли в кімнату входять моя мама, Голлі, Луна, Фелісіті, Джон, Зак і Джессі.

Коли я встаю з ліжка, мама прямує прямо до мене і міцно обіймає мене.

- Твій тато вже в дорозі. Його літак приземлиться за двадцять хвилин.

Луна і Фелісіті прямують до малюків, а Джон, Зак і Джессі дивляться на них із хвилюванням в очах. Джессі переминається з ноги на ногу. Я знаю, що він переживає за нас, але я також знаю, що цей момент, мабуть, до біса важкий для нього.

- Я думаю, настав час.

- Спасибі, чо...

Фелісіті обриває Джона вбивчим поглядом.

- Вибачте, - морщиться він. - Забувся.

- Спочатку пані, - я киваю Кейт, відчайдушно бажаючи дізнатися ім'я моєї доньки.

Погладжуючи пальцем її м'яку щоку, вона робить глибокий вдих.

- Джун.

Руки Луни злітають до рота, коли вона ахає.

- Це так прекрасно.

- Почекай, - кажу я, розуміючи значення цього вибору. - Як того місяця, коли ми...

Вона киває головою.

- Так. А що щодо твого співучасника у злочинах, Джей Джей?

Я втрачаю самовладання точно так само, як того дня на УЗД.

- Мені потрібно почути його ім'я, - каже Кейт.

Взявши себе в руки, я оглядаю кімнату, сподіваючись, що все пройде так, як я дійсно хочу. Він цього заслуговує.

- Я... я думав про безліч імен, але, чесно кажучи, тільки одне здалося мені підходящим.

Мені здалося, що його ім'я має бути тут, з нами, - я дивлюся на Джессі. - Знову з тобою.

Джессі проводить долонею по своїх тремтячих губах.

- Ти... ти назвав його Вільямом.

Я киваю і підходжу до свого найкращого друга.

- Сподіваюся, ти не заперечуєш, але я хотів запропонувати тобі його частинку просто тут, на цій землі, з нами.

Укладаючи його в обійми, я знаю, що сльози, які течуть по його обличчю, коли він притискається до мене, - це сльози щастя.

- Ти назвав його на честь мого брата.

- Так, назвав.

Джон і Зак знають, що Джессі втратив свого брата-близнюка під час народження, але вони не знають всієї історії або того, як його смерть неймовірним чином розлучила його сім'ю.

Це його справа. Він сам має розповісти.

- Ось і все, - схлипує Кейт. - Джун і Вільям Джонс.

Місяць дивиться на мене.

- Тепер у тебе дві принцеси. Добре, що в тебе є Віл, тож ти не в меншості.

Хитаючи головою, я обходжу ліжку й опускаюся на коліна поруч із дружиною.
- Ні. Тільки одна. Місіс Джонс - моя королева.

РОЗДІЛ 45

КЕЙТ

Кажуть, народження дитини - прекрасна, чудова річ.

Брехня. Усе це. Брехня.

Два дні в лікарні на антибіотиках через інфекцію після того, як мені знову наклали шви, і я можу зі стовідсотковою впевненістю сказати, що Дженсен Джонс більше ніколи не наблизиться до мене.

Гаразд. Ще одна брехня.

Оскільки Джун і Вілл народилися під час сезону, Дженсен не отримав відгулу. Його навіть оштрафували за те, що він покинув гру в середині матчу.

Не те щоб його це хвилювало.

Єдиний порятунок у тому, що він не повинен брати участь у виїзних іграх ще десять днів.

На зворотному шляху із вбиральні я крадуся темною спальнею і, пританцьовуючи, обходжу всі відомі мені місця, де підлога видає шум і може потривожити когось із наших сплячих малюків.

Вони по черзі сплять із нами, і сьогодні вночі Вілл спатиме поруч зі мною. Його руки підняті над головою, коли він мирно відпочиває у своїй колисці.

Лежачи на спині в ліжку, я впевнена, що мій чоловік спить, коли він перевертається і притискається своїм тілом до мого. Його твердий член притискається до моєї дупи, і в мене все пульсує у відповідь. Навіть якщо я знаю, що ми нічого не можемо зробити, я просто хочу відчути його.

Повертаючись у його руках, він відкриває свої великі карі очі і прибирає волосся з мого обличчя.

- Як поживає моя королева?

Я посміхаюся.

- Ти справді тепер збираєшся так мене називати?

Він цілує мене в шию.

- Тобі подобається?

- Принцеса - звучить приємніше.

- Так, принцесо. Але просто знай, ти керуєш мною.

Моє серце тремтить у грудях.

- Справді? - шепочу я.

- Так, - проводячи рукою по моєму стегну, він стискає в руці край моїх шовкових шортів. - Я відчайдушно потребую тебе.

Я тихо сміюся і цілую його в кінчик носа.

- Скільки разів ти робив це, ну, знаєш, у душі?

- Анітрохи.

Я відстороняюся і пригнічую позіхання.

- Справді?

- Чекав на тебе.

- Фу, це, мабуть, убивало тебе, - знущаюся я.

- І так, і ні. Так, тому що єдине місце, якому я належу, - це всередині тебе, намагаючись подарувати тобі ще більше моїх дітей, - він посміхається, але я можу сказати, що він наполовину серйозний. - Але також і ні, тому що я до цього звик"

- Звик...

- Чекати на тебе. Це те, що у мене виходить найкраще.

- Джей Джей, тобі більше не потрібно мене чекати. Я тут, - я проводжу рукою по його волоссю.

- Я знаю. У мене написано це чорнилом.

Лежачи на боці обличчям до мене, він відкидає ковдру, поки не оголюється частина його грудної клітки.

Я знову дивлюся на напис, який бачила тисячу разів, але ніколи не гуглила. Я хотіла, щоб він розповів мені. Крім того, у мене є звичка робити поспішні висновки, коли мова заходить про Дженсена Джонса.

- 'Dones shes parati'. Що це означає? - запитую я.

Він прикушує губу й усміхається.

- Можливо, це твій останній сюрприз про мене. 'Dones shes parati' означає 'поки вона не буде готова', і завтра я планую додати сюди дату. Хоча, напевно, мені не слід цього робити, оскільки в мене хокейний сезон, але я більше не можу чекати.

Моє серце підскакує до горла.

- Коли саме ти її зробив?

Він усміхається.

- Відразу після того, як ти сказала мені, що чекаєш на наших дітей, - його очі сяють у м'якому світлі, що проникає з-під дверей. - Я ж казав тобі, принцесо. Ти зруйнувала мене тієї ночі в барі 'Райлі'. Відтоді, як ти поцілувала мене, я відчув те, чого ніколи не відчував ні до кого іншого, і що більше часу я проводив поруч із тобою, то сильніше закохувався. Але чим більше часу ти думала, що я найбільший засранець на світі, тим більше я боявся, що ти відкинеш мене. Тим більше я розумів, наскільки ти не в моїй лізі. Потім ти була з Томом і... так, - він цілує мене. - Я намагався рухатися далі, але, врешті-решт, ти заповонила всі мої думки. Я не бачив нічого, крім твого обличчя. Ти була всюди. Тому, коли ти сказала мені, що вагітна, я зрозумів, що ми споріднені душі. Мені просто потрібно було, щоб ти теж це побачила, - він вказує на татуювання. - Я залишив місце для дати, коли все змінилося, але я не хотів додавати її, поки ти, нарешті, не ввійдеш у мій світ як моя.

Якби кожен нерв у моєму тілі був лампочкою, я б загорілася, як місто на день незалежності.

- Ти збираєшся витатуювати день народження Джун і Вілла?

Він хитає своєю.

- Ні, я збираюся витатуювати день, коли ти прийшла в цю квартиру і сказала мені, що вагітна моїми дітьми. Шістнадцяте липня.

Я не знаю, що сказати. Що можна сказати на таке? Любов настільки глибока, що закарбовується у твоїй душі.

- Я хочу, щоб ти був усередині мене.

Він хитає головою.

- Ні, Кейт, я зроблю тобі боляче. А ще ти, швидше за все, знову завагітнієш від мене, якщо я візьму тебе так глибоко.

- О, ну, тобі б це сподобалося, чи не так?

Він лягає на мене зверху і стягує з мене піжамні шорти, і ми обоє завмираємо як укопані, коли Джей-Джей молодша ворухиться у своїй колисці.

- Я б із задоволенням займався з тобою сексом щодня цього чортового тижня. Але нам доведеться почекати.

- Тоді трахни мене в горло.

Він дивиться на мене.

- Не грайся зі мною, принцесо.

- Я й не збираюся, - я зісковзую вниз, поки не опиняюся під ковдрою, і його боксери не опиняються на рівні моїх очей. Він тихо піднімається на коліна й опускає їх, на його обличчі відбивається жадання.

Його величезний, товстий член нависає наді мною, коли я підводжуся на ліктях перед ним.

- Трахни мене в горло.

- Принцеса.

- Просто поведься тихо і не розбуди їх.

Простягаючи руку, я беру його член у долоню і мовчки накачую його, перш ніж нахилитися вперед, доки він не опиняється повністю у мене в горлі. Він закидає голову і тихо стогне, виставляючи напоказ свій м'язистий торс, через що в мене течуть слинки.

- Я збираюся скінчити прямо в твій маленький брудний ротик.

Відсторонюючись, я дивлюся йому прямо в очі.

- Тоді будь хорошим хлопчиком заради мене і зроби це. Чорт візьми, я серйозно. Я хочу тебе всього.

Він обхоплює рукою моє горло і, не гаючи часу, починає входити і виходити з мене. Його смак, відчуття його члена, і його потемнілі, дикі очі заволодівають моїми почуттями, коли мій чоловік бере в мене те, що я готова віддати.

Я люблю його кожною клітинкою свого тіла, кожною частинкою своєї душі. Коли він дивиться, як я ковтаю його сперму, я знаю, що він відмічає мене навічно.

Одна річ, яка потрясла моє уявлення про те, як бути мамою, - це здатність мого тіла будити мене пізно вночі, щоб перевірити, як там мої малюки.

Ця ніч нічим не відрізняється. Але ліжко порожнє, як і колиски.

- Джей Джей? - пошепки кричу я в темряву. Нічого.

Вилязачи з ліжка, я перевіряю час. Ух, п'ята ранку

Поки я тихо пробираюся у вітальню, де очікую їх знайти, мене відволікає смужка світла, що пробивається з-під дверей дитячої, а потім тихий, але глибокий голос.

Притискаючись вухом до дверей, я розумію, що він співає для них, і моє серце вибухає в грудях.

Він співає слова пісні Крістіни Перрі "Ти - моє сонечко".

Моє тіло болить, а голова розколюється від недосипу, але я могла б стояти тут і вбирати цей момент цілу вічність.

Ще через кілька рядків пісні він зупиняється, коли Джун видає скигливий звук, з яким я вже знайома.

Вона голодна.

Готова увійти й допомогти, я знову зупиняю себе, коли чую, як грюкає кришка на пляшці й схлипи затихають.

- Тссс... Ми ж не хочемо розбудити матусю, правда? Ви обоє поводитиметеся добре, коли татові доведеться їхати наступного тижня, так? Тітка Фелісіті й тітка Луна будуть тут, щоб допомогти матусі, але я знаю, що в неї все вийде. Ви обидва захочете вирости і бути схожими на маму, і ви обидва захочете знайти когось, хто буде відчувати до вас ті ж почуття, що тато відчуває до мами. Я знаю це.

Я подумую залишити їх у спокої і повернутися в ліжко. Але я занадто відчайдушно хочу побачити те, що зараз можу тільки уявити.

Тихо відкриваючи двері спальні, я бачу це - мій чоловік у сірих спортивних шортах сидить у кріслі-гойдалці, Джун і Вілл під пахвою п'ють молоко з пляшечки.

Одного цього видовища достатньо, щоб мені захотілося лягти й попросити його дарувати мені його дітей від цього моменту й до кінця віків. Але насправді, цей вираз благоговіння в його очах, коли він спостерігає, як вони обидва впадають у молочний кому - від цього в мене майже підкошуються ноги.

- Привіт, - шепочу я.

Він піднімає очі, вражений тим, що я спостерігаю за ними.

- Привіт, принцесо, - він мило посміхається, але я можу сказати, що він втомився так само, як і я.

- Ти міг би розбудити мене. У мене немає роботи, а тобі рано вранці на ковзанку... люба, приблизно за годину.

- Але я не народжував кілька днів тому, принцесо. Повертайся в ліжко. Я поверну Джун і Вілла назад пізніше. Думаю, тобі вдасться поспати ще кілька годин.

Я хитаю головою.

- Ні. Тобі що-небудь принести? Тобі потрібно що-небудь поїсти або хоча б каву.

- Я в порядку.

- Дженсене, - лаюся я.

Він піднімає брову.

- Джей Джей. Я можу сам подбати про це.

Упершись рукою в стегно, я обдаровую його таким самим поглядом.

- Ти ж знаєш, що я така ж уперта, як і ти, і так само відмовляюся просити про допомогу, навіть коли вона мені потрібна, вірно?

- Прекрасно обізнаний.

- Точно. Отже, яку каву ти хочеш?

Він тихо сміється.

- Ти мене доконаєш, ти це знаєш?

- О, я знаю.

Я повертаюся, щоб попрямувати на кухню, але він зупиняє мене, перш ніж я піду.

- Кейт?

Я завжди дивуюся, коли він називає мене на ім'я.

- Так?

Він підтискає губи й оглядає дитячу кольору шавлієво-зеленого, світлі дерев'яні меблі та імена Вілла і Джун над їхніми колисками, які Джессі подарував нам сьогодні. Потім він знову дивиться на мене, у його красивих карих очах з'являється глянцева блиск.

- У нас попереду ціле життя, ми розділимо багато моментів у колі нашої родини. Але я просто хочу, щоб ти знала, що в цей момент прямо тут, ти стоїш у дверях нашої дитячої, а я тримаю на руках наших дітей, поки вони сплять. Якби я помер завтра, я б прожив життя, наповнене щастям, про яке багато хто може тільки мріяти. Дякую, що дозволила мені довести, що ти помиляєшся.

ЕПІЛОГ

Червень

- На кого ти так дивишся? - я повертаюся до Дженсена, який розвантажує багажник.

Прогулянки з двома чотиримісячними малюками не для людей зі слабкими нервами. Клянуся, ми спакували в цей позашляховик більше, ніж коли я, нарешті, продала і спакувала свою квартиру.

- Просто думаю про тебе в бікіні і про те, як я натираю тебе сонцезахисним кремом.

Я посміхаюся у відповідь і починаю відстібати Джун від її автомобільного крісла, коли вона своєю крихітною ручкою знімає з моїх очей сонцезахисні окуляри.

- Усе правильно, малятко. Окуляри, - хихикаю я. - Тато наполіг на дорогах, бо він великий сноб.

- Я все чув.

- Я цього і хотіла, - кричу я із заднього сидіння.

Вілл підносить кільце до рота і починає жувати. Джун одразу ж повторює за ним, але з моїми окулярами.

- О, ні, дитинко. Тільки не окуляри, - кажу я, замінюючи їх її фіолетовим кільцем. - Ну ось.

На пляжі Алкі чудовий день. Ми завантажуємо візки і спускаємося на м'який пісок, відшукуючи місце, де можна прилаштуватися на цілий день.

- Я встановлю навіс, - Дженсен починає вивантажувати його з сумки і розкладати деталі.

Солоне повітря зі свистом обдуває моє обличчя, коли я розстеляю ковдри Джун і Вілла і укладаю їх на животики. Обидва вже можуть підніматися на ліктях і стають дедалі допитливішими. Хоча вони й не однойцеві близнюки, вони так схожі своєю копицею чорного волосся і темно-карими очима, зовсім як у їхнього тата. Наразі я зайва в цій родині.

- Як думаш, вони назавжди залишаться темними, чи їхній колір волосся стане трохи світлішим? - запитую я Дженсена, коли він починає піднімати навіс, щоб забезпечити нам хоч якусь тінь.

Він дивиться на мене зверху вниз крізь сонцезахисні окуляри, явно оцінюючи мій чорний суцільний купальник із глибоким вирізом.

- Не знаю. Думаю, вони, ймовірно, стануть світлішими. Їм пощастило, і вони успадкували гени свого татуса, - він знімає окуляри й підморгує.

Шмаркач.

- Схоже, тобі не завадила б допомога, - Джон і Фелісіті підходять ззаду, і Джон негайно починає допомагати Дженсену з навісом.

У своєму величезному солом'яному капелюсі від сонця Фелісіті підходить, сідає поруч зі мною і цілує мене в щоку.

- Привіт, крихітко.

- І це все? - запитую я, коли вона ковзає повз мене прямо до Джун і Вілла, підхоплюючи їх обох на руки.

- Ага. Ви з Луною завжди будете моїми дівчатками, але тепер у мене є обов'язки тітки. Хіба ні? - запитує Фелісіті, переводячи погляд з одного малюка на іншого.

- Справді? - відповідаю я глузливым тоном.

- Послухай, не ображайся, - Фелісіті опускає Джун і Вілла на землю, а потім передає Джун відро і лопату, щоб та гралася. - Навіть мій власний чоловік відійшов на другий план порівняно з Астер, Джун і Віллом.

- Вибач, що ти там сказала? - запитує Джон у мене за спиною.

Я повертаюся до нього обличчям і підкидаю руки в повітря.

- Вступай до клубу, Моргане.

- Що ж, якщо ти не можеш перемогти, приєднуйся, - Джон закріплює одну з жердин на місці, а потім підходить до своєї дружини, піднімає Вілла і підкидає його в повітря.

- Можливо, твої улюблені тітка і дядько візьмуть вас на прогулянку пляжем?

Я спостерігаю, як Фелісіті спостерігає за тим, як він поводить себе з Віллом, її очі повні сердечок.

Я тихенько штовхаю її ліктем у бік.

- Ніколи не пізно, ти ж знаєш?

Вона усміхається.

- Ти, *мабуть*, знущаєшся наді мною. У будь-якому разі, він лише базикає; я його майже не бачу. Він кинув мене заради Джека.

- Все такий же напружений?

Вона киває.

- Я так до біса пишаюся ними обома. Джон бачить, що у нього є все необхідне, а Джек так старанно працює, щоб слідувати своїй мрії.

- Ти думаєш, у нього вийде? Я маю на увазі, в НХЛ.

Вона робить глибокий вдих.

- Так, вірю. Джон і всі інші хлопці на його боці. Він готовий, якщо це те, чого він справді хоче.

- У нього все вийде, - лунає низький голос, за яким слідує зухвале хихикання тримісячної дитини.

Я підхоплююся на ноги.

- Астер!

Я забираю його в Зака і міцно цілую в копицю рудого волосся.

- Чому так вийшло, що в тебе всі гени мами, а в моїх - батька, а?

Зак опускає всі сумки, коли Луна підходить із візочком.

- І чому пляж - найкрасивіше, але незручне місце для прогулянки з дитиною? - вона нахилиється, щоб привітатися з Джун.

- І не кажи. У мене пісок там, де його ніколи не повинно бути, - додає Джессі.

- Коли ти тут з'явився? - запитую я, роблячи ковток води з пляшки, яку щойно простягнув мені Дженсен.

- Близько п'яти хвилин тому. Я щойно розмовляв телефоном зі своїм агентом, - він дивиться на Дженсена.

- Усе гаразд? - запитує він.

Джессі чує потилицю.

- Сподіваюся, - він виглядає зовсім невпевненим у цьому.

Все ще тримаючи Вілла на руках, Джон нахиляється і цілує Фелісіті в лоб.

- Давай виведемо цих маленьких хлопчиків і дівчинку на прогулянку. Дамо їхнім мамі й татові перепочинок.

Фелісіті у відповідь загоряється і дивиться на мене та Луну.

- Ми повернемося через три-п'ять робочих днів.

Луна фиркає від сміху.

- У такому разі вам знадобиться набагато більше, ніж один підгузок.

Ми дивимось, як Джон і Фелісіті йдуть до океану, два хлопчики з Джоном і Фелісіті падають із Джун у захваті від них.

Встановивши навіс, Зак підходить до Луни і, взявши її за руку, піднімає на ноги. Він обіймає її за рожеву пляжну сукню, і я можу сказати, що він уже думає про те, щоб поповнити сім'ю ще одним малюком.

- Підемо поплаваємо, міс Джонсон.

Вона легенько цілує його в губи, а потім зриває через голову пляжну сукню, зав'язуючи своє довге каштанове волосся в неохайний пучок.

- Наввипередки!

Вона летить пляжем, а Зак мчить за нею.

- Пара підлітків, - кричить їм услід Джессі, але його посмішку перериває телефонний дзвінок. Щойно він бачить, чиє ім'я висвічується в нього на екрані, він іде в протилежному напрямку.

- І їх залишилося двоє, - Дженсен підходить і сідає поруч зі мною на тепер уже порожні ковдри.

- Після цього ми все ще їдемо в новий будинок Зака і Луни на барбекю?

Він киває.

- Так, мені потрібно забрати деякі речі.

- Не буду брехати. Я рада, що знову можу їсти м'ясо, або, принаймні, мене більше не нудить, побачивши його.

Дженсен мовчить і колує ногою пісок перед собою. Він виглядає стурбованим, від чого моє серце падає.

- Що сталося? - запитую я, відкидаючи його бейсболку назад.

- Я, е-е, я думаю, що Джессі, можливо, обмінюють.

- Що?! - кричу я, а потім швидко озирваюся, щоб переконатися, що ніхто не чув мого спалаху.

- Крім тренера, ніхто не знає, навіть Зак. Це... - він хапається за шию. - Це дійсно складно, і не мені розповідати, але з ним багато чого відбувається, ось чому він кепсько грав у плей-оф. Він також думає, що саме тому ми програли Далласу.

- Коли ти дізнався про це?

Він знизує плечима.

- Близько десяти хвилин тому, коли він показав мені електронний лист від свого агента на своєму телефоні. Поки нічого не підтверджено, але він не хоче їхати.

- Ти можеш чимось допомогти?

Він хитає головою.

- Ні, тому що я навіть не знаю всіх подробиць того, що відбувається, але тренер Берроуз хоче залишити його. Я хочу залишити його. Він не просто мій найкращий друг. Він один із найвидатніших нападників, яких коли-небудь бачив наш спорт.

- Чим я можу допомогти? - запитую я, почувуючись абсолютно марною.

Дженсен дивиться на мене і бере моє підборіддя великим і вказівним пальцями, наші губи майже стикаються.

- Я ж казав тобі, принцесо. Усе, що мені від тебе потрібно - це дихати і бути моєю.

Метелики пурхають у мене в животі.

- Я безумовно можу це зробити.

Він ніжно цілує мене.

- Коли Іст знову приїде?

Ще більше тепла наповнює мої груди від усвідомлення того, що я побачу свого брата вперше відтоді, як він приїхав провідати мене після пологів.

- Він має прилетіти завтра вранці. Вайолет і Генрі хочуть, щоб він зупинився в них, але він відмовився. Він зупинився в готелі.

- Вони отримали по заслугах, розумієш? - у Дженсена зводить щелепу. - Ухилення від сплати податків і підробка бухгалтерських звітів, - він хитає головою. - Карма завжди знаходить поганих людей, рано чи пізно.

Я б хотіла поспівчувати своїм батькам. Але не можу. Вони самі винні. Найімовірніше, вони втратять свій бізнес, і федерали перевіряють їхні особисті фінанси. Можливо, врешті-решт, вони зробили послугу Марку і Девіду Престонам, коли відокремили їхній бізнес.

Відкидаючись на ковдру, я вирішую, що зараз дуже вдалий час.

- Гей, іди приляж зі мною.

Ми лежимо на боці, майже ніс до носа, я знімаю з нього сонцезахисні окуляри і дивлюся в його глибокі карі очі.

- Я хочу тобі дещо показати. Ти можеш прикрити мене рушником?

Він виглядає збентеженим, але все одно прикриває мене рушником. Я знімаю бретельку купальника з плеча, поки не стає видно лівий бік моєї грудної клітини разом із поліетиленовою плівкою, що прикриває її.

Очі Дженсена вилазять з орбіт від побаченого.

- Зніми її, - кажу я.

- Коли ти її зробила?

- Два дні тому. Я намагалася приховати це від тебе, але більше не можу чекати.

Коли він знімає плівку, за нею повільно з'являються координати, а потім дата - четверте грудня.

- Що це? - запитує він із потрясінням у голосі.

- Важлива дата в моєму календарі. А це координати.

- Координати чого?

- Бара Райлі. Того дня я одягла твою майку і сіла до тебе на коліна, - я нахиляюся і цілую свого чоловіка. - Година, яка змінила наші життя, навіть якщо я була далеко позаду тебе.

Він збирається відкрити рот, але я притискаю палець до його губ.

- Дякую, що показав мені визначення безумовної любові. Тому що я до біса сильно люблю тебе, Джей Джей.

КІНЕЦЬ .

Нотатки

[←1]

Зона висадки на парковці - це територія, яка призначена тільки для посадки/висадки пасажирів і не є зоною паркування.